

ELTE TREFORT ÁGOSTON
GYAKORLÓISKOLA

ÉVKÖNYV

a 2011/2012. iskolai évről
az iskola fennállásának 140. évében

ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA

ÉVKÖNYV

a 2011/2012. iskolai évről
az iskola fennállásának 140. évében

AZ ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA
ÉVKÖNYVE
A 2011/2012-ES TANÉVRŐL

Szerkesztette: Mohay Péter
A szövegeket nyelvileg ellenőrizte: Szabó Beáta

A borítón látható fényképet Ferencz Gábor tanár úr készítette
a Pilisben egy osztálykiránduláson.

Kiadja az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola

Felelős kiadó: Poros András
Nyomdai előkészítés: Szabó László

Nyomdai és kötetészeti munkálatok: Lap Nyomda Kft., Győr, 2012
Felelős vezető: Lehoczky Antal

Készült 500 példányban

Tartalom

A TANÁRI TESTÜLET	7
Az iskola fenntartója és igazgatósága	8
A tantestület	9
Kitüntetett tanár	15
Az egyes osztályok tanárai	16
Az iskola szolgáltató testülete	20
A TANÁRJELÖLTEK	21
NAPTÁR	25
Eseménynaptár	26
Trefort-napi előadások, programok	30
Iskolai szervezésű nyári programok (időrendben)	32
EREDMÉNYEK	33
Tanulmányi eredmények	34
Érettségi eredmények	36
A legjobb érettségi átlagok	37
Versenyeredmények	38
Végzős diákjaink iskolai kitüntetései	45
Tompai József-díj	45
Kolos Dávid Emlékdíj	46
A papírgyűjtés eredménye	47
A sportnap eredményei	48
Diákszínjátékos fesztivál	54
BESZÁMOLÓK	55
Kutatók éjszakája	56
Macedónia	60
Demokráciajáték	61
Matektábor	62
Az Európai Parlament Modell X. nemzeti ülése	63
GyalogTrefort nyári tábor	64
Tour de Fertő (7. c)	69
Kenutúra a Rábán (10. c)	73
A 9. c biciklitúrája	76
Kínai Híd nyelvi tábor	77
A 7. b nyári tábora Szántódon	79
Angliai nyelvtanfolyam	83
OSZTÁLYOK	87
7. a	88
7. b	91
7. c	95
8. a	100
8. b	104
8. c	107

9. a	111
9. b	114
9. c	117
10. a	120
10. b	123
10. c	126
11. a	128
11. b	131
11. c	132
12. a	134
12. b	137
12. c	140
AZ ISKOLAI ÉLET KÜLÖNBÖZŐ TERÜLETEI	141
A diákönkormányzat munkájáról	142
A felvételi a Trefortba	143
A Très Fort, a gimnázium kórusa	145
A színházcsoda	146
Az iskola anyagi helyzetéről röviden	148
Bárdi Bálint (12. c) ballagási beszéde	149
Ennyit zöldültünk ebben a tanévben	151
GyalogTrefort	153
Honlap	155
„...messzeringó gyerekkorom világa...”	156
Pièce mystérieuse, azaz francia színjátészó szakkör a Trefortban	158
1956-os kiállítás	160
MŰVEK	161
Angol nyelvű novellák	162
Kémiai kísérletek	168
Műfordítás	171
ISKOLATÖRTÉNETI EMLÉKEK	173
Az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola épülete	174
125 éves iskolánk épülete	181
Az iskola jubileumi ünnepségei	188
AZ ISKOLA ALAPRAJZA	197

A TANÁRI TESTÜLET

Az iskola fenntartója és igazgatósága

Fenntartó:
EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM
1056 Budapest, Szerb utca 21–23.

Az egyetem rektora:
DR. MEZEY BARNA

ELTE TREFORT ÁGOSTON GYAKORLÓISKOLA

igazgató:
POROS ANDRÁS

igazgatóhelyettesek:
DR. SCHRÓTH ÁGNES
PALÓJTAY TAMÁS
PÁL GERGELY

Az iskola címe:
1088 Budapest, Trefort utca 8.

Az iskola honlapja:
www.trefort.elte.hu

A tantestület¹

BADARI TITANILLA (2011–2012)

- német: 11. évf, 12. évf.

BAREITHNÉ KECSKÉS MÁRIA (1983)

- testnevelés: 8. b, 8. c, 9. b, 9. c, 11. a, 11. c, 12. b

BOGDÁN KRISZTINA (2002)

- vezetőtanár, spanyol: 11. évf., 11. fakt

BORONKAI ZSÓFIA (2011)

- földrajz: 7. c, 8. c, 10. a, biológia szakkör

BOZÓKI GABRIELLA (1996)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 12. c, magyar: 8. a, 12. c, dráma modul 8. a, színjátszó szakkör

BÖDDINÉ DR. SCHRÓTH ÁGNES (1981)

- igazgatóhelyettes, vezetőtanár, kémia: 9. c, 11. fakt, OKTV-re felkészítő szakkör 12. évf.

BUGÁN ILONA (2006)

- spanyol: 10. évf., 11. évf. 12. évf., 12. fakt, szakkör

CHIKÁN ÉVA (1985)

- munkaközösség-vezető, fizika: 7. a, 8. a, 9. c, 10. c, 11. fakt, 12. fakt, szakkör

CSAPODI CSABA (2000)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 8. a, matematika: 7. c, 8. a, 9. a, 12. c, szakkör

CSAPODI ZOLTÁN (1993)

- vezetőtanár, történelem: 10. c, 11. fakt, társadalomismeret: 12. c, EU klub: 9-12. évf.

DOMOKOS KATALIN (1982)

- vezetőtanár, francia: 10. évf., 12. évf., 12. fakt, orosz: 9. évf., 11. évf., 11. fakt, szociális munkát segítő pedagógus

1 A nevek mellett azt tüntettük fel, hogy az adott tanár melyik évben kezdett a Trefortban tanítani.

DRASKÓCZY-LITTNER ANITA (1999)

- néptánc: 7. a, 7. b, 7. c

EIBEN INGEBORG (1996)

- vezetőtanár, angol: 9. évf., 10. évf.

ELEKES KATALIN (1993)

- vezetőtanár, angol: 7. évf., 9. évf., 10. évf.

ÉLTETŐ KATALIN (2000)

- vezetőtanár, spanyol: 9. évf., 10. évf., 12. évf.

FARAGÓ NORBERT (2005)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, biológia: 8. c, 10. b, 11. a, 11. fakt, 12. fakt, kémia: 8. c, szakkör

FARKAS FERENC (2010)

- kémia: 8. a, 8. b, 8. c, 9. a, 9. b, 10. a, 10. b, 11. a, szakkör

FÁBIÁN LÁSZLÓ (2004)

- osztályfőnök: 9. a, magyar: 7. a, 9. a, 10. a, 12. fakt, média: 11. fakt, 12. fakt, média modul

FERENCZ GÁBOR (2006)

- osztályfőnök: 10. a, testnevelés: 8. a, 8. c, 10. a, 11. a, 11. b, nomádtáborok szervezése

FERNENGEL ANDRÁS (1994)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 12. a, kémia: 11. c, biológia: 8. b, 9. a, 9. b, 11. c, nomádtáborok szervezése

GÁCS ENIKŐ (2011)

- fizika: 7. c, 8. b, 9. a, 10. a, 11. c, matematika: 9. a

GEDEON GÁBOR (2001)

- osztályfőnök: 11. b, biológia: 7. a, 10. a, 11. b, 12. fakt, matematika: 11. b, szakkör

GEDŐ SZILVIA (2010)

- ének: 7. a, 7. b, 7. c, 9. b, 9. c

DR. GERŐCS LÁSZLÓ (1982)

- vezetőtanár, matematika: 7. b, 9. c, 11. a, 11. b, 11. c

GOMBOS ÉVA (1977)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 10. b, matematika: 9. b, 10. b, szakkör

GONDA ZITA (1993)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, francia: 9. évf., 10. évf., 11. évf., 11. fakt

GYERTYÁNFY ANDRÁS (2002)

- vezetőtanár, történelem: 10. a, 11. c, 12. a, 12. c, társadalomismeret: 12. a, 12. b

JUHÁSZNÉ HORVÁTH KATALIN (1998)

- vezetőtanár, magyar: 7. b, 10. c, 11. b

JÁSZNÉ KAJMÁDI MÓNICA (2001)

- vezetőtanár, német: 7. évf., 8. évf., 10. évf., szakkör

KÁLMÁN ÉVA (1993)

- munkaközösség-vezető, testnevelés: 7. b, 7. c, 8. a, 9. a, 12. a, 12. c, gyógytestnevelés: 7-12. évf.

KEISZ ÁGOSTON (2004)

- magyar: 8. b, 8. c., 11. c, 12. fakt, történelem: 7. a, 9.

KÉRI ANDRÁS (1990)

- vezetőtanár, földrajz: 8. b, 9. b, 9. c

KIS KELEMEN ÉVA (1995)

- vezetőtanár, földrajz: 7. a, 7. b, 8. b, 9. a, 10. b, 10. c

KOVÁCS ÁGNES (1979)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 9. b, francia: 9. évf., 12. évf., magyar: 9. b

KOVÁCS GABRIELLA (1995)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, rajz és művészettörténet: 7. b, 9. b, 10. a, 10. b, 10. c, 11-12. fakt, szociális munkát segítő pedagógus

KOVÁCS GÉZA (2004)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 7. b, fizika: 7. b, 8. c, 9. b, 10. b, 11. a

KOVÁCS LEHEL (2000)

- rajz: 7. a, 7. c, 8. a, 8. b, 8. c, 9. a, 9. c, szakkör: 7-12. évf.

KUBICZA JÁNOS (1983)

- testnevelés: 7. b, 7. c, 9. a, 9. b, 10. b, 12. a, 12. c

KUTROVÁ CZ LÁSZLÓ (2002)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 7. c, kémia: 10. c, 11. b, 12. fakt, biológia: 7. c, 10. c, szakkör

LENKEFI FERENC NÉ (1991)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 9. c, angol: 9. c, 10. évf., 12. évf.

MAGYARNÉ ULRICH ZSUZSANNA (2004)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, történelem: 7. c, 8. c, 11. b, 11. fakt, 12. fakt

MARIÁN LÍVIA (2011)

- német: 7. évf., 9. évf.

MÉSZÁROS PÉTER (2004)

- vezetőtanár, ének: 8. a, 8. b, 8. c, 9. a, 10. a, 10. b, 10. c, 11-12. évf. fakt, énekkar: 7-12. évf., az iskolai kórus vezetője, dők-tanár

MOHAY PÉTER (1986)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 10. c, matematika: 7. a, 10. c, 11. c, szakkör

NIKOLICS NOÉMI (1994)

- vezetőtanár, angol: 7. évf., 8. évf., 10. évf., 12. évf., 12. fakt

PALÓJTAY TAMÁS (1983)

- igazgatóhelyettes, munkaközösség-vezető, informatika: 8. b, 9. c, 10. c, 11. fakt

PÁL GERGELY (2002)

- igazgatóhelyettes, történelem: 11. a, német: 10. évf.

PENTZ ANNA MÁRIA (2001)

- vezetőtanár, magyar: 10. b, 11. fakt, dráma modul

PERGE GABRIELLA (2011)

- német: 9. évf., szakkör

DR. PILÁTH KÁROLY (2005)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 7. a, informatika: 7. a, 7. c, 8.a , 8. b, 8. c, 9. b, 10. b, fizika: 11. b, rendszergazda

POROS ANDRÁS (2008)

- igazgató, történelem: 12. b

REGELE GYÖRGY (1993)

- vezetőtanár, informatika: 7. b, 7. c, 8. a, 8. c, 9. a, 9. b, 10. a, 10. b, 10. c, a floorball csapatok vezetője

REZSEKNÉ FEHÉR LAURA (2008)

- angol: 7. évf., 8. évf., 9. évf., 10. évf., 11. évf., 12. évf.

RIGÓ BALÁZS (2011)

- történelem: 7. b, 8. a, szakkör

SAPSZON JÓZSEF (1982)

- testnevelés: 7. a, 8. b, 9. c, 10. c, 11. c, 12. b

SASVÁRI MÁRTA (2002–2012)

- vezetőtanár, magyar: 7. c, 9. c, 12. b

SZABÓ ÁDÁM (1993)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 11. a, magyar: 11. a, 12. a, 11. fakt

SZABÓ ÉVA (1993)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, német: 9. évf., 11. évf., 12. évf., 11. fakt, 12. fakt

SZÁSZNÉ HESZLÉNYI JUDIT (1975)

- vezetőtanár, biológia: 7. b, 8. a, 9. c, 11. b, 11. fakt, 12. fakt, szakkör

SZÉNÁSINÉ DR. STEINER RITA (1998)

- vezetőtanár, munkaközösség-vezető, osztályfőnök: 11. c, angol: 11. c, 11. évf., 11. fakt

SZILÁRD GÁBOR (1972)

- matematika: 8. c, 10. a, 12. c

SZTRÓKAY ANDRÁS (2008)

- osztályfőnök: 8. c, angol: 8. c, 11. évf., 12. évf., 11. fakt, 12. fakt, színjátszó szakkör

TOBISCH MÁRTA (2004)

- osztályfőnök: 12. b, matematika: 10. a, 12. a, 12. b

TÓVIZI KATALIN (2007)

- testnevelés: 7. a, 10. b, 10. c, 11. c

UJHÁZY MÁRTON (2010)

- matematika: 8. b, 11. a, 11. b, 11. c, 12. b

UPOR ÁGNES (2011–2012)

- angol: 7. évf., 8. évf., 11. évf., 12. évf.

VESZPRÉMI FERENC (1985)

- vezetőtanár, matematika: 9. b, 9. c, 11. a, 12. a

ZSIGMOND ZSOLT (2007)

- vezetőtanár, osztályfőnök: 8. b, történelem: 8. b, 9. a, 9. b, 10. b, 12. fakt, szakkör

Kitüntetett tanár

SZÁSZNÉ HESZLÉNYI JUDIT

Németh László-díj

(Az oktatásért felelős miniszter kitüntetése)

Az egyes osztályok tanárai

tantárgy	7. a	7. b	7. c	8. a
magyar	Fábián L.	Juhászné H. K.	Sasvári M.	Bozóki G.
történelem	Keisz Á.	Rigó B.	Magyarné U. Zs.	Rigó B.
matematika	Mohay P.	Gerőcs L.	Csapodi Cs.	Csapodi Cs.
kémia				Farkas F.
földrajz	Kis Kelemen É.	Kis Kelemen É.	Boronkai Zs.	Kéri A.
biológia	Gedeon G.	Szászné H. J.	Kutrovác L.	Szászné H. J.
fizika	Chikán É.	Kovács Gé.	Gács E.	Chikán É.
angol nyelv	Elekes K., Rezsekné F. L., Marián L., Nikolics N., Upor Á.			Rezsekné F. L., Nikolics N., Upor Á.
német nyelv	Jászné K. M.			Jászné K. M.
spanyol nyelv				
francia nyelv				
orosz nyelv				
informatika	Piláth K.	Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.
ének	Gedő Sz.	Gedő Sz.	Gedő Sz.	Mészáros P.
rajz, művészettörténet	Kovács L.	Kovács Ga.	Kovács L.	Kovács L.
testnevelés	Tóvizi K., Sapszon J.	Kálmán É., Kubicza J.	Kálmán É., Kubicza J.	Kálmán É., Ferencz G.
néptánc	Draskóczy-Littner Anita	Draskóczy-Littner Anita	Draskóczy-Littner Anita	

8. b	8. c	9. a	9. b	9. c
Keisz Á.	Keisz Á.	Fábián L.	Kovács Á.	Sasvári M. K.
Zsigmond Zs.	Magyarné U. Zs.	Zsigmond Zs.	Zsigmond Zs.	Keisz Á.
Ujházy M.	Szilárd G.	Csapodi Cs. Gács E.	Gombos É., Veszprémi F.	Gerőcs L., Veszprémi F.
Farkas F.	Faragó N., Farkas F.	Farkas F.	Farkas F.	Böddiné Schróth Á.
Kis Kelemen É.	Boronkai Zs.	Kis Kelemen É.	Kéri A.	Kéri A.
Fernengel A.	Faragó N.	Fernengel A.	Fernengel A.	Szászné H. J.
Gács E.	Kovács Gé.	Gács E.	Kovács Gé.	Chikán É.
Rezsekné F. L., Nikolics N., Upor Á.	Sztrókay A.	Eiben I., Elekes K., Rezsekné F. L., Marián L.		Lenkefi Fné
Jászné K. M.		Szabó É., Perge G.		
		Éltető K.		
		Kovács Á., Gonda Z.		
		Domokos K.		
Palojtay T., Piláth K.	Piláth K., Regele Gy.	Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Palojtay T.
Mészáros P.	Mészáros P.	Gedő Sz.	Mészáros P.	Gedő Sz.
Kovács L.	Kovács L.	Kovács L.	Kovács Ga.	Kovács L.
Bareithné K. M., Sapszon J.	Bareithné K. M., Ferencz G.	Kálmán É., Kubicza J.	Bareithné K. M., Kubicza J.	Bareithné K. M., Sapszon J.

tantárgy	10. a	10. b	10. c	11. a
magyar	Fábián L.	Pentz A. M.	Juhászné H. K.	Szabó Á.
történelem	Gyertyánfy A.	Zsigmond Zs.	Csapodi Z.	Pál G., Csapodi Z.
társadalomis- meret				
matematika	Szilárd G., Tobisch M.	Gombos É.	Mohay P.	Veszprémi F., Ujházy M., Gerőcs L.
kémia	Farkas F.	Farkas F.	Kutrovác L.	Farkas F., Böddin S. Á.
földrajz	Boronkai Zs.	Kis Kelemen É.	Kis Kelemen É.	
biológia	Gedeon G.	Faragó N.	Kutrovác L.	Faragó N., Szászné H. J.
fizika	Gács E.	Kovács Gé.	Chikán É.	Kovács Gé., Chikán É.,
angol nyelv	Eiben I., Elekes K., Lenkefi Fné., Nikolics N., Rezsekné F. L.			Rezsekné F. L., Szénásiné S. R., Sztrókay A., Upor Á.
német nyelv	Jászné K. M., Pál G.			Badari T., Szabó É.
spanyol nyelv	Bugán I., Éltető K.			Bogdán K., Bugán I.,
francia nyelv	Domokos K., Gonda Z.			Gonda Z.
orosz nyelv				Domokos K.
informatika	Regele Gy.	Piláth K., Regele Gy.	Palojtay T., Regele Gy.	Palojtay T.
ének	Mészáros P.	Mészáros P.	Mészáros P.	Mészáros P.
rajz, művé- szettörténet	Kovács Ga.	Kovács Ga.	Kovács Ga.	Kovács Ga.
testnevelés	Ferencz G.	Tóvizi K., Kubicza J.	Tóvizi K., Sapszon J.	Bareithné K. M., Ferencz G.

11. b	11. c	12. a	12. b	12. c
Juhászné H. K., Pentz A. M.	Keisz Á., Pentz A. M.	Szabó Á., Keisz Á.	Sasvári M., Keisz Á.	Bozóki G.
Magyarné U. Zs., Csapodi Z.	Gyertyánfy A., Csapodi Z.	Gyertyánfy A., Magyarné U. Zs., Zsigmond Zs.	Poros A., Magyarné U. Zs., Zsigmond Zs.	Gyertyánfy A., Magyarné U. Zs., Zsigmond Zs.
		Gyertyánfy A.	Gyertyánfy A.	Csapodi Z.
Gedeon G., Ujházy M., Gerőcs L.	Mohay P., Ujházy M., Gerőcs L.	Tobisch M., Veszprémi F.	Tobisch M., Ujházy M.	Szilárd G., Csapodi Cs.
Kutrovác L., Böddiné S. Á.	Fernengel A., Böddiné S. Á.	Kutrovác L.		
Gedeon G., Faragó N., Szászné H. J.	Fernengel A., Faragó N., Szászné H. J.	Faragó N., Gedeon G., Szászné H. J.	Faragó N., Gedeon G., Szászné H. J.	Faragó N., Gedeon G., Szászné H. J.
Piláth K., Chikán É.,	Gács E., Chikán É.,	Chikán É.		
Rezsekné F. L., Szénásiné S. R., Sztrókay A., Upor Á.	Szénásiné S. R.	Lenkefi Fné, Nikolics N., Rezsekné F. L., Sztrókay A., Upor Á.		
Badari T., Szabó É.		Badari T., Szabó É.		
Bogdán K., Bugán I.,		Bugán I., Éltető K.		
Gonda Z.		Domokos K., Kovács Á.		
Domokos K.				
Palojtay T.				
Mészáros P.		Mészáros P.		
Kovács Ga.		Kovács Ga.		
Tóvizi K., Ferencz G.	Bareithné K. M., Sapszon J.	Kálmán É., Kubicza J.	Bareithné K. M., Sapszon J.	Kálmán É., Kubicza J.

Az iskola szolgáltató testülete

Stefánné Gál Borbála	gazdasági ügyintéző
Deákné Gyenis Ildikó	iskolaittkár
Szorgerné Szabó Ildikó	iskolaittkár
Gyorgyevics Tamásné	könyvtáros
Bartha László	gondnok
Márton Zoltán	technikus
Juhász András	technikus
Kolláth Ilona	laboráns
Versényi Györgyné	portás
Bergovecz József	portás
ifj. Bartha László	takarító
Bozsó Gáborné	takarító
Dományné Gondos Éva	takarító
Fenyvesi Klára	takarító
Sárközi Mihályné	takarító
Váradi Ildikó	takarító

A TANÁRJELÖLTEK

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
angol, amerikanisztika	Eiben Ingeborg	Badari Titanilla Belházi Boglárka Csizinszky Klára	Fodorné Miskolczi Gyöngyi Kádár Judit
	Elekes Katalin	Bak Bálint Fancsali Katalin Tóth Zita	Ujlaki János Vékás Gabriella
	Lenkefi Ferencné	Alispahic Adrijan Baran Orsolya Bucsy Blanka	Taczman Andrea Tóth Eszter
	Nikolics Noémi	Dobák Zoltán	Kotschyné Bellosevich Annamária
	Szénásiné Steiner Rita	Farkas Zsófia Hasprai Melinda	Sánta Zsófia Tóthné Vezsenyi Helga
		Ábri Anett Bajza Sándor Fejes Mária	Ottóné István Eszter Tusa Gabriella
biológia	Faragó Norbert	Drozdovszky Orsolya	
	Szászné Heszlényi Judit	Kiss Katalin	
ének	Mészáros Péter	Barabás Edina	Gede Emese Éva
fizika	Kovács Géza	Nagy Attila Bence	Zöld Andrea Katalin
földrajz	Kéri András	Miklovicz Katalin	Sáfrán Eszter
	Kis Kelemen Éva	Fazekas Melinda Hódi Beáta Krisztina	Szabó Gábor
		Kovács Ágnes	Somodi Katalin Anett
francia	Domokos Katalin	Gerencsér Krisztina	Horváth Adrián
	Gonda Zita	Ézsiás Dóra	Kertész Anna Eszter
		Göbel Mónika	Komor Dorina
kémia	Kutrovác László	Flórián Márton	Gát Anna
környezetan	Fernengel András	Kiss Katalin	Vásárhelyi Nóra

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
magyar	Bozóki Gabriella	Cserny Mária	Pathó Zsófia
	Juhászné Horváth Katalin	Fekete Bálint	Stefán György
		Kakuk Tímea	Tóth Renáta
		Rojik Tamás	
	Pentz Anna Mária	Danczi Annamária	Somodi Katalin Anett
		Horváth Anna	Vidra Erika
	Sasvári Márta	Baran Orsolya	Mécs Anna
Kovácsné Szilágyi Anikó		Nagy Zsuzsanna	
Szabó Ádám	Hunyadi Kata	Szóts Barbara	
	Kruppa Dóra	Vereszky Pál Péter	
	Nagy Bernadett		
matematika	Csapodi Csaba	Finta Zsanett	Molnár Zoltán
	Gerőcs László	Kis Róbert	Sándor Bence
		Dorogi Erzsébet Zsófia	Horváthné Farkas Ildikó
		Gyenes Zoltán	Tóth Anna
	Gombos Éva	Babics Lajosné	Nagy Attila Bence
		Miklós Dóra	Tüdős Éva
	Mohay Péter	Bangó Zsuzsanna	Meszes Zsolt
Barta Anita		Nagy Éva	
Veszprémi Ferenc	Kulacsy Beáta Rita	Mihálycsik László	
	Koncz István	Vereszky Pál Péter	
műv. tört.	Kovács Gabriella	Illés Vanda Anna	
német	Szabó Éva	Domonkos Tünde	Herczeg Petra
	Jászné Kajmádi Mónika	Fejes Mária	Perge Gabriella
		Havasi Helga	
		Badari Titanilla	Houben Katrin
orosz	Domokos Katalin	Bihari Liliána Ágnes	Jónasová Mária
		Danczi Annamária	
spanyol	Bogdán Krisztina	Völgyi Natália	Zoltán Dominika Gyöngyvér
	Éltető Katalin	Kiss Ágnes	Szász Viktória
		Csontos Csilla	Kovács Brigitta
	Ézsiás Dóra	Tusa Gabriella	

	Vezetőtanár	Tanárjelöltek	
informatika		Bodor Henrietta	Tóth-Lőrincz Domonkos
	Piláth Károly	Molnár Katalin	Vincze László
	Regele György	Maczák-Móczár Judit	Oriskó Norbert
	Siegler Gábor *	Bódi Máté	Darvas-Horváth Katalin
történelem	Csapodi Zoltán	Fekete Bálint	Gelniczky Anna Júlia
	Gyertyánfy András	Locsmándi Dániel	Szabó Veronika
		Märle Tamás	
		Cserny Mária	Rigó Balázs
	Magyarné Ulrich Zsuzsa	Juhász Orsolya	Vida Katalin
		Novotnik Ádám	
pedagógia		Dukán András Ferenc	Sósné Lauter Adrien
	Zsigmond Zsolt	Ihász Dóra	Törőcsik Zoltánné
		Kupovics Veronika	
pedagógia	Kutrovác László	Mazsaroff Réka	
	Faragó Norbert	Plank Livia	Toldi Ádám

Vastag betűvel írtuk az egyéni összefüggő gyakorlaton résztvevő hallgatók neveit.

* Iskolánk ún. külső vezetőtanára. Ő nem a Trefortban tanít.

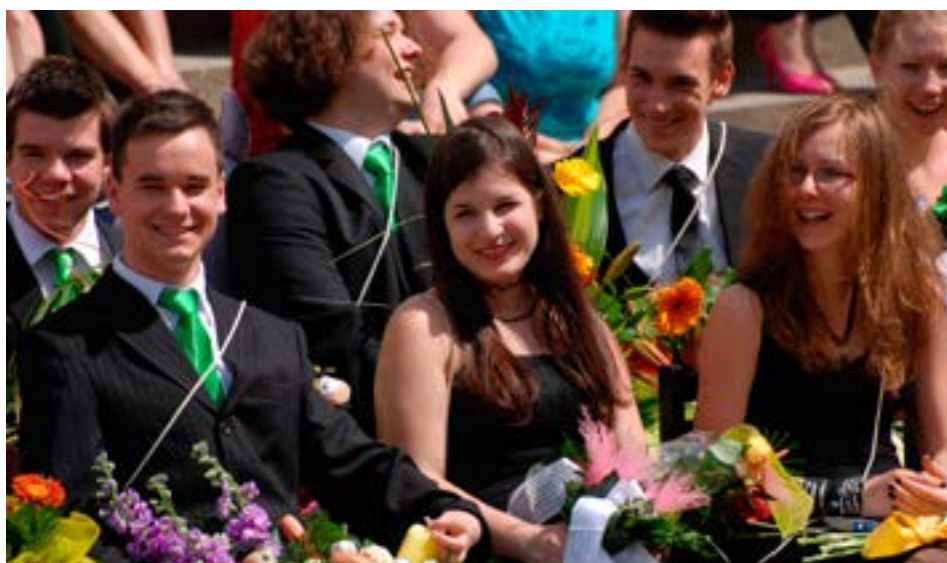
NAPTÁR

Eseménynaptár

szept. 1.	évnyitó
szept. 4.	a kórus fellépése a Király-fürdőben
szept. 23.	kutatók éjszakája
okt. 7.	verébavatás
okt. 16–21.	német környezetvédelmi diákcsere (Bad Kötzting)
okt. 21.	1956-os megemlékezés
okt. 28.	Halloween party
okt. 29.–nov. 6.	őszi szünet
okt. 30.–nov. 6.	a MEP nemzetközi ülése Macedóniában (Palotai Eszter, Traore Lili Fatime (12. a), Csapodi Zoltán)
nov. 14–17.	papírgyűjtés
nov. 21.	szaktanári fogadóóra
nov. 25.	igazgatói tájékoztató a felvételizők szüleinek
nov. 28.	szaktanári fogadóóra
dec. 3.	a németül tanulók adventi bécsi útja
dec. 9.	matematika–tánc–zene (az „Élményműhely” által szervezett program)
dec. 10.	adventi koncert és néptáncbemutató
dec. 17.	szalagavató bál
dec. 21.–jan. 2.	téli szünet
jan. 5.	DSD német nyelvvizsga
jan. 13.	az első félév utolsó napja
jan. 20.	írásbeli felvételi
jan. 25.	angol színház
jan. 31.	német OKTV második forduló (Rohály Sára (11. a), Ujlaki Ágota (12. a))
febr. 2.	angol OKTV második forduló (Berra Éva, Dombi András (12. b), Kadi Lyes (11. c), Palotai Eszter (12. a), Szabó Orsolya (11. c))
febr. 3.	francia OKTV második forduló (Dombi András (12. b), Ujlaki Ágota (12. a))
febr. 4.	informatika OKTV második forduló (Balaton Tamás (11. c), Forgó Barnabás (11. c))
febr. 4–12.	síszünet
febr. 6.	magyar irodalom OKTV második forduló (Kovács Márta (12. a))
febr. 7.	Varga Tamás matematikaverseny budapesti fordulója (Tóth Boglárka (7. a), Fülöp Máté, Jávor Ádám (7. b), Cynolter Márton, Szulovszky Péter (7. c), Molnár Petra (8. a), Gyetvai Viktor, Novák Csilla, Rácz Imre (8. c))

febr. 7–12.	iskolai sítábor Ausztriában
febr. 9.	fizika OKTV második forduló (Balaton Tamás, Nagy Jenő (11. c) és Takács Hajna (12. b))
febr. 13.	biológia OKTV második forduló (Kéri Adrienn (12. a), Sklánitz Réka (12. b), Juhász Dorottya (12. c))
febr. 14.	spanyol OKTV második forduló (Szabó Natasa (12. a), Vész Barbara (11. a))
febr. 17.	orosz OKTV második forduló (Ginter Tamás (11. a), Gyulai Anita (12. a))
febr. 17.	Trefort bál (Rákóczi út 5.)
febr. 18.	öregdiák bál (Rákóczi út 5.)
febr. 23.	Arany Dániel matematikaverseny második fordulója (Gyertvai Viktor (8. c, a kilencedikesek kategóriájában), Hegedűs Anita, Ryan Anna (9. a), Varga Sámuel (9. b), Berky Csaba, Vörös Miklós (9. c), Gyertvai Dániel, Stark Livia (10. a), Glavinics Judit, Kalapos András, Nagy Ádám, Penha Felizardo Dániel, Princz Ákos, Tran Hoang László, Uzonyi Anna, Varga György (10. b), Bereczki Márk, Cynolter Zsófia, Papp Dóra, Rekvényi Kamilla (10. c))
febr. 24.	„Fedezd föl a Trefortot” (ismerkedési délután a felvételiző hatodikos diákok számára)
márc. 1.	Demokráciajáték a Parlamentben
márc. 2–4.	matektábor (Kismaros)
márc. 3.	szóbeli felvételi
márc. 10–17.	német környezetvédelmi diákcsere program (Magyarország)
márc. 13.	Varga Tamás matematikaverseny döntője (Tóth Boglárka (7. a), Jávor Ádám (7. b), Molnár Petra (8. a), Gyertvai Viktor (8. c))
márc. 14.	megemlékezés az 1848/49-es eseményekről
márc. 16–22.	MEP tizedik nemzeti ülése
márc. 21.	angol OKTV döntő (Kadi Lyes (11. c))
márc. 21.	„Matematika határok nélkül” verseny (9. évfolyam)
márc. 22–25.	francia diákszínjátéso fesztivál Pécsen
márc. 26.	német OKTV döntő (Rohály Sára (11. a), Ujlaki Ágota (12. a))
márc. 28.	a frankofónia ünnepe
márc. 29.	spanyol OKTV döntő (Szabó Natasa (12. a), Vész Barbara (11. a))
márc. 30.	színházavatás (nagy tanári szoba)
márc. 31.	XIV. iskolai diákszínjátéso fesztivál
ápr. 5–9.	tavaszi szünet
ápr. 14.	országos spanyol nyelvű vers- és prózamondó verseny döntője

- ápr. 16. szaktanári fogadóóra
- ápr. 16. Holokauszt emléknep iskolai projektje
- ápr. 18–25. német diákcsere (kölni diákok fogadása)
- ápr. 19. Arany Dániel matematikaverseny döntője (Gyetvai Viktor (8. c) a kilencedikesek kategóriájában, Hegedűs Anita, Ryan Anna (9. a), Gyetvai Dániel (10. a), Glavinics Judit, Kalapos András, Penha Felizardo Dániel, Princz Ákos (10. b), Cynolter Zsófia, Rekvényi Kamilla (10. c))
- ápr. 19. Trefort talent (iskolai Ki mit tud?)
- ápr. 20. Trefort nap az iskolában: tolerancia és más programok, műfordító verseny
- ápr. 21. Trefort nap a Pilisben: „vár foglalt” játék sok feladattal az egri vár másolatánál
- ápr. 20–21. Bereznai Gyula matematikaverseny döntője Nyíregyházán (Uzonyi Anna, Varga György, Penha Felizardo Dániel, Tran Hoang László (10. b), Beczki Márk, Cynolter Zsófia, Rekvényi Kamilla, Traore Sibien Youssouf, Onodera Daigoro Péter (10. c))
- ápr. 20–21. Less Nándor földrajzverseny döntője Miskolcon (Varga György (10. b))
- ápr. 21–22. Szilárd Leó fizikaverseny döntője Pakson (Gróf Dániel (11. a), Nagy Jenő, Balaton Tamás (11. c))
- ápr. 23. szaktanári fogadóóra
- ápr. 23–26. papírgyűjtés
- máj. 4. ballagás
- máj. 9. sportnap a Margitszigeten
- máj. 11–13. Jedlik Ányos fizikaverseny döntője Nyíregyházán (Berghammer Dávid, Bozsik Szabolcs, Ispánki Marcell, Simola Rita (7. a), Cervenak Márton, Misius Tamás, Póta Krisztián, Solymos Petra (7. c), Dobreff Gergely (9. a))
- máj. 22–29. német környezetvédelmi diákcsere program (Németország)
- máj. 26.–jún. 1. nomád tábor (9. c)
- jún. 1–6 nomád tábor (9. b)
- jún. 6–11. nomád tábor (9. a)
- jún. 15. utolsó tanítási nap
- jún. 20. évzáró ünnepség, utána a kóruskoncert az udvaron
- jún. 20.–aug. 31. kilenc iskolai szervezésű nyári tábor

Trefort-napi előadások, programok

(2012. április 20.)

TOLERANCIA PROGRAMOK

- Krekó Péter: Sztereotípiák, előítéletek, összeesküvés elméletek
- Orsós Zsolt: Beszélgetés a fogyatékkal élőkről; csörgőlabdázás
- Uccu Alapítvány: Ismerjük meg egymást! Beszélgetés a roma identitásról
- Menhely Alapítvány: A hajléktalanok
- Molnár József: Többség? Kisebbség?
- Velünk színesebb a világ! Közös művészeti alkotás fogyatékos gyerekekkel
- Iván Júlia–Moldova Zsófia: Menekültek, kisebbségek, kirekesztettek
- Haver Alapítvány: Zsidóság, identitás, tolerancia
- Melegség és megismerés – interaktív foglalkozás
- Oltalom Alapítvány: A hajléktalanok
- Fodor Szabolcs–Kovács Anita: Láss másképp – a vakok világa – beszélgetés
- Pentz Anna Mária–Kovács Ágnes: Másság – drámapedagógia
- Németh Andrea: Különbözőek vagyunk, mégis megértjük egymást
- Messing Vera: Szélre tolva – roma médiakép
- Kovács Mónika: Az előítéletek okai és mérséklésük lehetőségei
- Molnár József: Jarmusch: Éjszaka a Földön – film és beszélgetés
- Neményi Mária: Megkülönböztetés az iskolarendszerben
- Iványi Gábor: Gondoskodás az elesettekről

TÖVÁBBI PROGRAMOK

- Kovács Gabriella: Szalag-szobrászat
- Tallér Zsófia: Film és zene
- Zelnik István: A Zelnik gyűjtemény
- Fábíán László: Kosztolányi: Édes Anna – filmadaptáció motívumok
- Die Sterne von Eger (9. évf. németesei és kölni vendégeik)
- Irodalmi beszélgetés Tóth Krisztina író, költő, műfordítóval. Beszélgetőtársak Szakolczai Diána és Zarka Zsófia (12. a)
- Geröcs Tamás: Indiai útibeszámoló
- Czégé Dávid: Tünde írásrendszerek Tolkien világában
- Upor Ágnes: Amikor Tolkien világa életre kel – szerepjáték
- Schmidt-Szilágyi Éva: Kreatív műhely németül
- Schmidt-Szilágyi Éva: Kreatív műhely magyarul
- Matolcsy András: A beteg test a patológus szemével
- Gyertyánfy András: Jelenismeret – a világ problémái kisfilmekben
- Gedeon Gábor: A 11. b zöldségek – élelmiszernövények kultúrtörténete
- Schróth Ágnes: Sokféleképpen a vízről
- Pál Zoltán: A kistarcsai internálótábor története
- Farkas Ferenc: A villanykörte összeesküvés... – film, beszélgetés

- Szabó D. (12. c), Horváth D., Hives Á.: Legyél te a legjobb! – online kvízbajnokság
- Horváth Dezső: Az ultragyors neutrínók tündöklése és bukása
- 7-10. évf.: Olympus High School – színdarab
- Kutrovác László: Schrödinger macskái és kiscicái...
- Iványi Gábor: „

A tolerancia tematikájú programokat a második idegen nyelvi munkaközösség szervezte. Az alábbiakban közléseink néhányat a tanároktól és diákoktól érkezett visszajelzésekből.

Orsós Zsolt olyan nyitottan, érdekesen, humorral fűszerezve beszélt önmagáról és sorstársairól, hogy az mindenkiben mély nyomot hagyott. A játék is izgalmas volt. Csönd, figyelem, fegyelem, odafordulás, sok-sok halk mosoly jellemezte. (B. G.)

A Melegség és megismerés című programon vettünk részt. Úgy gondoljuk, ez egy olyan téma, amit nehéz elfogadtatni az emberekkel akár két, akár egy órában, nemhogy 45 percben. Ennek ellenére élveztük az előadás interaktivitását, a szervezők nyíltsága pedig kifejezetten pozitív hatású volt. Nagyon jó volt, hogy olyan emberek beszéltek erről, akik maguk is részei ennek, mindennap átélnek azokat a sérelmeket, támadásokat, amelyeket a társadalom feléjük közvetít, és így könnyebben tudták megértetni egy külső szemlélővel ezeket. (B. M. és F. R.)

Az Uccu Alapítvány foglalkozásán vettem részt négy másik diákkal együtt. A foglalkozáson a magyarországi cigányságról beszélgettünk két cigány származású fiatallal. Mindketten nagyon szimpatikusak, nyitottak voltak, nem akartak véleményt erőszakolni senkire. Engem otthon is toleranciára neveltek, és úgy vettem észre, hogy a másik négy résztvevőt is, így aztán valódi viták nem alakulhattak ki. Sokat megtudtam a cigányságról, bár sok mindent tudtam már eddig is. Nem fordult még elő, hogy beszélhettem cigány emberekkel, és ezzel szerintem sokan mások is így vannak. Nem könnyű toleránsnak lenni, ha az ember csak rosszat hall egy etnikai csoportról, és közben nem is került még kapcsolatba annak egyetlen képviselőjével sem. De ha valaki találkozik egy jól öltözött, kíváncsisággal és tisztelettel felé forduló cigány emberrel, akkor egy eichmannak kell lenni, hogy ne szembesüljön gondolatban azzal a problémával, hogy ha vannak „kivételek”, akkor lehet-e egyáltalán egy népcsoportot homogénnek tartani, illendő-e megbélyegezni. Számomra szívmengető élmény volt a foglalkozás, és még napok múlva is jó érzéssel gondoltam vissza rá. Úgy mentem oda, mint akinek már semmit sem lehet tanítani a toleranciáról, és mégis úgy jöttem ki, hogy kaptam valamit, és talán még elfogadóbb is lettem. Nagyon örülök, hogy ott lehettem. (B. L.)

Az Iványi Gábor lelkész által tartott Gondoskodás az elesettekről c. előadás az általuk támogatott rászorulóknak közül elsősorban a hajléktalanok problémáját érintette. Erről az előadó egy rövid, de megrendítő kisfilmet is levetített, melyben egy hajléktalannal készült riportot nézhettünk meg. Az előadó karizmatikus egyénisége, hiteles szavai minden jelenlevőt megérintettek (D. K.)

Gonda Zita

Iskolai szervezésű nyári programok (időrendben)

időpont	idő- tartam (nap)	a program	helyszín	a résztve- vők köre	gyerek- létszám	szervező tanár és kísérők
június 19–30.	12	nyelv- tanfolyam	Spanyol- ország	10–11. oszt.	9	Fábián László
jún. 28.–júl. 8.	10	kirándulás	Bulgária	10. b	20	Gombos Éva, Farkas Ferenc, Elena Sklifova
július 1–6.	6	GyalogTrefort túra	Írott-kő – Sárvár	7–12. oszt., öregdiákok	9	Ferencz Gá- bor, Tobisch Márta, Fara- gó Norbert
július 6–10.	5	biciklitúra	Fertő-tó	7. c	33	Kutrovác László, Boronkai Zsófia
július 8–13.	5	kenutúra	Rába	10. c	13	Mohay Péter, öregdiákok
július 24–28.	5	biciklitúra	Sárvár–Lenti	9. c	20	Lenkefi Myrtill
júl. 30.–aug. 12.	14	Kínai Híd nyelvi tábor	Kína	9–12. oszt.	9	Lenkefi Myrtill
aug. 13–18.	5	nyári tábor	Szántód	7. b	20	Kovács Géza
aug. 14–28.	14	angol nyelv- tanfolyam	Anglia	7–10. oszt.	22	Fehér Laura, Eiben Ingeborg

EREDMÉNYEK

Tanulmányi eredmények

tantárgyak	7. a	7. b	7. c	8. a	8. b	8. c
magyar irodalom	4,91	4,53	4,76	4,64	4,09	4,12
magyar nyelvtan	4,35	4,26	3,91	3,91	3,82	3,82
történelem	4,06	4,24	4,61	3,94	4,39	3,67
angol	4,41	4,58	4,52	4,14	4,19	4,36
német	4,57	4,57	4,83	4,27	4,17	
francia						
spanyol						
orosz						
kínai						
matematika	4,26	4,00	3,91	4,09	3,97	3,79
informatika	4,62	4,09	4,18	4,09	3,97	4,03
fizika	4,41	4,85	4,61	4,22	3,94	4,09
biológia	4,21	4,15	4,71	4,27	4,36	3,97
kémia				4,27	4,15	4,24
földrajz	4,47	4,44	4,47	3,79	4,12	3,76
ének	4,50	4,24	4,53	3,58	3,42	3,39
rajz, művészettörténet	4,91	5,00	4,94	4,91	4,70	4,82
testnevelés	4,56	4,53	4,58	4,27	4,33	4,56
néptánc	4,26	4,35	4,42			
társadalomismeret						
média						
mozgóképkultúra						
átlag (mag., szorg. nélkül)	4,46	4,40	4,48	4,17	4,11	4,05

9. a	9. b	9. c	10. a	10. b	10. c	11. a	11. b	11. c	12. a	12. b	12. c
4,19	4,44	4,22	4,35	4,38	4,59	4,41	3,93	4,25	4,33	4,55	4,12
4,26	4,03	4,24	4,76	4,12	4,50	4,66	4,52	4,19	4,39	4,42	4,18
3,97	4,29	4,12	3,94	4,24	4,41	3,97	4,32	4,00	4,27	4,53	4,68
4,29	4,55	4,48	4,36	4,53	4,59	4,26	4,00	4,84	4,37	4,29	4,52
4,08	4,46	5,00	3,92	3,80	4,80	4,25	4,30	4,29	3,80	3,90	4,70
4,50	4,50	4,58	4,22	4,55	4,63	4,00	4,00	4,29	3,50	4,83	3,89
4,67	4,60	5,00	4,08	4,73	4,25	4,45	3,80	3,67	4,27	3,80	4,09
5,00	4,86	5,00	5,00	4,00	4,50	3,50	2,00	4,67			
5,00		5,00				5,00		5,00	4,00	4,50	4,33
3,87	3,88	4,06	3,65	3,79	4,31	3,88	3,62	3,94	4,19	4,47	4,41
3,65	4,26	3,78	4,03	4,24	4,16		5,00	5,00	5,00	5,00	
3,77	3,97	4,64	3,91	3,82	4,44	3,63	3,55	4,13	4,75	4,60	4,00
4,13	4,32	4,42	4,21	4,12	4,53	4,09	4,24	3,59	4,57	4,88	4,63
3,94	4,29	4,33	3,68	3,82	4,28	3,84	4,07	4,09		5,00	4,60
4,16	4,47	4,30	3,85	4,65	4,69						
3,45	4,18	3,94	3,79	3,82	4,06				5,00		5,00
4,94	5,00	4,97	4,85	4,88	4,88	5,00	5,00	5,00		5,00	5,00
4,58	4,56	4,39	4,70	4,44	4,50	4,03	4,78	4,10	4,72	4,87	4,84
									4,00	4,52	4,74
			4,74	4,68	5,00						
						4,50	5,00	5,00	5,00	5,00	5,00
4,12	4,35	4,34	4,09	4,26	4,50	4,11	4,16	4,15	4,29	4,54	4,48

Érettségi eredmények

tantárgyak	12. a				12. b				12. c			
	vizsgázók száma		átlag		vizsgázók száma		átlag		vizsgázók száma		átlag	
	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép	emelt	közép
magyar nyelv és irodalom	2	31	4,50	4,74		33		4,64	1	33	5,00	4,82
történelem	8	25	5,00	4,48	9	24	4,89	4,74	11	23	4,73	4,78
matematika	9	25	4,11	4,40	11	22	4,73	4,45	4	30	5,00	4,77
fizika	5		5,00		4	2	5,00	5,00	5	1	5,00	5,00
kémia	2	5	5,00	4,20	2	3	5,00	4,67	1	7	5,00	4,29
biológia	1	3	5,00	4,67	6	2	4,83	4,50	8		4,75	
földrajz		16		4,81		5		5,00		3		5,00
angol	15	23	4,70	4,73	10	30	4,90	4,90	6	26	4,80	4,96
német	5	2	5,00	4,80	1	2	5,00	5,00		6		5,00
francia	3	1	3,67	5,00		2		5,00				
latin		1		5,00								
spanyol		1		5,00	2		5,00		1		5,00	
orosz	1	1	5,00	5,00					1		5,00	
kínai										1		5,00
társ. ism.	2		5,00			1		5,00		5		5,00
informatika	1	2	5,00	4,50	1	2	1,00	5,00		2		5,00
testnevelés		1		5,00	1		4,00		1		5,00	
műv. történet						1		5,00		1		5,00
rajz és vizuális kultúra		1		5,00		1		5,00				
ének										1		5,00
mozgóképkultúra és médiaismeret						6		5,00		3		5,00
érettségi átlag			4,75	4,76			4,44	4,86			4,73	4,87

A legjobb érettségi átlagok

Azon diákok nevei olvashatók itt, akiknek az érettségi vizsgákon elért százalékos eredményeinek átlaga legalább 90 százalék. Zárójelben a tanulók emelt szintű, majd a középszintű érettségi vizsgáinak száma van feltüntetve.

Szabó Natasa (12. a) (1, 4) (ld a képen)	95,20
Lengyel Róbert (12. c) (1, 4)	94,40
Kósik Anita (12. a) (1, 4)	94,00
Szolnoki Péter (12. a) (1, 4)	93,80
Magyar Ágnes (12. c) (2, 4)	93,33
Csáthy Dorottya (12. c) (1, 4)	93,20
Sklánitz Réka (12. b) (1, 5)	93,00
Kéri Adrienn (12. a) (1, 5)	92,67
Dombi András (12. b) (2, 4)	92,67
Érdi Gábor (12. c) (0, 5)	91,80
Ligety Hanna (12. c) (1, 4)	91,20
Darancó Stefánia (12. b) (2, 3)	91,00
Bali Zita (12. c) (1, 4)	90,80
Palotai Eszter (12. a) (2, 4)	90,50

Versenyeredmények

[Szögletes zárójelben a felkészítő tanárok nevei olvashatók]

Nemzetközi eredmények

IFJÚ FIZIKUSOK NEMZETKÖZI VERSENYE

Kalapos András (10. b) bejutott az ötfős csapatba, amely Magyarországot képviselte a júliusban Németországban rendezett nemzetközi versenyen (melyen 28 ország vett részt), a csapat itt a 26. helyezést érte el. [Kovács Géza, Rajkovics Zsuzsa]

TALENTS FOR EUROPE – NEMZETKÖZI CSELLÓVERSENY

A 3. sz. életkori kategóriában Tomasz Máté (9. c) első helyezést ért el. [Agócs Márta]

KARATE EURÓPA-BAJNOKSÁG

junior, plusz 70 kg-os kategória

Földesi Csaba (10. a) 3. helyezés [Klima Zsuzsanna]

TAEKWONDOO EURÓPA-BAJNOKSÁG

59 kg-os súlycsoport

Braun Tímea (10. a) 5. helyezés

DÍJLOVAGLÁS

póni díjugrató kategória

Rácz Emese (7. c) 1. helyezés

Rácz Julianna (7. b) 5. helyezés

Országos eredmények

ORSZÁGOS KÖZÉPISKOLAI TANULMÁNYI VERSENY

OROSZ NYELV

Ginter Tamás (11. a) 1. helyezés [Domokos Katalin]

NÉMET NYELV

Ujlaki Ágota (12. a) 18. helyezés [Szabó Éva]

Rohály Sára (11. a) 23. helyezés [Szabó Éva]

SPANYOL NYELV

Szabó Natasa (12. a)	11. helyezés	[Éltető Katalin]
Vész Barbara (11. a)	14. helyezés	[Bogdán Krisztina és Bugán Ilona]

ANGOL NYELV

Kadi Lyes (11. c)	33. helyezés	[Szénásiné Steiner Rita]
-------------------	--------------	--------------------------

LESS NÁNDOR FÖLDRAJZVERSENY

Varga György (10. b)	10. helyezés	[Kis Kelemen Éva]
----------------------	--------------	-------------------

ARANY DÁNIEL MATEMATIKAVERSENY**9. oszt.**

Gyertvai Viktor (8. c)	dicséret (8-10. helyezés)	[Szilárd Gábor]
Hegedűs Anita (9. a)	23-25. helyezés	[Csapodi Csaba]
Ryan Anna (9. a)	23-25. helyezés	[Csapodi Csaba]

10. oszt.

Glavinics Judit (10. b)	dicséret (3-5. helyezés)	[Gombos Éva]
Gyertvai Dániel (10. a)	11-12. helyezés	[Tobisch Márta]
Princz Ákos (10. b)	13-15. helyezés	[Gombos Éva]
Penha Felizardo Dániel (10. b)	20-23. helyezés	[Gombos Éva]
Cynolter Zsófia (10. c)	24-26. helyezés	[Mohay Péter]
Kalapos András (10. b)	24-26. helyezés	[Gombos Éva]
Rekvényi Kamilla (10. c)	24-26. helyezés	[Mohay Péter]

SZILÁRD LEÓ ORSZÁGOS FIZIKAVERSENY

Balaton Tamás (11. c)	13. helyezés	[Chikán Éva]
Nagy Jenő (10. c)	16. helyezés	[Chikán Éva]
Gróf Dániel (11. a)	19. helyezés	[Chikán Éva]

BEREZNAI GYULA MATEMATIKAVERSENY

Rekvényi Kamilla (10. c)	1. helyezés	[Mohay Péter]
Penha Felizardo Dániel (10. b)	2. helyezés	[Gombos Éva]
Glavinics Judit (10. b)	4. helyezés	[Gombos Éva]
Uzonyi Anna (10. b)	5. helyezés	[Gombos Éva]
Bereczki Márk (10. c)	6. helyezés	[Mohay Péter]
Cynolter Zsófia (10. c)	8. helyezés	[Mohay Péter]
Tran Hoang László (10. b)	9. helyezés	[Gombos Éva]
Papp Dóra (10. c)	10. helyezés	[Mohay Péter]
Onodera Daigoro Péter (10. c)	12. helyezés	[Mohay Péter]
Traore Sibien Youssouf (10. c)	16. helyezés	[Mohay Péter]

DR. ÁROKSZÁLLÁSY ZOLTÁN

BIOLÓGIA- ÉS KÖRNYEZETVÉDELMI VERSENY

Varga Gyögy (10. b)	1. helyezés	[Faragó Norbert]
Uzonyi Anna (10. b)	6. helyezés	[Faragó Norbert]

ORSZÁGOS NÉMET NYELVI LEVELEZŐVERSENY

A Teens kategóriában a Rácz Adrienn (7. a), Zólyomi Sára (7. c) alkotta csapat első, a Molnár Petra, Szabadkai Petra (8. a) páros tizenötödik helyezést ért el. [Jászné Kajmádi Mónika]

LONDON BRIDGE ORSZÁGOS ANGOLVERSENY

7. oszt.

Gaskó Simon (7. b) 7. helyezés [Nikolics Noémi]

„TITOK” ORSZÁGOS ANGOL FELADATMEGOLDÓVERSENY

7. évfolyam

Cervenak Márton (7. c)	3. helyezés	[Elekes Katalin]
Berghammer Dávid (7. a)	3. helyezés	[Nikolics Noémi]
Bálint Klaudia (7. a)	5. helyezés	[Nikolics Noémi]
Simola Rita (7. a)	8. helyezés	[Nikolics Noémi]

8. évfolyam

Mohácsi Erzsébet (8. b)	2. helyezés	[Fehér Laura]
Strommer Anna (8. b)	2. helyezés	[Fehér Laura]

ÖVEGES MATEMATIKA- ÉS FIZIKVERSENY

Illés Zsófia (9. c) fizikából 24. helyezés [Chikán Éva]

Penha Felizardo Dániel (10. b) matematikából 29. helyezés [Gombos Éva]

ORSZÁGOS VERSENY A

SZENTÁGOTHAJ JÁNOS EMLÉKÉV ALKALMÁBÓL

rajz (9-12. évf.)

Terenyei Tímea (9. b)	1. helyezés	[Kovács Gabriella]
Mógor Fruzsina (10. b)	2. helyezés	[Kovács Gabriella]

képregény (9-12. évf.)

Terenyei Tímea (9. b)	1. helyezés	[Kovács Gabriella]
Szakolczai Diána (11. a)	3. helyezés	[Kovács Gabriella]

dalszövegírás

Zanathy-Pintér Anna (10. b)	2. helyezés	[Mészáros Péter]
-----------------------------	-------------	------------------

<i>biológia</i>	Kádár Anna (7. c)	3. helyezés	[Kutrovác László]
	Szatmári Eszter (10. b)	5. helyezés	[Fragó Norbert]
	Kalapos Péter (7. c)	6. helyezés	[Kutrovác László]
	Szondi Ádám (7. c)	8. helyezés	[Kutrovác László]
	Póta Krisztián (7. c)	9. helyezés	[Kutrovác László]
	Tompa Gábor (7. c)	17. helyezés	[Kutrovác László]
<i>matematika</i>	Misius Tamás (7. c)	11. helyezés	[Csapodi Csaba]
	Póta Krisztián (7. c)	13. helyezés	[Csapodi Csaba]
<i>kémia</i>	Koller Domonkos (9. b)	28. helyezés	[Farkas Ferenc]

ANGOL NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT

Az American International School of Budapest által meghirdetett novellaíró pályázaton a 15-16 évesek kategóriájában Szatmári Eszter (10. b) 4. helyezett lett és külön dicséretben részesült, Stark Lívía (10. a) is a legjobb tíz közé került. [Elekes Katalin, Eiben Ingeborg]

AMATŐRFILMES PÁLYÁZAT

A Budapesti Fesztiválzenekar „Imígyen szóla Zarathustra – ahogy Te látod” című amatőrfilmes pályázatán a Békefi Balázs, Tóth Fábíán, Nagy-Czirok Kálmán (9. a) alkotta csapat második helyezést ért el. [Fábíán László]

A HÁTORSZÁG BUDAPESTJE

A Politikatörténeti Intézet által ezzel a címmel megrendezett első világháborús történelmi vetélkedő döntőjében a Blázsovcics Petra, Jánosi Kinga, Laczkovszki Gyöngyvér, Orbán Balázs (10. c) alkotta csapat hatodik helyezést ért el. [Csapodi Zoltán]

IMPLÓM JÓZSEF KÁRPÁT-MEDENCEI HELYESÍRÁSI VERSENY

McCall Júlia (9. b) 22. helyezés [Kovács Ágnes]

JEDLIK ÁNYOS ORSZÁGOS FIZIKAVERSENY

7. oszt.

Bozsik Szabolcs (7. a)	16-18. helyezés (III. díj)	[Chikán Éva]
Misius Tamás (7. c)	27. helyezés (III. díj)	[Gács Enikő]
Berghammer Dávid (7. a)	28-32. helyezés (III. díj)	[Chikán Éva]
Solymos Petra (7. c)	38. helyezés (IV. díj)	[Gács Enikő]
Cervenak Márton (7. c)	39. helyezés (IV. díj)	[Gács Enikő]
Ispánki Marcell (7. a)	45. helyezés (V. díj)	[Chikán Éva]
Póta Krisztián (7. c)	49-50. helyezés (V. díj)	[Gács Enikő]

9. oszt.

Dobreff Gergely (9. a)	14. helyezés (V. díj)	[Gács Enikő]
------------------------	-----------------------	--------------

VARGA TAMÁS MATEMATIKVERSENY

Gyetvai Viktor (8. c)	32-35. helyezés	[Szilárd Gábor]
Molnár Petra (8. a)	43-47. helyezés	[Csapodi Csaba]

GENIUS LOGICUS INTERNETES LOGIKVERSENY

Traore Sibien Yousseuf (9. c) 3. helyezés [Mohay Péter]

ORSZÁGOS SPANYOL NYELVŰ VERS- ÉS PRÓZAMONDÓ VERSENY

		kötelező	szabadon választott
Ryan Anna (9. a)	[Éltető Katalin] próza	12. helyezés	8. helyezés
Sipos Ágota (10. c)	[Éltető Katalin] vers	14. helyezés	2. helyezés

ATLÉTIKA DIÁKOLIMPIA

Taekwondo junior kategória, 59 kg-os súlycsoport Braun Tímea (10. a) 1. helyezés

FLOORBALL DIÁKOLIMPIA

VI. korcsoportos csapat 4. helyezés

JÓ TANULÓ, JÓ SPORTOLÓ

Glavinics Judit (10. b) megkapta „A Magyar Köztársaság jó tanulója, jó sportolója” kitüntető címet.

*Budapesti eredmények***ANGOL NYELVŰ SZAVALÓVERSENY**

Rekvényi Kamilla (10. c) 1. helyezés [Elekes Katalin]

FLOORBALL DIÁKOLIMPIA

A Barborják Péter, Cynolter Márton, Hajmási Vencel, Horváth András, Jávor Ádám, Mozsolics Kálmán, Szabó Máté, Szórádi Balázs, Szulovszky Péter, Tósoki Koppány, Zarka Bence alkotta csapat 4. helyezést ért el.

GYEPLABDA DIÁKOLIMPIA

Baróti Tamás, Marouf Dániel, Kiss Márton, Cseh Péter, Doszpod Gergely 2. helyezés

KIDS-KUPA FLOORBALL ORSZÁGOS BAJNOKSÁG

Iskolánk csapata a IV. korcsoportban harmadik, az V-VI. korcsoportban ötödik helyezést helyezést ért el. A játékosok Szulovszky Péter, Tompa Gábor, Cynolter Márton, Horváth András, Tósoki Koppány, Barborják Péter, Papp András voltak.

FŐVÁROSI INFORMATIKA ALKALMAZÓI VERSENY

táblázatkezelői kategória

Gyetzvai Viktor (8. c)

2. helyezés [Piláth Károly]

„ALGIMITUD” KÉMIAI KÍSÉRLETES VETÉLKEDŐ

Három gimnázium diákcsoportjai vetélkedtek különféle kémiai kísérletek bemutatásával. Az Iritz Márton, Jánosi Kinga, Laczkovszki Gyöngyvér (10. c) összetételű csapat első helyezést ért el. [Kutrovácz László]

VARGA TAMÁS MATEMATIKAVESENY

7. oszt. Tóth Boglárka (7. a) 7-11. helyezés [Mohay Péter]

Jávör Ádám (7. b) 21-22. helyezés [Geröcs László]

Kerületi eredmények

SIMONYI HELYESÍRÁSI VERSENY

7. oszt. Mészáros Blanka (7. b) 2. helyezés

8. oszt. Gyetzvai Viktor (8. c) 4. helyezés

DIÁKOLIMPIA

távolugrás	Barna Evelin (8. b)	1. helyezés
súlykötés	Bazsik Laura (7. b)	1. helyezés
kislabdahajítás	Nagypál Petra (7. b)	1. helyezés
100 méteres síkfutás	Horváth András (7. b)	1. helyezés
	Bazsik Laura (7. b)	2. helyezés
600 méteres síkfutás	Simola Rita (7. a)	1. helyezés
800 méteres síkfutás	Horváth András (7. b)	3. helyezés
távolugrás	Kancsár Diána (7. a)	3. helyezés
ötpróba	Nagypál Petra (7. b)	1. helyezés
	Jakab Réka (8. c)	2. helyezés
	Gaál Edina (7. c)	3. helyezés
	Mógor Zoltán (8. a)	3. helyezés
	Rozgonyi Bence (8. b)	6. helyezés

*Iskolai eredmények***MŰFORDÍTÁSI VERSENY***francia*

Blazsán Dóra (11. c)	1. helyezés
Valovics Ágnes (11. a)	2. helyezés
Várhelyi Hanga (10. b)	3. helyezés

angol

9-12. oszt.	(nem volt első díj)
Cynolter Zsófia (10. c), Szatmári Eszter (10. b)	2. helyezés
Várhelyi Hanga (10. b), Tomasz Máté (9. c)	3. helyezés

7-8. oszt.

Soós Lilla (7. c)	1. helyezés
Jávor Ádám (7. b)	2. helyezés
Fülöp Máté (7. b)	3. helyezés

SZAVALÓVERSENY*7. oszt.*

Tóth Zsófia (7. a)	1. helyezés
Bagossy Júlia (7. a)	2. helyezés
Rozsáli Márton (7. a)	3. helyezés

10-12. oszt.

Uzonyi Anna (10. b)	1. helyezés
Valovics Ágnes (11. a)	2. helyezés
Kiss Márton Örs (12. a) és Oláh Bence (10. b)	3. helyezés

HELYESÍRÁSI VERSENY*7-8. oszt.*

Mészáros Blanka (7. b)	1. helyezés
Gyertvai Viktor (8. c) és Alaksza Flóra (7. c)	2. helyezés
Zahorán Marcell (8. a)	3. helyezés

9-10. oszt.

McCall Júlia (9. b)	1. helyezés
Glavinics Judit (10. b)	2. helyezés
Szatmári Eszter (10. b)	3. helyezés

Végzős diákjaink iskolai kitüntetései

Május 4-én a Magyar Nemzeti Múzeum előtt rendezett ballagási ünnepségen Poros András igazgató úr a következő végzős diákoknak adott át kitüntetést hat éves iskolai munkájukért, példamutatásukért, szorgalmukért.

Trefort Ágoston emlékérem

CSÁTHY DOROTTYA (12. c)

KÉRI ADRIENN (12. a)

LIGETY HANNA (12. c) (ld a képen)

MAGYAR ÁGNES (12. c)

Trefort Ágoston emléklap

DOMBI ANDRÁS (12. b)

TRAORE LILI FATIME (12. a)

TÓTH SALLY (12. b)

TÖRÖK RÉKA (12. b)

Tompa József-díj

Ebben a tanévben nem volt pályázat.

Kolos Dávid Emlékdíj

2007 nyarán iskolánk 11. b osztályos tanulója, Kolos Dávid egy ausztriai osztálykiránduláson tragikus balesetet szenvedett. Szülei és hozzátartozói létrehozta egy alapítványt és a Kolos Dávid Emlékdíjat, azzal a céllal, hogy Dávid emlékét megőrizzük, ébren tartsuk. A díjat minden évben egy (esetleg megosztva több) tizenegyedikes trefortos diák kaphatja meg.

A díj elnyerésének nem feltétele a kimagasló tanulmányi-, sport-, művészeti eredmény, annak odaítélésekor Dávid emlékéhez legmértöbbnek azt a diákot tartja a Kuratórium, aki a közösségért, az osztályért, a barátokért a legtöbbet tette és teszi, aki tehát az emberi kapcsolataiban mutat fel hosszú időn keresztül valami kiemelkedőt. A három tizenegyedikes osztály javaslatot tesz a Kuratóriumnak, amely ezek alapján eldönti, hogy ki kapja az emlékdíjat. A Kuratórium az alapítvány számlájára beérkezett adományok éves kamatát osztja ki tárgy-, illetve pénzjutalom formájában kb. ötvenezer-százezer forint értékben.

A tanévzáró ünnepélyen, 2012-ben a következő tanulók kaptak Kolos Dávid Emlékdíjat

I. FOKOZAT

Horkay Alexandra (11. b)

II. FOKOZAT

Koczor Nóra (11. c)

Zarka Zsófia (11. a)

A papírgyűjtés eredménye

Az összegyűjtött papírmennyiség (kg)

	ősszel	tavasszal	összesen	helyezés
7. a	569	162	731	8.
7. b	522	245	767	7.
7. c	4304	2882	7186	1.
8. a	1920	524	2444	3.
8. b	3186	2751	5937	2.
8. c	463	547	1010	6.
9. a	253	225	478	12.
9. b	33	12	45	17.
9. c	279	379	658	10.
10. a	494	68	562	11.
10. b	601	958	1559	5.
10. c	1080	703	1783	4.
11. a	85	79	164	13.
11. b	0	0	0	18.
11. c	274	444	718	9.
12. a	48	5	53	16.
12. b	0	128	128	14.
12. c	79	0	79	15.

A papírgyűjtést Gay Katalin, Darvas Flóra és Oláh Tímea (10. a) szervezték.

Az első helyezett jutalma minden évben egy tanítás nélküli nap,
melyet az osztály általában együtt tölt el.

A sportnap eredményei

Távolugrás		
7. évf.	1. Karancsi Zsófia (7. b) 415 cm	1. Cervenak Márton (7. c) 420 cm
	2. Nagy Emese (7. b) 380 cm	2. Szórádi Balázs (7. a) 415 cm
	3. Szabó Kitti (7. b) 380 cm	3. Gaskó Simon (7. b) 400 cm
8. évf.	1. Jakab Réka (8. c) 395 cm	1. Rácz Imre (8. c) 430 cm
	2. Gyúró Fanni (8. c) 390 cm	2. Uzonyi András (8. b) 410 cm
	3. Strommer Anna (8. b) 385 cm	
9. évf.	1. Csonka Szilvia (9. c) 360 cm	1. Edelmayer Márton (9. c) 500 cm
	2. Zsoldos Lili (9. a) 343 cm	2. Nagy-Czirok Kálmán (9. a) 495 cm
	3. Tornai Virág (9. a) 340 cm	3. Beleznai Kornél (9. c) 462 cm
10. évf.	1. Braun Tímea (10. a) 402 cm	1. Sow Ábrahám (10. a) 483 cm
	2. Nagy Gabriella (10. a) 339 cm	2. Nagy Ádám (10. b) 472 cm
	3. Cynolter Zsófia (10. c) 334 cm	3. Traore Sibien Youssouf (10. c) 458 cm
11. évf.	1. Bodi Fruzsina (11. b) 368 cm	1. Nagy Jenő (11. c) 513 cm
	2. Takács Luca (11. b) 366 cm	2. Balogh András (11. c) 465 cm
	3. Duruckó Dorottya (11. b) 340 cm	3. Fabók Norbert (11. a) 459 cm
Törmörtlabda vetés		
7. évf.	1. Nagypál Petra (7. b) 962 cm	1. Cervenak Márton (7. c) 1093 cm
	2. Nagy Emese (7. b) 955 cm	2. Szlovák Balázs (7. b) 1056 cm
	3. Gaál Edina (7. c) 942 cm	3. Tompa Gábor (7. c) 1029 cm
8. évf.	1. Szabó Karina (8. a) 1058 cm	1. Rácz Imre (8. c) 1274 cm
	2. Szántó Alexandra (8. b) 1023 cm	2. Bank Gábor (8. a) 1238 cm
	3. Strommer Anna (8. b) 880 cm	3. Márton Péter (8. b) 1178 cm
9. évf.	1. Kiss Rita (9. a) 960 cm	1. Békefi Balázs (9. a) 1360 cm
	2. Zsoldos Lili (9. a) 913 cm	2. Bekker Balázs (9. a) 1238 cm
	3. Tanai Lilla (9. a) 906 cm	3. Dobreff Gergely (9. a) 1220 cm
10. évf.	1. Szabó Dea (10. b) 1140 cm	1. Baán Tamás (10. a) 1570 cm
	2. Garamvölgyi Eszter (10. a) 849 cm	2. Gombos Krisztián (10. a) 1442 cm
	3. Szabó Andrea (10. c) 810 cm	3. Erdélyi Dániel (10. a) 1243 cm
11. évf.	1. Horkay Alexandra (11. b) 978 cm	1. Klinda Roland (11. b) 1460 cm
	2. Darvas Júlia (11. b) 972 cm	2. Schien Balázs (11. b) 1320 cm
	3. Takács Luca (11. b) 938 cm	3. Bakos Máté (11. c) 1218 cm

Súlykötés		
7. évf.	1. Nagy Emese (7. b) 605 cm	1. Tompa Gábor (7. c) 608 cm
	2. Rác Emese (7. c) 565 cm	2. Cervenak Márton (7. c) 545 cm
	3. Gaál Edina (7. c) 555 cm	3. Farkas Kelemen (7. c) 536 cm
8. évf.	1. Szántó Alexandra (8. b) 640 cm	1. Rác Imre (8. c) 703 cm
	2. Csomós Ildikó (8. a) 600 cm	2. Greczula Levente (8. b) 654 cm
	3. Nagy Eszter (8. a) 595 cm	3. Grebicsaj Gergely (8. b) 601 cm
9. évf.	1. Tornai Virág (9. a) 699 cm	1. Farkas Tamás (9. b) 735 cm
	2. Kiss Rita (9. a) 671 cm	2. Mikus Áron (9. a) 713 cm
	3. Csonka Szilvia (9. c) 651 cm	3. Dobreff Gergely (9. a) 706 cm
10. évf.	1. Szabó Dea (10. b) 795 cm	1. Baán Tamás (10. a) 844 cm
	2. Glavinics Judit (10. b) 67540 cm	2. Földesi Csaba (10. a) 838 cm
	3. Jackli Zsófia (10. b) 640 cm	3. Győri-Molnár Bence (10. a) 817 cm
11. évf.	1. Darvas Júlia (11. b) 790 cm	1. Schien Balázs (11. b) 940 cm
	2. Bódi Fruzsina (11. b) 696 cm	2. Fabók Norbert (11. a) 876 cm
	3. Horkay Alexandra (11. b) 687 cm	3. Sárosi Áron (11. c) 875 cm
Helyből távolugrás		
7. évf.	1. Karancsi Zsófia (7. b) 220 cm	1. Cervenak Márton (7. c) 242 cm
	2. Simola Rita (7. a) 213 cm	2. Horváth András (7. b) 208 cm
	3. Farkas Nóra (7. c) 196 cm	3. Nguen Nam Son (7. c) 204 cm
8. évf.	1. Barna Evelin (8. b) 197 cm	1. Uzonyi András (8. b) 236 cm
	2. Szabó Flóra (8. a) 197 cm	
	3. Csomós Ildikó (8. a) 191 cm	
9. évf.	1. Terenyi Tímea (9. b) 210 cm	1. Dobreff Gergely (9. a) 273 cm
	2. Szénási Júlia (9. a) 189 cm	2. Fazekas István (9. b) 264 cm
	3. Hegedűs Anita (9. a) 186 cm	3. Mikus Áron (9. a) 229 cm
10. évf.	1. Kovács Boglárka (10. b) 191 cm	1. Nagy Ádám (10. b) 263 cm
	2. Mógor Fruzsina (10. b) 189 cm	2. Sow Ábrahám (10. a) 261 cm
	3. Garamvölgyi Eszter (10. a) 163 cm	3. Taore Sibien Youssouf (10. c) 255 cm
11. évf.	1. Takács Luca (11. b) 187 cm	1. Nagy Jenő (11. c) 274 cm
	2. Beleznai Csenge (11. b) 176 cm	2. Balogh András (11. c) 262 cm
	3. Fehér Mária (11. b) 161 cm	3. Fabók Norbert (11. a) 261 cm

Kislabdahajítás		
7. évf.	1. Nagypál Petra (7. b) 33 m	1. Cervenak Márton (7. c) 42 m
	2. Tóth Zsófia (7. a) 30 m	2. Bozsik Szabolcs (7. a) 38 m
	3. Nagy Emese (7. b) 28 m	3. Gaskó Simon (7. b) 38 m
8. évf.	1. Harai Adél (8. b) 32 m	1. Galgóczy Tamás (8. b) 46 m
	2. Kiss Viktória (8. b) 30 m	2. Szabó Dániel (8. c) 45 m
	3. Szántó Alexandra (8. b) 28 m	3. Rácz Imre (8. c) 45 m
9. évf.	1. Lendvai Karolina (9. a) 31 m	1. Fazekas István (9. b) 55 m
	2. Kling Emma (9. a) 25 m	2. Dobreff Gergely (9. a) 53 m
	3. Kiss Rita (9. a) 25 m	3. Békefi Balázs (9. a) 52 m
10. évf.	1. Krizsán Sára (10. c) 37 m	1. Orbán Balázs (10. c) 57 m
	2. Braun Tímea (10. a) 33 m	2. Demszky András (10. b) 50 m
	3. Szabó Andrea (10. c) 29,5 m	3. Palotás Péter (10. a) 47 m
11. évf.	1. Szél Daniella (11. b) 42 m	1. Rajkai Krisztián (11. b) 61 m
	2. Darvas Júlia (11. b) 38 m	2. Molnár Áron (11. b) 58 m
	3. Balázs Lili (11. b) 32 m	3. Németh Marcell (11. b) 52 m
Futás		
100 m		
7. évf.	1. Kubik Csenge (7. b) 14,13	1. Bölskei Andor (7. a) 13,69
	2. Tóth Zsófia (7. a) 14,28	2. Fülöp Máté (7. b) 13,78
	3. Karancsi Zsófia (7. b) 14,56	3. Szórádi Balázs (7. a) 13,79
8. évf.	1. Jakab Réka (8. c) 13,97	1. Döge Nándor (8. b) 12,66
	2. Gyúró Fanni (8. c) 14,43	2. Mógor Zoltán (8. a) 13,12
	3. Fabók Adrienn (8. a) 14,47	3. Pieskó Márk (8. a) 13,31
9. évf.	1. Zeman Gabriella (9. c) 13,82	1. Beleznai Kornél (9. c) 12,22
	2. Tornai Virág (9. a) 13,83	2. Fazekas István (9. b) 12,88
	3. Illés Zsófia (9. c) 14,55	3. Nagy-Czirok Kálmán (9. a) 12,9
10. évf.	1. Braun Tímea (10. a) 14,75	1. Sow Ábrahám (10. a) 12,16
	2. Zanaly-Pintér Anna (10. b) 14,88	2. Benke Kristóf (10. c) 12,32
	3. Horváth Lilla (10. c) 15,28	3. Pronits Gergely (10. b) 12,45
11. évf.	1. Durucskó Dorottya (11. b) 15,11	1. Nagy Jenő (11. c) 12,25
	2. Takács Luca (11. b) 15,13	2. Dobreff Árpád (11. c) 12,35
	3. Beleznai Csenge (11. b) 15,42	3. Fabók Norbert (11. a) 13,16

	600 m	800 m
7. évf.	1. Kubik Csenge (7. b) 2:04	1. Dallos Martin (7. b) 2:22
	1. Gaál Edina (7. c) 2:04	2. Cervenak Márton (7. c) 2:42
	3. Tóth Zsófia (7. a) 2:08	3. Szabó Sebestyén (7. a) 2:45
	3. Koncz Lili (7. c) 2:08	
8. évf.	1. Kuslits Kata (8. b) 2:17	1. Rozgonyi Bence (8. b) 2:21
	1. Tölgyesi Anna (8. b) 2:17	2. Uzonyi András (8. b) 2:31
	3. Szabó Karina (8. a) 2:19	3. Hajmási Vencel (8. a) 2:52
9. évf.	1. Csonka Szilvia (9. c) 2:04	1. Edelmayer Márton (9. c) 2:26
	2. Tornai Virág (9. a) 2:05	2. Palotás Márk (9. a) 2:27
	3. Hegedűs Anita (9. a) 2:26	3. Nagy-Czirok László (9. a) 2:41
10. évf.	1. Rekvényi Kamilla (10. c) 2:10	1. Palotás Péter (10. a) 2:23
	2. Ritli Zsanett (10. a) 2:15	2. Varga György (10. b) 2:37
	3. Magyar Márta (10. b) 2:25	3. Tran Hoang László (10. b) 2:53
11. évf.	1. Beleznai Csenge (11. b) 2:15	1. Nagy Jenő (11. c) 2:20
	2. Takács Luca (11. b) 2:34	2. Balogh András (11. c) 2:21
	3. Bódi Fruzsina (11. b) 2:35	3. Novák Balázs (11. a) 2:22
Szigetkör		
7. évf.	1. Karancsi Eszter (7. a) 29:55	1. Szulovszky Péter (7. c) 23:47
	2. Soós Lilla (7. c) 33:04	2. Szlovák Balázs (7. b) 24:22
	3. Keresztúri Dóra (7. b) 33:13	3. Jávor Ádám (7. b) 28:52
8. évf.		1. Gyetvai Viktor (8. c) 27:24
		2. Dugasz Ádám (8. b) 29:55
		3. Reményi Gergely (8. c) 29:60
9. évf.	1. Csonka Szilvia (9. c) 25:20	1. Nagy-Czirok Kálmán (9. a) 22:28
	2. Kamarás Kitti (9. c) 27:10	2. Hajnal Bálint (9. c) 24:38
		3. Gábos Zoltán (9. a) 25:43
10. évf.	1. Rekvényi Kamilla (10. c) 28:45	1. Varga György (10. b) 28:15
	2. Szabó Dea (10. b) 31:22	2. Erdélyi Dániel (10. a) 30:30
	3. Oláh Tímea (10. a) 31:40	3. Nagy Róbert (10. c) 43:22
11. évf.		1. Balogh András (11. c) 22:37
		2. Tóth Bendegúz (11. a) 23:46
		3. Farkas Gergely (11. a) 25:57
tanárok	Kovács Ágnes 34:53	Sztrókey András 26:08
		Rigó Balázs 28:15

10x100 m váltó			
7. évf.	1. 7. a	10. évf.	1. 10. a
	2. 7. b		2. 10. c
	3. 7. c		3. 10. b
8. évf.	1. 8. c	11. évf.	1. 11. b
	2. 8. a		
	3. 8. b		

4x100 m		
7. évf.	1. 7. a/1 01:02,5	1. 7. a/1 00:59,0
	2. 7. b/1 01:03,1	2. 7. b 01:00,0
	3. 7. c/1 01:03,8	3. 7. a/2 01:01,0
8. évf.	1. 8. c 00:59,1	1. 8. a 00:54,1
	2. 8. a/1 01:05,4	2. 8. c 00:57,8
	3. 8. a/2 01:09,3	3. 8. b 00:59,8
9. évf.	1. 9. c 01:02,5	1. 9. a 00:54,1
	2. 9. a/1 01:03,3	
	3. 9. a/2 01:04,4	
10. évf.	1. 10. b 01:02,5	1. 10. a 00:54,44
	2. 10. a 01:04,4	2. 10. c 00:54,41
	3. 10. c 01:06,6	3. 10. b 00:56,63
11. évf.	1. 11. b/1 01:02,7	1. 11. b/1 00:53,06
	2. 11. b/2 01:08,6	2. 11. b/2 00:53,99
	3. 11. b/3 01:10,1	
4x400 m		
7. évf.	1. 7. a 5:13	1. 7. b 4:37
	2. 7. b 5:21	2. 7. c 5:00
	3. 7. c 5:33	
8. évf.	1. 8. c 4:58	
9. évf.		1. 9. a 4:32
10. évf.	1. 10. b 5:32	1. 10. c 4:31
		2. 10. b 5:03
11. évf.	1. 11. b 6:39	1. 11. b 4:56

Foci	
7. évf.	1. 7. c
	2. 7. a
	3. 7. b
8. évf.	1. 8. b
	2. 8. a
	3. 8. c
9. évf.	1. 9. b
	2. 9. c
	3. 9. a
10. évf.	1. 10. a
	2. 10. b
	3. 10. c
11. évf.	1. 11. a
	2. 11. c
	3. 11. b

Kosárlabda		
7. évf.	1. 7. b	1. 7. c
	2. 7. c	2. 7. b
	3. 7. a	3. 7. a
8. évf.	1. 8. c	1. 8. c
	2. 8. a	2. 8. a
	3. 8. b	3. 8. b
9. évf.	1. 9. a	1. 9. c
	2. 9. b	2. 9. b
	3. 9. c	3. 9. a
10. évf.	1. 10. b	1. 10. a
	2. 10. c	2. 10. b
	3. 10. a	3. 10. c
11. évf.		1. 11. c
		2. 11. b

Zsinórlabda	
7. évf.	1. 7. b
	2. 7. c
	3. 7. a
8. évf.	1. 8. a
	2. 8. b
	3. 8. c

Röplabda	
9. évf.	1. 9. c
	2. 9. b
	3. 9. a
10. évf.	1. 10. b
	2. 10. c
	3. 10. a
11. évf.	1. 11. a
	2. 11. b

Az osztályok közötti verseny végeredménye

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.
7. c	9. a	11. b	7. b	8. a	8. b	7. a	10. a	10. b	8. c	10. c	9. b	9. c	11. c	11. a

Diákszínházi fesztivál

2012. március 31.

A XIV. diákszínházi fesztiválon, melyet első alkalommal rendeztünk meg az iskolában, a színházteremmé átalakított nagy tanári szobában (ld a 146. oldalon), a következő előadásokat láthattuk:

7. évf. Sheila Dignen: Word talent (angol nyelvű előadás) (rendezte: Upor Ágnes)
7. a Semmi (rendezte: Bagossy Júlia (7. a) és Pentz Anna Mária)
7. b A rettentő görög vitéz
(rendezte: Juhászné Horváth Katalin, Kálmán Éva és Kovács Géza)
7. c Menjen Maga a kórházba! (rendezte: Kutrovácz László)
- 7-10. évf. Olympos High School (rendezte: Kovács Ágnes és Pentz Anna Mária)
8. a Tüvétevők (rendezte: Bozóki Gabriella)
8. c Semmi (rendezte: Sztrókay András)
10. a De te fabula narratur (Rólad szól a történet)
(írta és rendezte: Palchuber Enikő és Gyetvai Dániel (10. a))
12. c Országalma, avagy hogyan találkozott Csulánó az Ördöggel
(rendezte: Bozóki Gabriella)
- francia színházi csoport La pièce mystérieuse – Záródik az ajtó
(rendezte: Gaële Balogh-Le Hannier)

A zsűri a következő díjakat, okleveleket adta át a fesztivál végén:

vándordíj	12. c osztály
arany fokozatú előadások	8. c osztály és a francia színházi csoport
ezüst fokozatú előadások	7. a osztály
bronz fokozatú előadások	8. a osztály, 7. b osztály, 7-10. évfolyam csoportja
a legjobb férfi alakítás:	Váraljai László (12. c)
a legjobb női alakítás:	Valovics Ágnes (11. a)
a legjobb epizodista:	Aradi Sára (7. a)
a legígéretesebb tehetségek:	Tőke Barnabás (7. b), Kis-Tóth Zsombor (7. c)
közönségdíj	a 12. c osztály

különdíjak

Bagossy Júlia (7. a)	a dramaturgiai és rendezői munkájáért
Palchuber Enikő és Gyetvai Dániel (10. a)	az írói munkáért
a 7. évfolyam 4. csoportja	a zsűri tükörképének megformálásáért
a technikus csapat	a háttér munkáért
Sztrókay András tanár úr	a fesztivál megszervezésért

BESZÁMOLÓK

Kutatók éjszakája

(2011. szeptember 23.)

Mit kell tudni a redox-homeosztázisról? Mit akarhat közölni velünk egy ugató kutya? Mit kutat a nőtörténész? Milyen hasznot hajt egy nyelvész? Miként vett részt a Carpathia magyar hajóorvosa, Lengyel Árpád a Titanic áldozatainak megmentésében?

Egyebek mellett ezekre a kérdésekre kaphattak választ diákjaink a Kutatók éjszakáján, mely 2011-ben először vendégeskedett egy közoktatási intézményben, jelesül iskolánkban. A méltán népszerű, a „tudományt fesztiválköntösben” bemutató program célja a kutatói életforma és a kutatók munkájának megismertetése a szélesebb közönséggel, esetünkben a gimnazista korosztállyal. A rendezvény specialitása az volt, hogy az előadások hallgatósága a Trefort nebulóiból és tanáraiból szerveződött. Ezen a pénteken délután négy és este nyolc óra között négy programsávban, kötelező munkanapként vett részt mindenki a 45 perces előadásokon (a délelőtti tanítás után).

A tudós előadók közt a legkülönbébb tudományágak és neves egyetemek szakavatott kutatói szerepeltek. Így pl. Mezey Barna, az ELTE rektora, Dezső Tamás, az ELTE Bölcsészkar dékánja, Perczel András Bolyai-díjas kémikus professzor, Balla Péter, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora, Mérő László matematikus, pszichológus. Előadóként voltak jelen ugyanakkor a Trefort tudós tanárai, öregdiákjai, valamint látványos kísérleteket bemutató mostani diákok, és egyes diákaink tudományos pályán dolgozó szülei is.

Az ELTE BTK történemszeinek (Czoch Gábor, Poór János, Nagy Balázs) részvételével kerekasztal beszélgetés is helyet kapott, mely a történeti kutatás sajátos módszereit volt hivatott közelebb vinni a mai tanulóifjúsághoz.

A nagyszabású, több hónapi előkészítést igénylő rendezvényhez az osztályok számára meghirdetett diákpályázat is kapcsolódott, melyben iskolánk neves, egykori diákjainak későbbi tudós, kutató életútját és tudományos eredményeit lehetett fel dolgozni bemutatható, az iskola nyilvánossága számára közzétehető formában. Az előzetes várakozásokat jócskán felülmúlva és legnagyobb örömünkre 14 osztály képviselői adtak le valamilyen pályaművet (plakátot, prezentációt, filmet, installációt). A felnőttekből és diákokból álló zsűri – nehéz döntés után – a következő eredményt hirdette ki: I. helyezett a 7. a installációja (makett és mappa) Hevesy György kémikusról, II. helyezett a 8. b plakátja Rényi Alfréd matematikusról és prezentációja Kármán Tódor gépészmérnökről, III. helyezett: a 8. c és a 10. a együttműködésében Heim Pálról készített film. Minden pályázó elismerő oklevélben részesült, a legjobb plakátokat pedig a földszinti szibongóban kiállítottuk.

Pál Gergely

A TELJES PROGRAM

- Balla Péter lelkész, hittudós, KRE rektor, öregdiák
Az Újszövetség gyűjteményének kialakulása
- Béla Árpád orvos, neurológus, öregdiák
Miért nem lettem kutató? A probléma megoldásának problémája
- Bertényi Iván ifj., történész, ELTE BTK, öregdiák
A harmadik honalapítás. A modern Magyarország születése a XIX. században
- Bisztray Júlia - Francsics László öregdiákok
A világ nagy távcsövei – a távcsövek világa
Kis asztrofotográfia – galaxis a tyúkudvarról
- Blázovics Anna SE Farmakológiai Intézet, öregdiák
Mit kell tudni a redox-homeosztázisról?
- Böddi Béla biológus, ELTE TTK
Iránytű a kutatói pálya útvesztőiben
- Budavári Anita fizikus hallgató, öregdiák
Nekünk ugatnak?!
- Buzás Gergely régész, Visegrádi Mátyás Király Múzeum
A visegrádi királyi palota története és feltárása
- Czitrovsky Aladár fizikus, MTA Szilárdtestfizikai és Optikai Kutató Intézet
Lézerek a környezetvédelemben
- Czoch Gábor történész, ELTE BTK
A történész mesterségéről
- Csík Gabriella biológus, SE, öregdiák
A fény kutatása, a kutatás fénye
- Csurgay Péter integrációs projektmenedzser, PPKE ITK, öregdiák
Infokommunikációs protokollok (TCP/IP, HTTP, SIP) tervezése
- Dezső Tamás asszirológus, történész, ELTE BTK dékán
Asszíria: égi és földi propaganda
- Dudok Barna biológus, PhD hallgató, MTA KOKI, öregdiák
Idegsejtek közti kommunikáció: kannabinoidok a szinapszisban
- Fábíán László magyartanár, PhD doktorjelölt
Hűség vagy hűtlenség? Irodalmi szövegek filmes adaptálásának kérdései
- Geller Lóránt gépészmérnök (Kanada), öregdiák (ld a képen)
Mérnöki életutam bel- és külföldön 1939-ben érettségizett öregdiákként

- Jász Máté fogorvos, SE, öregdiák
A kóla és a fog találkozása a mindennapokban
A kóla és a fog találkozása a kutató szemével – egy kutatásban használható modell születése
- Kiss Csilla (moderátor), Czoch Gábor, Nagy Balázs, Poór János történészek
Mit és miként kutat egy történész?
- Kiss Csilla történelemtanár, PhD
*Mit kutat a nőtörténész? Avagy miért jelent örömet és izgalmat a 19. századi szí-
nésszónőkkal való foglalkozás?*
- Kovács Gábor László orvos, endokrinológus
Az agyalapi mirigy különös betegségei, acromegalia és Cushing kór
- Kutrovács László kémia tanár és a 10-es kémia szakkörösök
Kémikus batikolás
- Lóránt Miklós, a Kiskunsági Nemzeti Park felügyelője, öregdiák
Gyakorlati tűzokvédelem a Kiskunságban
- Mérő László matematikus, pszichológus
Az érzelmek hatása a gondolkodásra
- Mészáros Péter énektanár, DLA doktorjelölt
A zene tudomány, hiszen a számokról beszél. Hangolási rendszerekről hangosan
- Mezey Barna jogász, ELTE rektor (ld a képen)
A büntetőjog története
- Munkácsy Katalin matematikus,
ELTE TTK
*Internetes találatok a hiperbolikus
síkon*
- Nagy Balázs történész, ELTE
BTK
Hamisítások a középkorban
- Nagy Beáta szociológus, BCE
*A nemi szerepek és sztereotípiák fog-
ságában*
- Novák Attila nyelvész, informa-
tikus, Wenszky Nóra angoltanár,
nyelvész
Mi ez a furcsa toldalék?
- Pákozdi Dóra (11. c)
(M)ilyenek a finnek?
- Papházi János történész, főmuzeológus, Gödöllői Királyi Kastély
Kulisszatitkok – a barokk színjátszás különlegességei

- Perczel András vegyész, ELTE TTK
A fehérjék dinamikus téralkata, avagy miért nem egyszerű az, ami komplikált?
- Piláth Károly fejlesztőmérnök, fizika-, és informatikatanár
Kedvenc kísérleteim
- Poór János történész, ELTE BTK
A történeti alkotmány
- Schróth Ágnes kémiatanár és a 11-es kémia faktosok
Kémikus képek otthonra
- Sklánitz Antal - Balogh Bálint mérnökök
És ki vezet a végén (elektronika vagy pilóta)?
- Sperlách Beáta orvos, farmakológus, MTA Kísérleti Orvostudományi Kutató Intézet
Új gyógyszercélpontok nyomában: gyógyszerkutatás és fejlesztés a múltban, a jelenben és a jövőben
- Süvegh Károly vegyész, ELTE TTK
Az atomerőművek kémiája
- Szabó Dániel régész, ELTE BTK
Régészet földön, víz(b)en, levegőben
- Szántay Csaba vegyész
A molekulák hangja – gondolatok a mágneses magrezonancia spektroszkópiáról és annak ürügyén
- Sztanó Orsolya geológus, ELTE TTK
Mélytengeri üledéklavinák – alföldi gázmezők
- Tarjánné Papp Zsófia öregdiák
A levéltár az a hely, ahol nem leveleket őriznek
- Upor Ágnes angoltanár
Tolkien mítosz és mitológia
- Völgyi Péterné Reich Márta öregdiák
Titanic és Carpathia – egy magyar orvos története

Macedónia

(2011. október 31. – november 6.)

Ősszel az a megtiszteltetés ért, hogy részt vehettem az Európai Parlament Modell Macedóniában megrendezésre kerülő nemzetközi ülésén. A nagy eseményt többhetes lázas készülődés és egy 18 órás vonatút előzte meg. Az ülésre 25 delegáció érkezett az Európai Unió tagországaiból és tagjelölt államaiból. A tanárok egy hotelben, a diákok családoknál lettek elszállásolva, mi, magyarok mind az öten ugyanahhoz a családhoz kerültünk.

Az első nap csapatépítéssel telt, ami az én bizottságomnál (az oktatási bizottság-nál) annyit takart, hogy beültünk egy hangulatos kávézóba. Miután mindenki más országból érkezett, volt miről beszélni. A második-harmadik napot az angol nagykövetségén töltöttük. A vitázás nehézségei mellett megfigyelhettem, hány biztonsági kapun kell átmenni ahhoz, hogy meggyőződjenek arról, hogy nem vagyunk veszélyesek rájuk nézve. Negyedik nap elutaztunk egy gyönyörű kisvárosba, Ohridba, megnéztünk egy várat, a tóparton ebédeltünk, majd a délutáni lobby során megkaptuk a többi bizottság határozati javaslatait és igyekeztünk minél több hibát keresni bennük. Ötödik-hatodik nap zajlott a plenáris ülés, amikor is sorra végimentünk az összes határozati javaslaton, és szavaztunk azokról. Magyarországon az oktatási bizottság betérjesztései többnyire megbuknak, reméltem, itt más lesz a helyzet, így is lett: mindent elfogadtak. Bár napjaink tele voltak programokkal, sikerült időt szorítanunk szórakozásra és városnézésre is, és még a magyar nagykövet vendégszeretetét is élvezhettük egy vacsorameghívás keretében. Fogadó családuknál kedvesebb házigazdákkal még nem találkoztam eddigi életem során. Nem engedték, hogy úgy hagyjuk el Skopjét, hogy nem ismerkedtünk meg a kultúrájukkal. Körbevezettek minket a városban, meséltek a történelméről, tradicionális ételeket főztek. Estéink nagyon vidáman teltek, leültünk a nappaliba, beszélgettünk, még karaokiztunk is velük, és a magyar popkultúra olyan „színes” egyéniségeitől hallhattak előadást tőlünk, mint Fluor Tomi és SP. Aludni mindenesetre nem sokat aludtunk.

Életem egyik meghatározó élményeként emlékszem vissza arra a néhány napra, amit ott töltöttünk, hálás vagyok a Trefortnak és Csapodi Zoltán tanár úrnak, hogy lehetőségem adódott részt venni a projektben. Rengeteget tanultam belőle, és sok színes élménnyel gazdagodtam.

Traore Lili Fatime (12. a)

Demokráciajáték

(2012. március 1.)

A Parlament üléstermében beszédet mondani úgy, hogy közben az egész sajtó téged figyel? Éltre szóló élmény volt mindenki számára. A Demokráciajátékot leginkább az Európai Parlament Modellhez lehetne hasonlítani, igaz a MEP már tíz éve fut, így sokkal gördülékenyebben mennek a dolgok, mint ahogy a Parlamentben volt. Egy fiktív ellenzéket képviseltünk egy fiatalokból álló, liberális párt formájában. A kormánypártiak konzervatívok voltak, ennek ellenére az előre megküldött törvényjavaslat – mely a graffitik engedélyezéséről szólt – abszolút liberális szabályozást tervezett. Ha a párt elveihez hűek maradunk, akkor igazából semmit sem kellett volna csinálnunk, hiszen a javaslat minden szempontból a mi érdekeinket képviselte. Azért mégsem maradtunk tétlenek, megküldtük a módosító javaslatunkat a frakcióknak, s vártuk a vitanapot.

Csapodi Zoltán tanár úr készítette fel a több osztályból összeálló frakciónkat, de a szűk határidők miatt alapvetően a MEP-es vitakészségünkre kellett támaszkodnunk. Ilyen szintű rendezvényre először került sor Magyarországon, ezért is volt a nagy sajtófelhajtás. Mi voltunk a kísérleti nyulak, hisz a tervek szerint minden hónapban fognak hasonló vitanapot rendezni 4-4 iskola diákjai részére. A program különlegessége az volt, hogy a „képviselő” urak és hölgyek a plenáris megnyitója után pontosan azokban a parlamenti üléstermekben tárgyalhattak, ahol az igazi országgyűlés bizottsági vitái is zajlanak. Az általunk delegált bizottsági elnök, Dombi András rutinosan vezette le az ülést. Büszkék voltunk magunkra, mert a trefortos csapat kiemelkedően teljesített; úgy éreztük, hogy talán sokak MEP-es tapasztalata miatt is.

A plenáris ülésen én képviselhettem a frakcióálláspontot, de többen is hozzászóltak a parázsnak, de korrektnek nevezhető vitához. Aztán következett a sajtótájékoztatónak, ami nem várt izgalmakkal szolgált. Történt ugyanis, hogy nemcsak a diáklelegációk faggatták egymás frakciót, szóvivőit a rövid tájékoztatók után, hanem a magyar sajtó jelen levő munkatársai is kérdezhettek, s az index.hu internetes hírújság munkatársai meglehetősen provokatív kérdésekkel ugratták a kamerák és reflektorok miatt eleve zavarodott nyilatkozókat. Nem is tudtuk ezek után elkerülni, hogy másnap ne főhírként kerüljünk ki az Index címlapjára. Sebaj, legalább közelről megtapasztalhattuk, milyen a botrányújságírás, s milyen nehéz dolga is van a politikusoknak, ha nem akarnak meg gondolatlanul válaszolni az újságírók kérdéseire. A program mindenesetre elérte fő célját, hogy a középiskolás diákokat a képviselők törvényalkotó munkájának megismerésébe az Országgyűlés törvényalkotó munkájának modellezése által vonja be. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy fontos cél a diákok közélet iránti érdeklődésének felkeltése, illetve, hogy merjenek véleményt nyilvánítani és kulturált diskurzust folytatni különböző, őket is érintő témákról, hogy ezáltal a jövőben felelős állampolgárként élhessenek.

Enzsöl Tamás (11. c)

Matektábor

(Kismaros, 2012. március 2-4.)

A résztvevők Szlabey Luca (8. a), Kiss Viktória (8. b), Gyetvai Viktor (8. c), Páncsics Zsombor, Simola Róbert (9. b), Gyurcsányi Fanni, Illés Zsófia, Nyerges Márk (9. c), Gyetvai Dániel (10. a), Glavinics Judit, Lantos Viktor, Majoros Káldor, Uzonyi Anna (10. b), Nagy Róbert, Onodera Daigoro Péter, Veibli-Magyari Ágost (10. c), József Anna (11. a), Valovics Ágnes, Novák Balázs (11. a), Fábián Benedek (11. b), Nagy Jenő (11. c), Kálna Róbert (12. c) voltak.

Március másodikán, pénteken délután az iskola előtt találkoztunk, majd vonattal utaztunk Kismarosra, hogy a matek tábor keretében ott töltsük a hétvégét.

Az iskolai hét után még hosszú, de izgalommal teli este várt ránk. Gerőcs tanár úr bebizonyította nekünk, miért igaz az a tétel, miszerint: ha egy háromszög nem egyenlőszárú, akkor egyenlőszárú, majd vacsora után a matek-totó csapatversenyen mér-

közhattunk meg egymással, ezt pedig filmnézés követte.

A szombat is hasonlóan izgalmasan telt. Tanáraink előadásain hallottunk arról, hogy hol jelenik meg az aranymetszés a természetben és a művészet legkülönbözőbb területein, valamint megtudtuk, hogy hol élnek a kétdimenziós lények. A foglalkozások közötti szünetekben rohantunk a pingpong asztalhoz forgózni, délután pedig kirándulni mentünk, majd újabb izgalmas előadások

vártak ránk. Este Újházy tanár úr és kórustársai énekeltek nekünk gyönyörű reneszánsz zenedarabokat. Vasárnap többek között megtudtuk, miért veszélyes a gyorshajítás, ebéd után pedig összehapokoltunk. Nem hiszem, hogy a természetben, a táborhely óriási udvarán és az erdőben töltött napok után bárkinek kedve lett volna visszajönni Budapestre, végül mégis kénytelenek voltunk hazaindulni.

Mindannyian nagyon élveztük ezt a két napot, sokszínű programokkal teli, jó hangulatú hétvégét töltöttünk együtt, sok új emberrel ismerkedhettünk meg más osztályokból, évfolyamokról. Szerintem akik idén ott voltak, jövőre semmiképp nem hagyják ki a matektábort.

Uzonyi Anna (10. b)

Az Európai Parlament Modell X. nemzeti ülése

(2012. március 16–22.)

Furcsa érzése van a diáknak, amikor a nyilvánosság előtt szeretne beszámolni az Európai Parlament Modell üléséről. Minden mondatunkkal reklámot csinálunk a MEP-nek – hisz az egy remek program –, miközben abban reménykedünk, hogy ezzel nem fogunk sokakat csatlakozásra ösztönözni, hisz minden jelentkező csak rontja a mi következő évi részvételi esélyünket. Mégis úgy kell kezdenem, hogy a MEP tényleg nagyon jó, és nem csak azok számára, akik politikusi karriert szeretnének befutni.

Mielőtt a Budapesten megrendezésre került X. nemzeti ülésen részt nem vettem, gyakorlatilag teljesen ismeretlen fogalom volt a számomra a MEP, s szinte semmit nem tudtam az Európai Parlament működéséről sem, illetve sosem merült fel bennem, hogy a jövőmet ott képzeljem el. Bár politikus sem akartam lenni, de a lehetőség, hogy ezen a téren is kipróbáljam magam, nagyon vonzott. A MEP első napján elcsodálkoztam, hogy formálisan is mennyire szervezett és komoly ez a program, mert rögtön névtáblával, programfüzettel és MEP-es tollakkal láttak el minket. Úgy éreztem magam, mint ha egy fontos ember lennék egy nemzetközi konferencián. Az első bizottsági ülésre izgatottan és tapasztalatlanul indultam el, de a gyakorlatok és a közösségi kiscsoportos feladatok után beletanultam a képviselők munkájába. Kis idővel az ülés kezdete után már nem felejtettem el megköszönni a szót, amikor az elnök asszony a zöld táblámat látva országom nevével felszólított, és az utolsó napokban már tudtam, hogy ha térd fölé ér csak a szoknyám, a bizottsági elnököm nem enged a plenáris ülésen beszélni, amíg ki nem cserélem egy hosszabbra.

A felkészülés és a sok helyzetgyakorlat megtette hatását. Az első bizottsági üléseken még kevesen merték kifejezni a véleményüket, de a plenárisra már feloldódtak a gátlások és nem féltünk a többiek véleményétől, hanem magabiztosan beszéltünk. Napközben a munkáé volt a főszerep, esténként és az ebédszünetekben pedig lehetőségünk nyílt intelligens fiatalokkal megismerkedni és barátságokat kötni. Elmondhatjuk magunkról, hogy a megnyitón úgy ültünk a Parlament felsőházi termében, mint az igazi képviselők, majd két napon keresztül a három szervező iskola termeiben készítettük el a megadott témákban a határozati javaslatokat, amelyekről később az ELTE dísztermében vitáztunk és szavaztunk. A végén azon vettük észre magunkat, hogy még az értelmetlen dolgok mellett is úgy tudunk már érvelni, hogy azt egy tapasztalatlan hallgató színvonalas vitának tartja. A trefortos delegáció Magyarországot képviselve sikeresen szerepelt a jubileumi MEP-en, először fordult elő a program történetében, hogy iskolánk adta az elnököt – Palotai Eszter személyében –, egyikünk kijutott a nemzetközi ülésre, hármunknak pedig lehetőségünk adódott, hogy májusban részt vegyünk a tallinni Europe House ülésén.

Nagyon élvezetes és fárasztó, rendkívül kemény koncentrációt és felkészülést igénylő volt a márciusi program, nem is gondoltam volna, hogy ilyen sok energia és erőfeszítés szükséges a helytálláshoz egy ilyen közösségi eseményen. Mégis sok jó él-ménnyel gazdagodtam, és bár még mindig nem tervezem, hogy a politikával foglal-kozzak, ha mégis politikus válik belőlem, abban nagy szerepe lesz a 2012-es MEP-es tapasztalatszerzésnek.

Rekvényi Kamilla (10. c)

GyalogTrefort nyári tábor

Országos Kéktúra, Kőszegi-hg. és környéke (2012. július 1–6.)

Résztvevők: diákok: Balázs Sámuel (7. a), Borbíró Ádám (10. a), Győri-Molnár Bence (10. a), Gyurkovics Zoltán (10. a), Kalapos András (10. b), Mógor Fruzsina (10. b), Kéri Adrienn (12. a), Irmalós Bence (12. c), Lengyel Róbert (12. c), tanárok: Faragó Norbert, Ferencz Gábor, Tobisch Márta, öregdiákok: Ádám Sándor, Benedek Zsófia, Deák Csaba, Szabó György, Tóth Bence.

1. nap: Az idei, immáron negyedik évad nyári táborát az elsőhöz hasonlóan korai, 6:11-es indulással kezdtük, mivel most is jó messzire, a Kéktúra másik végéhez (Kő-szeg 255 km vonaton) kellett utazni a vándortábor tényleges megkezdéséig.

A Déli pályaudvaron 13-an gyűltünk össze, 7 diák, 3 öregdiák és 3 tanár szemé-lyében. Kicsit még álmosan, hátizsákokkal jól megpakolva szálltunk fel a vonatra. A szombathelyi átszálláskor Deák Csaba, egy ex-trefortos diák csatlakozott hozzánk, aki több túrán is részt vett már az idén.

Kőszegre érve az állomáson Ferencz Gábor tanár úr egy kis meglepetéssel készült, ugyanis idén 60 éves a Kéktúra, és ennek alkalmából a Lokomotív Túraegyesület kiírt egy jelvénytérítő túramozgalmat. Eszerint mindenki, aki a Kéktúra egy tetszőleges 60 km-es (vagy hosszabb) szakaszát 60 órán belül igazoltan teljesíti, az kap egy jelvényt emlékül. Ennek a füzetét kapta meg mindenki a tanár úrtól, így fejenként mindenkinek már 2 db fülete volt. Bepecsételtünk az összesen 28 füzetbe, majd mentünk is tovább.

A napi terhelést könnyítendő, előbb lepakoltunk a nap végi szálláshelyünkre a Ju-risics Miklós Gimnázium lánykollégiumába. Innen elbuszoztunk Velembe, ahonnan már gyalog folytattuk utunkat. Az Írott-kőhöz vezető szakasz még nem a Kéktúra része, de máshogy nem igazán lehet megközelíteni. Egy 20-25 perces felfele menetelés után elértünk a Szent Vid-hegység nevezett helyhez, ahol egy azonos nevű kápolna is található. Ezen kívül ugyanitt található az Országos Kéktúra korábbi végpontjának

emlékműve, ami 1977-től 1989-ig jelezte az útvonal végét. Az Írott-kőhöz felérve lepihentünk, és mindenki nyomott egy – az átlagosnál szebb – fémpecsétet a füzetébe. És kicsit meg is könnyebbültünk, mert ezzel a szakasszal, a teljes hatnapos túra csúcsára érve letudtuk a szintemelkedés orozslánrészét. Az innen Kőszegig tartó szakasz igen kellemes volt enyhe lejtése miatt is, és mivel az út általában sűrűn erdős területeken haladt át, így a nagy meleg helyett kellemes hőmérsékletet kaptunk majdnem egész nap.

Az útvonal mellett három forrás is volt. Az első kút vize nem volt iható, de 2 km-rel később a Stájer-házaknál bőségesen feltölthette a készleteit mindenki. A következő forrás, ahol egyben a nap második pecsétje is volt, a Hét vezér-forrás, ahol – látszólag – hét forrásból folyt alá a víz (valójában egy forrás volt, hét kifolyással). Pihenés közben több kép is készült, amint a társaság egy része a hét vezér nevével ellátott kifolyók fölé állva próbált azonosulni az adott vezérrel.

Folytatva utunkat egy kálváriához értünk, ami jelezte, hogy elértük Kőszeget, aminek mindenki nagyon örült. A kollégiumba visszaérve a lefekvésig hátralévő időt a legtöbben pihenéssel, tisztálkodással és vacsorázással töltötték el, páran megnézték az esti EB-döntőt a tévében, vagy elmentek vásárolni a következő napra.

Az első napon 7,5 óra alatt kb. 30500 lépést megtéve 21 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 2800 kcal kalóriát égettünk el.

2. nap: Néhányunk számára a másnap úgy kezdődött, hogy csak ekkor tudtuk meg, hogy a spanyolok 4:0-ra verték az olaszokat az előző esti EB-döntőn. A reggeli megvásárlása után még jó néhány km-t kellett gyalogolnunk, míg végre el is fogyaszthattuk azt. Az előző napi halmazállapoti extrémítások miatt elmaradt csúcs-csoki pót-megevése is kárpótolt minket.

Ezután több km nyílegyenes szakasz következett egy fenyvesben. Mikor ennek végén újra megpihentünk, hírt kaptunk a bolgár tengerparton pancsoló trefortosokról Mógor Fruzszi és Kalapos Andris jóvoltából, és a Kőszegről éppen elindult utóvédcsapatunkról is. Lengyel Robi és Irmalós Bence ugyanis ezen a napon szándékozott csatlakozni hozzánk. Ehhez a kőszegi indulástól számított kétórás hátrányt kellett volna ledolgozniuk. Csak az volt a baj, hogy a sík terep miatt a törzscsapat is időnként 6 km/h sebességgel haladt a Ferencz Gábor tanár úr cipőjére erősített mérőműszer adatai szerint.

Végül – a kétszázegynéhány méter magas Pap-hegy megmászása után – elértünk Tömördre, ahol egy játszótéri pagodában ebédszünetet tartottunk, és Balázs Samut

századossá avattuk. A nap első kék túra-pecsétjét is itt gyűjtöttük be. Tovább menvén, a nap egyre hevesebben sütött, de egyikünk sem állt be a kincsdpusztai buszmegállóba, ahonnan pedig mindössze 3 km-t kellett volna buszozni az aznapi szállásig. Ehelyett inkább gyalogoltunk még hat km-t az ablanci malomcsárdáig, ahol a következő pecsételő hely volt. Igaz, a pecsét „Acsádi malom” feliratú volt, de azért ezt a földrajzi feladványt is megfejtettük. Innen viszont csak bükfürdői átszállással tudtunk a csepregi szállásra buszozni, de a helyzet adta lehetőségekkel élve útközben megkóstoltuk a bükfürdői cukrászda fagyiját is.

Csepregen Faragó tanár úr vezetésével vacsorafőzési projekt indult: zöldségleves és „csirkecomb, ahogy Faragó tanár úr szereti” (és mi is). A munkálkodás közben két részletben futott be a hátvédünk: Bence Kincsdpusztáról buszozott, Robi pedig az ablanci malomcsárdától autóstoppal jött. Így végül együtt volt a csapat.

A második napon 8,3 óra alatt kb. 32530 lépést megtéve 27 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 3360 kcal kalóriát égettünk el.

3. nap: Másnap reggel hajszálpontosan oda buszoztunk vissza, ahol előző nap elhagytuk a kéktúra fonalát: az ablanci malomcsárdáig, amely egyébként nem is üzemel. Várakozásainkról (és vágyainktól) eltérően a napi túra napsütéses emelkedővel kezdődött, ráadásul éhgyomorral. Szerencsére hamarosan beértünk az erdőbe, és jött a reggeliző szünet. Borisz (Borbíró Ádám) pedig ezen a ponton vált félezredessé. Továbbmenve kicsit tévelyegtünk, de aztán megtaláltuk a jelzést; jobbról kerültünk egy 195 m magas csúcsra; a nap kezdett egyre erősebben sütni, a helyzet pedig fokozódott. Így értünk be Szelestére, ahol a tűző napon (harmadfokú hőségriadóban) az úttesten egy mankós ember feküdt. Felkeltettük. Kicsit ittas és meglehetősen bőbeszédű volt. Beszöltünk az utunkba eső orvosi rendelőbe az ügyében, „Biztos a Feri”, mondták, és kezükbe vették az eset további menedzselését. Mi pedig a helyi bolt előtti fa árnyékában – pecsételés után – elköltöttük szerény ebédünket. Ebéd után ideiglenesen búcsút vettünk Győri-Molnár Benitől, Gyurkovics Zolitól és frissen avatott félezredesünktől, akik egészségi bántalmakra való hivatkozással Szelestéről bebuszoztak aznapi célállomásunkra, Sárvárra.

A tovább induló kontingens ezután először is hatalmas pancsolást csapott a soron következő csapoknál, amelyekhez locsolócső is volt mellékelve. Így egyesek egymást tökéletesen lelocsolták. Félóra múlva a térképeinken szereplő minden változattól eltérő kanyart vett a kéktúra, és sajátságos módon nyílegyenesen keresztülvezetett egy körforgalmon, majd fel egy autópályaszerű út fölötti felüljáróra, végül nyoma veszett. Az ott dolgozó kedélyes építőmunkások igazítottak minket útba az Ölbő-Alsószeleste vasútállomás felé, ahol a hőség ellen vaksötétre beárnyékol, bagószagú hivatali helyiségben rögtön kétféle pecsétet is kaptunk. Itt most bevalljuk, hogy az extrém időjárási körülmények miatt még az is felmerült, hogy a következő kék túra-pecsétig terjedő kb. 8 km-t vonattal tesszük meg. Amikor azonban kiderült, hogy a következő vonat két és fél óra múlva megy, inkább nekiindultunk gyalog.

Gabonatáblákon vitt át az utunk. Mindenki beláthatja, hogy ott aztán igazán nincs hova festeni a kék jelzést – így aztán nem is festették sehova. Ferencz Gábor tanár úr ennek ellenére határozottan és nyílegyenesen haladt az élen, és amikor végre erdőszélre értünk, lám-lám: pont ott volt a jelzés. Később a tanár úr elárulta, hogy elveitől eltérő módon itt GPS-hez folyamodott, erre az készítette, hogy a terepen nemcsak jelzés, de árnyék sem volt. Kora délután volt, piros fokozatú hőségriadóval. Másnap egyik, ekkortájt a környéken autózgató ismerősömtől megtudtam, hogy kocsijában ekkor 37°C-ot mutatott a hőmérő. Az újságok is 35°C-ot jeleztek erre a térségre ezekben a napokban, szóval mindenképpen jólesett a következő pihenő az ölbői Nagy-erdőben. Ráadásul itt avatott félézredessé Benedek Zsófi és Ádám Sanya. Zsófitól azt is megtudtuk, hogy az utolsóként keresztezett gabonatáblán tritikále nőtt, ami a búza és a rozs keresztezésével létrehozott gabonafajta.

Továbbhaladtunk a nem túl sűrű Nagy-erdőben, majd nyílt terep, árnyék, pihenő, tovább, tovább, Bögöt, pecsét. Ezen a szakaszon helyenként eléggé nagyvonalúan volt jelezve a Kéktúra (értsd: hosszan nem volt jelzés). Szerencsére végig együtt haladtunk a Mária-úttal, és annak jóval gyakrabban voltak jelzőkarói.

Itt már késő délutánba hajlott az idő, hiába sütött a nap, a továbbiakban már nem volt zavaró. Fátyolfelhősödés is indult, végül egészen befelhősödött. Réten, szép erdőben, majd betonon haladtunk, közben egész közelről láttunk egy őzet is, amely csak úgy tessék-lássék menekült előlünk és bújt át a vasúti sín alatti „ökológiai folyosón”. Beértünk Csényére majd Csényeújmajorra, ahol megejtettük a következő pecsételést. Itt egy diadalmas célfotót is készítettünk, mert ekkorra sikerült teljesítenünk 60 óra alatt 60 km-t a Kéktúrán, amelyért a Kéktúra 60. születésnapja alkalmából külön díjazás is jár. Innen a túraútvonal szerint 4 km betonút következett Sárvárra, e napi célállomásunkra, ámde a betonúton busz is jár, és Ferencz Gábor tanár úr engedélyezte ezt a luxust.

Sárváron, a szállásunkon utolsó erőpróbaként még pár emeletet másztunk a szobáinkig. A vacsora svédasztalos terülj asztalkám volt a Wolf szálloda légkondicionált éttermében, ahová Ferencz Gábor tanár úr jobbnak látta előremenni és exkuzálni a ruházatunkért és az általános kinézetünkért. A nap utolsó eseménye a késő esti vihar volt, de ezt már ágyban, félálomban hallgattuk, örömmel nyugtázva, hogy lehűti a levegőt.

A harmadik napon 9,5 óra alatt kb. 36145 lépést megtéve 30 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 3450 kcal kalóriát égettünk el.

4. nap: A pihenőnap pihenéssel telt. Az étkezéshez szükséges bevásárlásokon kívül nem nagyon mozdultunk ki sárvári szállásunkról, egy középiskolai kollégiumból. Néhányan a csoportból kisebb-nagyobb problémákkal küszködtek. Voltak páran, akiknek enyhébb, napszúrás jellegű tünetei jelentkeztek, volt, akinek a gyomra jelezte, hogy valami nem stimmel. Azok jártak jobban, akiknek csak a lábuk sajgott a fáradtság vagy éppen a vízhiányok miatt.

Persze a pihenőnapi nagy semmittevés közben a GyalogTrefort nyári táborában mindig jut idő játékra is. Most is volt vetélkedő, Bang, „Muncskin”, rejtvényfejtés, no meg persze kockázás. A nap folyamán ketten is elhagyták kis csapatunkat. Adri sajnos nem lett jobban – utólag kiderült, hogy valószínű valami vírust kaphatott el –, így őt szülei hazavitték. Csaba pedig munkaügyi kötelezettségei miatt nem maradhatott velünk. Estefelé már mindenki készülődött lelkileg és fizikailag is a következő napi folytatásra.

5. nap: A pihenőnap utáni reggelen kicsit morózusan ébredtünk, de amint realizáltuk, hogy ma nem kell magunkkal cipelnünk a nagy hátizsákokat – mert a szállásunk ugyanitt lesz – rögtön mosolygósabban készülődtünk. Autóbusszal elutaztunk Káldra. Miután leszálltunk, rögtön pecsételtünk egyet, majd elindultunk a Farkas-erdőbe. Nyugalmas tájon haladtunk, az eddig megszokott hőség helyett „csak” 30 °C körül volt a hőmérséklet, de mivel a nap felhőzet mögött volt, valamivel elviselhetőbb volt az időjárás.

A szögletesen „kanyargó” erdei úton elértünk a Hidegkúti vadászházhoz, ahol nagyobb falatozásba kezdtünk. A vadászház – és a hozzá kapcsolódó konferenciaközpont – nagyon szép állapotban volt, nemrég felújíthatták. A tízórai után folytattunk utunkat, ami azt jelentette, hogy a következő bő egy órában egy kb. 5 km-es nyílegyenes, széles, murvás úton kellett továbbhaladnunk. A nem túl változatos terepet egy ízben egy „Banya-fa” névre hallgató, 1995-ben kidőlt faóriás látványa szakította meg, majd az egyenes menetelés végét a Rózsáskerti erdészház jelentette. Itt is pihentünk egy kicsit, de csak egy kicsit, mert nagyon közel voltunk már Gércéhez, ahol pecsételtünk és ebédeltünk, valamint feltöltöttük egy kocsma udvarán a vízkészleteinket.

Gércét elhagyva Sitke mellett haladtunk el, ahol át kellett vágnunk egy mellkasig érő gazos, bozótos erdei részen. Ki is kerülhettük volna, de akkor a tűző nap lett volna a probléma, így mi inkább a „dzsindzsát” választottuk. Sitke után egy kellemes erdei szakasz következett, amit az utolsó két-három kilométeren egy betonút kellemetlensége váltott fel. A Sárvárhoz tartozó Hegyközséget elérve busszal szándékoztunk térünk vissza a szállásunkra. A kollégiumba érve maradt a szokásos menetrend: fürdés, vásárlás másnapra, vacsorázás, a „sebek” nyalogatása, alvás.

Az ötödik napon 7,7 óra alatt kb. 31100 lépést megtéve 25 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 3270 kcal kalóriát égettünk el.

6. nap: Az utolsó napunk aránylag kellemesen kezdődött, hiszen a helyzethez képest kipihenten ébredtünk. Gyorsan minden cuccot összepakoltunk, kiürítettük a hűtőt, Borisz, Beni és Zoli úgy döntöttek, hogy ők inkább egyből hazamennek, és a sárvári pályaudvart vették célba. A többiek pedig elindultak Sárvárról busszal Káldra. Innen Hosszúpereszteg felé vettük az irányt, ami egy nagyon vicces, tényleg hosszú falucska. Kicsit gyakrabban álltunk meg pihenni, mint előtte lévő nap, mert nagyon meleg

volt, nehéz volt a hátizsák is, és a szendvicsek többek hasát megfeküdtek. Mégis kora délutánra egészen a Szajki-tavakig eljutottunk. Itt palacsintáztunk, ücsörögtünk, beszélgettünk. Innen azután Sárvára buszoztunk, ahol felszálltunk a vonatra, és irány hazafelé! A vonaton élénken folyt a beszélgetés, ehhez még nem voltunk elég fáradtak, de aztán nemsokára a búcsúzáson volt a sor, és ha szomorúak is voltunk, kicsit mindnyájan vágytunk egy kiadós alvásra a saját ágyunkban.

A hatodik napon 5,5 óra alatt kb. 21300 lépést megtéve 18 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 2570 kcal kalóriát égettünk el.

A nyári túra során összesen 38,5 óra alatt kb. 151575 lépést megtéve 121 km-t gyalogoltunk, és ez idő alatt kb. 15450 kcal kalóriát égettünk el.

A nyári vándortábor alatt piros rangjelzést szerzett, azaz legalább már 500 km-t gyalogolt velünk Kéri Adrienn, Borbíró Ádám, valamint Faragó Norbert tanár úr, illetve Ádám Sándor, Benedek Zsófia öregdiákok.

A nyári vándortábor alatt sárga rangjelzést szerzett, azaz legalább már 100 km-t gyalogolt velünk Balázs Sámuel (7. a), illetve Deák Csaba öregdiákunk.

Tour de Fertő (7. c)

(2012. július 6-10.)

2012. július 6-án csaknem az egész osztállyal nekivágtunk megkerülni a Fertő tavat. Jöttünk négy nap múlva számítsatok, délután, nyugat felől! (Tolkien után szabadon)

Július 6-án a Keleti pályaudvar parkolójában zajos gyerekcsapat gyülekezett bicikkel felszerelve. 9:45-kor indult a vonatunk Sopronba. Már a vonatút is sok nevetéssel telt, ugyanis lett egy „potyautasunk”, egy román bácsi, aki mindenféle külföldi dolgot mondott nekünk, meg úgy tett, mintha épp ninja lenne... Ezen eleinte jókat nevettünk, de egy idő után már vártuk, hogy elmenjen, meg mindenki félt tőle, ezért osztályfőnökünk tökéletes angolsággal kiküldte a lefoglalt helyünkről. Amiről később kiderült, hogy nem is a mi helyünk volt, ezért Győrben át kellett cipekednünk egy másik vagonba, (s eközben Lilla sajnos elhagyta gyönyörűen feldíszített bukósisakját). Körülbelül két óra múlva megérkeztünk Sopronba, ahol első utunk egy Sparba vezetett. Miután alaposan „kifosztottuk” a boltot, igaziból is megkezdődött a biciklitúra. Átvágtunk a forgalmas Sopron városán, (már itt megtörtént az első esés), majd egy kisebb erdőn, s meg is érkeztünk első napunk strandhelyére, a Malom-tóhoz. A túra legnépszerűbb játékát, a „vízilabdát” már itt kezdtük, bár a mi játékunk a valódi vízilabdára nem igazán hasonlított. Néhány óra fürdés után újra bringára ültünk, s már nem volt más dolgunk, mint Fertőrákosra kerekedni, ahol szállásunkat foglalhattuk el. Az első sátorállítás volt a legnehezebb, de mindenki kisebb-nagyobb nehézséggel meg-

birkózott vele. Vacsora után játszottunk a szokásos játékaikkal, de osztályfőnökünk bevezetett néhány újítást. A játékok után valamennyien megfürödtünk, s bementünk a sátrunkba. Ahol, természetesen még mindenki csacsogott, csak az volt a baj, hogy kihallatszódott még a suttogás is, ezért tanár úr hamar véget vetett a leányálomnak, és járkálni kezdett a sátrak között addig, amíg mindenki el nem csendesedett.

Hajnalban arra ébredtem, hogy valami mászkál a fülemben... Jó, ez elég bizarrnak tűnik, de tényleg. Kiráztam a fülemből, s kipattant a szemem, teljesen felébredtem. Ekkor vettem észre, hogy az egész sátrunk teli van hangyával, s ezek a drága kis rovarok természetesen mindenhová bemásztak. Így hát gyorsan felkeltettem sátortársamat, Edinát, s elkezdtük megölni a cuki kis barátainkat, akikkel együtt aludtunk ezen az éjszakán. Igazából mindketten elfeledkeztünk arról, hogy minden kihallatszik a sátorból, így a legnagyobb lelki nyugalommal sikítoztunk, csapkodtunk, üvöltöttük, hogy: „ott van, csapd le!”, a többiek nagy örömeire. Szereztünk a fürdőből Chemotox-ot, s befújtunk vele mindent, aztán kijöttünk a sátorból, és kinyitottuk, hogy kiszellőzőn. Igazából a hangyákat kiirtottuk a sátrunkból, de másnap reggel mindenki karikás szemmel ébredt. S miért? Miattunk! Mindenki végighallgatta, amit szegény hangyákkal műveltünk. Friss, s üde jó reggelt mindenkinek!

Reggeli után lebontottuk a sátrakat, felszereltük a biciklinket, és folytattuk utunkat. Átérve a határon rögtön meg is láhattuk a Fertő tavat, s ezzel egyetemben Noémi kereke kilyukadt. Kísérőink mondták, hogy körülbelül 20 perc alatt gyorsan kicserélik a gumit, és mehetünk tovább. Szép gondolatok, de természetesen nem volt jó az első gumi mérete a kerékre, se a harmadik, se az ötödik. Teltek a percek, s lassan másfél órája vártunk arra, hogy végre valamelyik jó legyen. Ez idő alatt a közelben találtunk egy német nyelvű útmutatót a környékről, s megtanultuk a következő mondatot, ami a Tour de Fertő egyik jelentős mondatává, szlogenjévé vált: „Vögel in der Kulturlandschaft”. Lassan, úgy a 15. gumi jó lett Noémi kerekére, így továbbindulhattunk. Morbischen és

Rusztton keresztül megérkeztünk második szálláshelyünkre, Oggauba, s már dél környékén felvertük a sátrakat. Sátorállítás után visszamentünk Rusztra, ahol ebédeltünk és strandoltunk. Itt fürödhettünk egyedül a Fertő tó vizében. A csaknem egész napos strandolás után visszamentünk Oggauba. Ezen az úton Boronkai tanárnő biciklilánca rejtélyes módon eltűnt, így venniük kellett egy újat. A szállásra visszaérve egy country koncertbe/fesztiválba csöppentünk. Vagy legalábbis azt játszottak az étterem mellett, így zenei aláfestéssel fogyaszthattuk el a rántott husit sült krumplival. Vacsora után még játszottunk „maffiásat” is, ami az év alatt a kedvencünké vált. Osztályfőnökünk már az elején megmondta, hogy ez egy tipikus ausztriai camping lesz, de mi nem értettük soha, hogy ezzel mit akar mondani. A fürdés idején azonban rájöttünk, ugyanis hideg víz jött a zuhanyzóból, és néhány euró ellenében adott meleg vizet. Sebaj, így is jó móka volt. Zuhanyzás után pedig bementünk a sátorba, de nagyjából ugyanaz történt, mint tegnap este: osztályfőnökünk próbált elhallgattatni minket, egy ideig reménytelenül, később aztán sikeresen.

Másnap reggel úgy keltünk, hogy tudtuk, ezen a napon fogunk a legtöbbet tekerni, így mindenki felkészülten állt starthoz a reggeli után. Eltekertünk Neusiedl-be, ahol megebédeltünk, s fantasztikusan éreztük magunkat, mert voltak óriási csúszdák, ahol többen egyszerre is lecsúszhattunk. Pancsolás után elindultunk harmadik napunk szálláshelyére, de útközben történt egy kis baleset: Edina egy „kereszteződésben” összeütközött egy osztrák bácsival. Szerencsére nem lett senkinek semmi baja, Dina biciklijé azonban használhatatlanná vált. Így hát letelepedtünk Podersdorf közelében, egy tisztás mellett, ahol rengeteget nevtünk, bolondoztunk. Mivel Dina biciklijé már hosszú ideje készült, mégsem lehetett használni, ezért az „öregekkel”, Edittel és Lucával továbbmentünk St. Andraba. Épp akkor, mikor beértünk volna a campingbe, tanár úr és Edina ment el mellettünk, s leelőzték az egész csapatot. Megjavult a biciklijé! Sátorállítás közben csoportokban elmentünk pizzázni egy közeli pizzázóba, ahol

nagyot alakítottunk, ugyanis Kala elég érdekes, dadogó Germish nyelven kért A-a-a-lmdudlert. Szép hely volt ez, valamilyen folyónak egy holtága lehetett mellettünk, s gyönyörű naplementét láthattunk a vízparton ülve. Vacsora után, mikor már egészen sötét volt, osztályfőnökünk egy kedves mese mellett, egy horror sztorit is mesélt nekünk, aminek legtöbbször örültünk, de akadt olyan is, aki inkább a sátor melegét választotta, s nem hallgatta meg. Ez a camping is egy tipikus ausztriai szálláshely volt, így a meleg vízről itt is lemondhattunk. Aki szeretett volna, természetesen fürödhetett meleg vízben, de hát abban meg mi a buli? Közel 45 km biciklizés után, ami az eddigi leghosszabb volt, könnyebben aludtunk el, mint az előző estéken.

Utunk negyedik reggelén esőre ébredtünk, s ezért kicsit lehangoltak lettünk, de mire bringára pattantunk, addigra elállt, s kisütött a Nap is. Mialatt arra vártunk, hogy kijelentkezzünk, nyulakat és ürgéket is láttunk. Boldogan indultunk neki ennek a napnak. Kisebb tekerés után átértünk a határon, és újra itthon találtuk magunkat. Fertődön, az Esterházy-kastély előtt pihentünk egy kicsit, s közben kívülről megsejleltük ezt a gyönyörű épületet. Mikor mindenkit bevártunk, s kipihentük magunkat, kirándulásunk utolsó szállására értünk. Hegykőn olyan helyen voltunk, ahol a strand és a camping nem volt különválasztva, így nagyon közel tudtunk letáborozni a medencékhez. Sátrunk felállítása után megebédeltünk, majd kezdetét vette az egész napos strandolás. Csak estefelé jöttünk ki a vízből, akkor is azért, mert visszabicikliztünk Fertődre, ahol ízletes vacsorát fogyasztottunk el. Vacs után még röpiztünk, majd „mafiáztunk” és énekeltünk. Sajnos az eső most sem kímélt meg bennünket, de azért utoljára még elénekeltük Kodálytól az Esti dalt, ami pontot tett ennek a túrának a végére. Mindenki csendben lefeküdt aludni, mindössze éjfélkor hangzott el, néhány „Boldog születésnapot, Dina!” kiáltás.

Utolsó reggel szomorúan ébredtünk, mert tudtuk, vége ennek a kalandnak. Reggeliztünk, majd utoljára lebontottuk sátrainkat, s utoljára felültünk a biciklikre, s áttekertünk Fertőszentmiklóásra. Itt szálltunk fel a Keleti pályaudvarra közlekedő vonatra, amire igazán gyorsan kellett felpakolnunk a bicikliket, és a cuccainkat, mert: „A vonat nem vár...”. A hazafelé úton halkabbak voltunk, mint négy nappal azelőtt, (de ez mindig így szokott lenni), hisz több mint a fél osztály elaludt, s akik ébren voltak, azok is csak halkán beszélgettek. A Keletibe érve elbúcsúztunk egymástól, s szüleinknek pedig tartalmas beszámolóba kezdünk.

Ezek után kijelenthetjük, hogy körbecicikliztük a Fertő tavat. Örültem, hogy ez a kirándulás nem kifejezetten a biciklizésről szólt, hanem a strandolásról, s lényegében arról, hogy mindenki jól érezze magát. Szerintem bátran kijelenthetem, hogy az egyik legjobb osztályprogram volt az évben, s köszönjük osztályfőnökünknek, Boronkai tanárnőnek, a két kísérő anyukának és a két „öregnek”, akik segítettek nekünk mindenben, megszervezték, és legfőképp: elviselték a mi hangos kis csapatunkat! Remélem, folytatjuk ezt a jó szokásunkat, s hagyománnyá válik a biciklitúrázás minden évben.

Vögel in der Kulturlandschaft!

Koncz Lili

Kenutúra a Rábán (10. c)

(2012. július 8–13.)

Július 8-án, vasárnap délután három órakor találkoztunk a sulis előtt: Andi, Kristóf, B. Marci, Ráhel, I. Marci, Kinga, Eszti, Gyöngyi, Dani, Robi, Kala, Ágost, a kísérő öregdiákok: Nóri, Geri, Gábor és Mohay tanár úr. Itt megismerkedtünk Botival, aki a túra első felében a cuccokat vitte kocsival. Egy kisebb pakolás és búcsúzkodás után átvonultunk a Keletibe, ahonnan négykor indult a vonat Rátótra. Győrben felvettük Lillát. Az előttünk haladó vonat kigyulladt, ezért Tatán fél órát kellett várnunk, és a szombathelyi átszállás helyett az IC-ről Rátóton szálltunk le, bár annak itt nem lett volna megállója. Egy rövid séta után értünk este kilenckor a szállásunkra, a Berek sátorozó helyre. Itt először egy tájszólásban beszélő bácsitól meghallgattuk a házirendet, melyben feltűnően sokszor szerepelt a nyesedék szó, majd átvettük a cuccokat a Kenu bt-től, megismerkedve Hófehérekével és a sárga hajókkal. A vacsora az otthonról hozott szendvicsünk volt, majd a fedett közösségi helyiségben játszottunk egyet.

Másnap reggel odaadtuk a tanár úrnak az ötven éves születésnapjára az ajándékát, majd a szokásos reggeli teendők után vízre szálltunk. Tizennégy kilométer evezés után megérkeztünk az ebédelő helyre, miközben Ráhel megkezdte útját rekordja felé, ugyanis Gerivel és Nórival sikeresen beborultak. Itt, ezen a barátságos, de kietlen vízparti réten érdekes módon egy működő tévével találkoztunk, és felfedeztünk egy korhadtt fát, amelybe szöveget verhetünk, ezzel jelét adhattuk annak, hogy ott jártunk. Újabb 12 kilométeres evezés és a Dani, Andi, Kristóf hármas borulása után megérkeztünk a körmendi szálláshelyre.

Ezen a táborhelyen több minden történt: a tanár úr sokszor beverte a fejét az alacsony plafonba, Andi fogott egy denevért, megszólalt a zenegép és előkerült Iritz Marci mályvacukra, ennek egy részét a tábortűznél elfogyasztottuk. Közben Kala, Eszti és Nóri sikeresen elkészítették a túrós résztát. Sajnálatos módon az eleredő eső miatt a tábortűz körül csak az angyalkázásra és egy kis kártyázásra jutott idő, éneklésre nem.

A keddre virradó éjszaka nem mindenkinek telt felhőtlenül, ugyanis néhányan közülünk (pl. Kinga) féltek a sátorban a vihartól. Szerencsénkre, reggelre az lecsillapodott, és az ég is egészen kiderült. Reggelizés és összecuccolás után még kétszer bevettük a fejünket az alacsony gerendába, majd vízre szálltunk. A vidáman csónakázó csapat az ismerős folyószakaszon igen otthonosan mozgott (ezen a szakaszon gyakoroltunk egy hónappal korábban). Ennek ellenére – bár a lengyel közmondás úgy tartja, hogy Kisticse nyivice mnyimnicse, vagyis a Rábán nincsenek fák – mégis két, nem sárga hajó legénységének sikerült közeli barátságot kötnie a vízzel. Néhányan ekkor borultak először, de voltak köztük olyanok is, akik a borulásban már tapasztaltabbnak számítottak. Az egyik borulást egy belviszály okozta. A nép (Eszti és Ráhel) fellázadt a kormányos (Pásztor) ellen, akit orvul le akartak fröcskölni. A zendülés sikerrel járt, Pásztor valóban vizes lett..., ám a legénység is. A másik borulást egy fa okozta. A legénység az MKM-

index szerinti hetes veszélyt megpróbálta elhárítani, ám ez lehetetlennek bizonyult. A két Marci és Kala a vízben landoltak, és lila foltokkal gazdagodva folytatták útjukat.

Ebédünket a már számunkra ismerős hídnál költöttük el, ám még mindig vártak ránk meglepetések. Ugyanis két elkóborolt hajó fölfedezett egy elhagyott, ám mégsem civilizációmentes táborhelyet. Az elszántabbak ellátogattak ide és megalapították a Kerekasztal Lovagjainak második rendjét, igaz, csak egyetlen taggal. A himnuszunk az ott található hifi-toronyból szóló motoros zene lett, amely az egész helynek démoni hangulatot kölcsönzött. A táborépítés előtt még fürödtünk a folyóban, Kalát elsodorta a víz és élő láncsal kellett kihalászni onnan. Az idei jól sikerült zöldségfőzelék vacsora kivételesen finom volt (egy napon sem lehetett említeni a tavalyi zöldbabfőzelékkel). Ezután Gergő és Pásztor megpróbálták tábortüzet rakni, de a szemerkélő eső ezt nemigen engedte. Végül maffiáztunk egy keveset, majd aludni tértünk.

A szerdai nap jól és melegen indult. A délelőtti kenuzás egyedülálló volt, mivel még a fehér hajó legénysége sem borult. Az ebédlőhelyen, ahol Botit Ervin váltotta, mindenki úgy vélte, talán megússzuk szárazon ezt a napot. A kikötésnél osztályfőnökünk sajnálatos balesetet szenvedett, de ez szerencsére nem akadályozta később az evezésben. Ebéd után, mikor már a vízen volt az egész társaság, beborult az idő (és nem kis szerencsétlenségünkre más is), és az eső lába is egyre jobban lógott.

Mohay tanár úr csónakja (a zöld színű) és a fehér hajó Kalával, Gerivel és Lillával a konvoj végén haladt. A zöld hajó miatt a fehér hajó legénysége sajnos csak akkor vette észre a vízből kiálló fát, amikor már túl késő volt. Ha Lilla sikoltva nem ugrik ki a hajóból, talán elkerülhető lett volna a borulás, de ezt már sosem tudjuk meg. A három hajótörött eleinte a hajótest mellett sodródott a mély vízben, ám a borulás során nem csak az emberek, hanem a cuccok is a vízbe kerültek, és elkezdtek úszni. Ezt látva a két lány utánuk vetette magát, magára hagyva Gerit a kenuval. A sodrás egyre erősödött. A lányoknak sikerült megkapaszkodniuk egy fában a cuccokkal együtt, de a kormányos korántsem volt ennyire szerencsés. A hajóval együtt besodródott egy fa mögé. Éktelen recsegésekkel és kétségbeesett kiáltásokkal kísérve Gerinek sikerült a hajótestet a víz alá nyomnia, és megmenteni azt a kettőtöréstől. Közben a kenuból a vízbe került cuccok is kezdtek elúszni, így Lilla otthagya a fát és utánuk úszott, majd egy jó kétszáz méteres sodródás után a megmentett cuccokkal együtt sikeresen fölkapaszkodott egy másik fára, és kissé Tarzanra emlékeztető pózban lógott ott, míg a legénység másik két tagja segítségére nem sietett. Közben Geri, Kala és a zöld hajó legénysége kiborította a vizet a partra mentett kenuból, berakodták az összeszedett cuccokat és mindenki továbbindult. A legénység a komoly megpróbáltatás után csatlakozhatott a többi hajóhoz.

A táborhelyre érve Pásztor és Nóri már elkezdték előkészíteni vacsoránkat (rakott krumpli kenuházi módra). Gyors sátorállítás, főzés és vacsora várt ránk, mivel az eső bármely pillanatban elkezdhetett esni. A sietségre, mint utóbb kiderült, szükség is volt, mert alighogy enni kezdtünk, az eső is megérkezett. Így a mosogatás háromnegyede is elvégeztetett. Vacsora után egy esővédett helyen összegyűltünk, játszottunk pár kör maffiát, majd visszatértünk sátrainkba, és drága hangyabarátaink között elaludtunk.

Ebben a táborban nem volt értelme naposokat kinevezni, hiszen az egész osztály végig egymást segítve, összhangban dolgozott. Az utolsó előtti reggelünk nedves volt az előző esti esőzés miatt. Reggeli után meglátogatott minket Plútó, a kutya, és gazdája, egy furcsa kislány. A csónakok vízre helyezése közben Kala véletlenül a csónak mellé lépett, így aztán a hűvös időjárás miatt ruhát kellett cserélnie. A délelőtti borulás nélkül eveztek végig, és egy lankás emelkedő tetején ebédeltünk. Itt mindenki leadta a rendelését Nórinak csoki-ügyben. Elindultunk, de a narancssárga csónakban evező Ráhel, Kristóf és Andi trió túl lassú volt, ezért hajót cseréltek Esztivel és Gerivel, akik a Hercegnővel (így hívtuk az egyik kenut) mentek tovább. Meg is lett az eredménye, hiszen nem sokkal később szerencsétlenül vettek egy balkanyart, aminek borulás lett a vége. Miután az érzékeny fehér hajó kormányosa helyet cserélt Gergővel, Ráhel és Andi azt hitték, hogy biztonságban vannak. Tévedtek. Nem kellett sok, és Hófehérke ismét borult. Ugyanezen a helyen a Kinga, Bereczki és Iritz Marci hármas is kellemtelen helyzetbe került, egy vízbe dőlt fa fogságába estek. Szerencsére a tanár úr és Geri a segítségükre siettek, és pár, a víz fölé benyúló fa megmászásával túljutottak a nehézségen. Egy harmadik hajócserével újra útnak indultunk és hamar meg is érkezünk aznapi szállásunkhoz, ami egy műgát mellett volt. A cuccainkat és a csónakokat a Lada segítségével átvontattuk a táborhoz. Mikor megláttuk, hogy Nóri és Pásztor már felállították a sátrakat, a vacsorát megfőzték és még csokit is kaptunk, biztossá vált, hogy a jövő évi kenutúrára is elhívjuk őket. Kicsit rosszul érintett minket, hogy a 32 kilométeres út után csak egy kis öklömnyi tejberizst kapunk, de szerencsére tudtunk repetázni, úgyhogy nem tartott sokáig a lázadásunk. Este még röpiztünk, és a tábortűz körül megbeszéltük az angyalokozást. Megint elkezdett esni az eső, úgyhogy a legtöbben aludni tértek, de párán még behúzódva egy eresz alá beszélgettek. Éjfél után azért ők is elrakták magukat másnapra.

Az utolsó reggel ugyanúgy pakoltunk össze, mint eddig, és nekikezdünk az utolsó, 17 km hosszú szakasznak. Mindenki szurkolt, hogy azok is boruljanak, akik eddig nem borultak, hiszen csak néhányan maradtak ilyenek, pl. Robi és Ágost. Az a vicces pillanat azonban nem következett be, hogy ez velük is megessen. Nagyon hamar kikötöttünk, elkezdtük pusztítani a megmaradt élelmiszert, semminek nem szabadott maradnia. Egy gyanúsán csendes falun (Vág a neve) mentünk át, közben végig énekelünk. A csornai vasútállomást kisajátítottuk, körbeültünk a váróteremben, és levontuk az eltelt napok konklúzióit. A vonatút csendesen telt. A következő emlékezetes dolog az volt, amikor a hetes buszról leszálltunk az Urániánál, és úgy mentünk a Szentkirályi utcán a sulig, mintha kenuznánk („balról fa!”, „jobb oldalon menjünk!” stb). Az iskola előtt a szülőkről tudomást sem véve búcsúzkodtunk egymástól, és még utoljára elüvöltöttük a három kicsi naspolyát.

Remélem jövőre ugyanez a csapat ugyanígy fogja üvöltetni ezt a mondókát, csak kevesebb bögölycsípéssel.

Benke Kristóf, Horváth Lilla, László Dániel, Szabó Andrea

A 9. c biciklitúrája

(2012. július 24–28., Sárvár – Lenti)

Július végén, hajnalok hajnalán találkoztunk a Déliben. Idén nyáron biciklitúra volt a program. Az osztályból (sajnos) csak 16-an indultunk útnak, öt kísérvél. Első állomásunkon – 50 km és a Jáki-templom megtekintése után – egy focipálya mellett vertünk sátrat.

Másnap Kőszegig bicikliztünk. A kicsomagolást követően Lenkefi tanárnő rögtön egy tíz kérdéses kvízzel indított útnak minket a városban, amit a helyiek segítségével – akik néha olyan lelkesek voltak, hogy alig tudtuk leállítani őket, amikor a híres diákokat kezdték sorolni – vacsoráig meg is csináltuk. Este aztán eredményhirdetésnél kiderült, hogy a két lány csapat nyert, a fiúk tolla meg kifogyott...

Másnap következett a „nagy” 74 km-es táv, aminek a végén a hegyhátszentjakabi kempingben vertünk sátrat – ahol a föld olyan kavicsos volt, hogy jöttek az egyéni megoldások: „Jól látom, hogy ezt a sátrat két téglá és egy szendvics tartja?”. De végtelesen megkönnyebbüléssel vettük tudomásul, hogy az elkövetkező 36 órában nem kell biciklire ülnünk. A következő napot a Vadása-tó partján pihenve töltöttük – ahol még a jegyárus bácsi sem tudott minket feltartóztatni. Este kimentünk a „helyi sztár” orgonakonzertjére, de szünni nem akaró tetszésnyilvánításunknak köszönhetően, Lenkefi tanárnő két szám után úgy döntött, mindenkinek jobb lesz, ha visszamegyünk a táborba. Így inkább „Most mutasd meg”-et játszottunk, ami végigkísérte az egész táborot, és utolsó nap a kísérők is beadták a derekukat. Csak mi tudjuk, hogy lett a „Hölgyek levendulában” c. mutatványból, „Több hölgy többet szagol”, és Tóvizi tanárnő „Termékenység” előadása is Oscar-díjat érdemlő volt.

Utolsó nap kezdődött a 2012-es kánikulák harmadik hulláma, ami nem könnyítette meg a tekerést, de idejében megérkeztünk Zalalövőre és elértük a vonatot. Innentől öt órán át kergethették a fiúk a bűvált az üvegben.

Illés Zsófia

Kínai Híd nyelvi tábor

(2012. július 30. – augusztus 13.)

A tábor szervezői az ELTE Konfuciusz Intézete, az Emberi Erőforrások Minisztériuma, és maga a kínai állam voltak. Összesen 10 olyan magyar iskola tanulói kaptak lehetőséget a kiutazásra, amelyekben kínai nyelvet lehet tanulni. A népes delegáció 90 diákból és 10 magyar kísérőtanárból állt.

A Trefort nyertes pályázói Zsoldos Lili (9. a), Nyerges Márk (9. c), Braun Timea (10. a), Zanathy-Pintér Anna (10. b), László Dániel, Nyikos Olívia (10. c), Dobreff Árpád, Jenes Vanda (11. c) és Soponyai Viktória (12. b) voltak, a kísérőtanár pedig jómagam voltam.

A százfős csoport négy napot töltött Pekingben városnézéssel és a kultúrával való ismerkedéssel. Ezután a résztvevőket három különböző helyszínre szállították nyelviskolai képzés céljából. A trefortosok így Sanghajba kerültek további tíz napra.

Napi négy óra iskola várt a diákokra és a kísérőtanárookra egyaránt. Kaptunk kínai nyelvkönyveket, tanárt, iskolapadot, és – légkondicionálást... Délutánonként hagyományos kínai időtöltéseket gyakorolhattunk, pl. csomózást, papírvágást, Tai Chi-t. Kirándultunk általános iskolába, piacra, családi otthonokba, és boltokba is. Láttunk kínai üzletet és amerikai stílusú luxusplázát. Ettünk elegáns étteremben, utcai árusnál és a világszerte elmaradhatatlan McDonalds-ben is. Utaztunk repülővel, riksával, metrón. Pekingben a monszun esőben áztunk, Sanghajban egy tájfun kényszerített szobafogságra. Az elképesztően sokszínű programot YCT nyelvi vizsga és nemzetközi búcsúest zárta.

Lenkefiné Tréfás Myrtil

KÍNA, ÍRÁS NÉLKÜL ÍRÁSBAN

„Ha kis dolgokban nem vagyunk türelmesek, akkor a nagy álmainkat hiúsítjuk meg.”
(Konfuciusz)

Mi egy kicsit másfajta „álomba” utaztunk. Olyanba, amelyet még mi is alig hittünk el, pedig akkor már a repülőn ültünk. Annyi minden történt abban a pár napban, hogy az ember csak kapkodta a fejét a Tian'anmen tér közepén, s a másik percben meg már ott áll a Tiltott Város kapujában. Hatalmas, de mégis kecses épületek, melyeken a piros, a kék, (néhol sárga) színek játszanak. Minden egyes építmény tetején, a tető visszaívelő szélén apró alakok formálódnak meg. Állatok, emberek, esetleg mitológiai lények. Az ember aprónak érzi magát a hatalmas falak mellett.

Ám az út visz tovább, és nem lehet megállni, mert a perceket számolják, és be kell fogadni a rengeteg képet, illatot, fényt, levegőt. Az út egyik kis ösvénye a Nyári Palotába visz, a kertek egymást követik végeláthatatlanul, s mégis felbukkan egy tó, ahol gyönyörű virágok lengedeznek a vízben, amelyek nagy, tölcsérformájú leveleikbe gyűjtik az esővizet, és amikor már úgy gondolják, hogy megteltek, egyszerűen csak beleöntik a tóba. Majd kezdik ezt újra és újra, de addigra mi már a Hosszú Folyosón sétálunk, és azon tűnődünk, vajon az anyacsászárnő, mikor itt sétált, minden alkalommal megnézte-e azokat a gyönyörű festményeket, melyek a Folyosó homlokzatára vannak festve! Aprólkos munkával, minden egyes figurát, egy csatában, egy aratáson, a réten... életűen, arányosan festettek meg.

Egy másik ösvény is megjelenik előttünk, a Mennyei Templomához visz minket, ahol a kör alapú templom tetejét egy nagy aranygömb díszíti. Mintha a látvány játszadozna az ember szemével. Aztán hirtelen nagy fényesség, nem látni semmit, mert a Nap pontosan ott van, amerre nézünk. Kicsit arrébb állunk, kezünkkel eltakarjuk az erős sugarakat, és látjuk azt, mit rengeteg képeslapon és filmen is megörökítettek már: a sok szenvedés árán egymásra tett köveket. A hegyek gerincén végigfutó... Nagy Fal. Szinte vezeti az ember szemét. A lábak mennek előre, fel a lépcsőn. Úgy éreznénk, már nem bírunk tovább menni, de a kíváncsiság mégsem hagy nyugodni. Menni, menni egészen a hegy tetejére, a hegy csúcsára és ahol már nincs tovább, ott elégedettek leszünk önmagunkkal. Egy érzés uralkodik el rajtunk, elmesélni tán nem is lehetne.

„Nem az a dicsőség, hogy soha nem esünk el, hanem az, hogy mindig felkelünk, valahányszor elesünk.” (Konfuciusz)

Zanathy-Pintér Anna (10. b)

A 7. b nyári tábora Szántódon

(2012. augusztus 13–18.)

Augusztus 13-án reggel a pályaudvaron találkozott a csapat. Húsz beszélgető gyerek, köztük mindössze hat fiú, valamint az osztályfőnökünk, Kovács Géza tanár úr és egy önfeláldozó kísérő szülő. Furcsa helyzet ez: már nem voltunk hetedikesek, de még nyolcadikosok sem.

Miután mindenki felpréselte magát a vonatra, az osztály a cuccait cibálva próbált helyet keresni. Ülőhely híján két ajtó között szorongva telepedtünk le. A tikkasztó hőségben eltöltött 2 órás út fáradalmait és a zsúfoltságot csak a bőröndökön kuporgó barátok nyári élménybeszámolója tette élvezhetővé.

A Szántód-Köröshegy megállónál leözlő gyerekcsereg a levegőtlenység után boldogan szabadult meg a motyóitól, mert azokat a szállásról küldött kocsival elvitte. A kis séta további beszélgetésre adott alkalmat. Amikor megérkeztünk a szállásra, beosztottuk a 2, 3 és 6 ágyas szobákat, majd megkaptuk a kulcsokat. Fölcipeltük a pakkokat a harmadikra, és lerohantuk a szobákat, amik azonnali otthonsításra szorultak, amit örömmel meg is tettünk (szétszórtuk a cuccainkat, széttúrtuk az ágyakat és elérhető helyre tettük a nyalánkságokat, amit később, kb. éjfélkor el is fogyasztottunk).

Irány a strand! Mindenki igyekezett a partra, ezért viszonylag hamar odaértünk. Egy nagy fűzfa alá pakoltunk le, később ez lett a törzshelyünk. Aztán elindultunk a vízbe. És mentünk. Csak mentünk és mentünk. Úgy kétszáz métert kellett sétálnunk, hogy már ne érjen térdig a víz. Ez a séta a vízben hosszúnak tűnt, és az volt az érzésünk, hogy átértünk Tihanyba. Egyébként az tényleg optikai csalódás volt, hogy a félsziget nagyon közelinek látszott, holott a táv tizedénél voltunk. A bójánál hirtelen mélyült a víz, aki úszni akart, annak a besétálás volt az igazi kihívás. Este a vacsora után kísértünk a közeli révhez vásárolni. A vattacukor és a fagyizás vezette a népszerűségi listát.

A kirándulások lényege az este. Persze a közös poénok, amin az egész osztály röhög, nappal esnek meg, de a kisebb baráti társaságok és a szobák közötti vicces dolgok mind este történnek. Ezért az üvöltözés, a szobaszám miatt szétválasztott társaságok (Rebekáék) futkosása a folyosón a minimum. A szobákban mindenki szeret beszélgetni, zenét hallgatni, hajnali egykor is nassolni, vagy egyszerűen bosszantani különböző kérdésekkel a már bealudt vagy éppen félálomban lévő osztálytársat. Mi is így tettünk Julival, Annával és a többiekkel.

Szegény osztályfőnökünk még vígan ünnepelte, hogy a nyolc órás biliárdozás, valamint a halk beszélgetés a társalgóban milyen szép csendben folyik, aztán a későbbi „szobában ordítózást” rászólással próbálta csillapítani 10 körül. Azt hitte, most már túl vagyunk a tetőponton, pedig az 11 körül következett be, amikor is nem tudott aludni tőlünk. Szegény Berták az orrfacsaró bűz miatt átmentek Petráékhoz fogat mosni, emiatt büntetést is kaptak, igaz, talán az volt a gond, hogy mindezt pókjárásban tették.

Másnap senki nem bírt felkelni. Az előző esti folyosórazziához képest a tanár úr igen fitt volt. Az étkezésekhez és találkozókhoz való pontos érkezés eléggé nehezen ment, és mivel osztályfőnökünknek elege lett abból, hogy állandóan föl kell mennie a harmadikra siettetni valakit, ezért mindig az utolsó büntetése volt az, hogy a többiek után rohángáljon. Mi ezt egy huszárvágással megoldottuk: mindig mi voltunk az utolsók, ezért soha nem kellett más után rohángálnunk, elég volt magunkat levinni.

Második nap nyőszörögve indultunk el a három kilométerre lévő földvári kikötő felé. A gyönyörű fasorban álmosan sétálva beszélgettünk. Mikor megérkeztünk a kikötőbe, kaptunk egy óra szabadidőt, ez alatt a hajókat néztük, süttettük a hasunkat a nappal illetve a bazárban vásároltunk. Olyan volt, mint minden átlagos kikötő, de volt ott valami, ami miatt érdemes volt átmenni: találtunk egy icike-picike sünit. A lányokkal mind odagyűltünk és simogattuk miközben a járókelők hallgathattak minket: „Decukiiii! Jaj, nézd, elfér a tenyeremben! Add ide! Az én kezembe is! Fotózd le! Ááá, nézzétek, még puha a tüsije!”

A bazárban egyébként vicces dolog derült ki: tegnap este Vikiék – alátámasztván a nőuralmat – kifestették Márk körmeit neonrózsaszínre, aki ezt öt puszi fejében hagyta is. Szegény egész addig zsebre tett kézzel jött, majd a bazárban beszerzett egy üveg körömlakklemosót, amit használt is. A kikötőből visszafele végig ezen röhögtünk, és azóta Márk az osztály rózsaszín párdúca.

Délután strandoltunk, este pedig elmentünk bevásárolni a szalonناسütéshez. A lányok csoportja aznap Balázst sminkelte ki. Nem értettük, hogy a szokásos hangerő

mellett miért nem szól ránk az osztályfőnök. Kiderült, nem a hangszigetelést erősítették meg, csak a tanár úr aludt el már fél 11-kor.

Szerdán következett Tihany. Kisétáltunk a komphoz, ami hamarosan megjött. A parttól kisvonat vitt föl minket a városba. Ez leginkább Zsófi számára volt emlékezetes, akinek a cuccait Julcsi és Berta vitte a kistáskájában. Az utazás során csak a pénztárcáját tartotta a kezében, amit véletlenül elejtett. Szerencsére az egyik barátnője lefogta, így nem ugorhatott ösztönösen utána, és szerencsére Lilla még látta, amint a tárcát egy láthatósági mellényes ember felveszi. Amikor a végállomásra értünk, Zsófi villámsebesen pattant le a járműről és szaladt megkeresni az illetőt. A tanár úr utána. Mikor már azt hitték, a pénztárca végleg elveszett a tartalmával együtt, megtalálták az embert, aki megmondta, hogy hova adta le, így az meglelt a benne lévő pénzzel együtt.

A templomban szentmise volt, ezért kaptunk egy óra szabadidőt. Megnéztük az apátságot, nagyon szép volt, majd a marcipán és a baba múzeum következett. Mikor végeztünk a levendulabolttal is (felszerelkeztünk a szállás mosdóiból áradó csatornaszag ellen), lesétáltunk a Belső-tóhoz. Majdnem eltévedtünk, csak Tamara jártassága segített rajtunk. Itt történt az ebéd elfogyasztása (a panziósok csomagoltak nekünk két szalámis-uborkás zsemlet), valamint egy hosszadalmas mosdókeresés.

Igyekeztünk a szabad strandra, ahol a víz már gyorsabban mélyült. A puha homokban heverésztünk és a tiszta, bársonyos vízben frissítettük föl magunkat. Aztán a lányokkal (ahogy Szántódon szoktuk, általában egy pohár jégkásával) kiterítettük a törölközőket, és beszélgettünk, mialatt szárítkoztunk a napon. A fiúk; Ádám, Samu, Boti, Márk, Balázs és Hai az árnyékba vonultak.

Visszasétáltunk a komphoz, és visszatértünk a szállásra. Mindenki fáradt volt, de a fáradtság estére persze tovaszállt.

A vacsora után következett a szalonnasütés. Meggyújtottuk a tüzet, és felszúrtuk a nyársra a hagymát és a szalonnát. Volt, aki a kenyeret is megsütötte, ami később a legnépszerűbb eledel lett. Érdekes módon a hagyma és a szalonna alig fogyott, pedig szerintem igazán jó lett. Közben kiderült, ki a kenyérpirítás mestere (Zsófi), ki tudja legjobban énekelni a tábortűzi dalokat (Julcsi és Berta), és hogy ki viseli el, hogyha kikérdezem az egész életét (Kitti). Beszélgettünk, énekeltünk és nevettünk, és a sok jópofa sztorin kívül új élményeket is szereztünk. Szerintem nagyon hangulatos volt ez a sütögetés. Kár, hogy néhányan kihagyták, és inkább a szobát választották. A történethez még hozzátartozik, hogy égen-földön kerestünk mályvacukrot, amit meg lehetne sütni. Végül kiderült, Kitti fel van szerelve egy csomag pillecukorral, amit szétosztott, és egy pillanat alatt eltüntették.

Csütörtökön a zamárdi kalandpark volt a célpontunk. Megrohamoztuk a buszt, jól esett az ablakból bambulni. Odaértünk a helyszínre, ahol mindenki izgatottan kapcsolta ki a zenét és tette el a telefont. Az értékeket és táskákat betettük a kijelölt helyre. Miután megkaptuk a felszerelést és az oktatást, mindenki nekivágott a pályáknak. Volt, aki rutinos volt, más kevésbé, de mindenki élvezte a csúszást meg a mászást

is, habár utóbbinál akadtak nehézségek. Megfáradt csapatunk szendvicset és pizzát ebédelt, majd a tanár úr büszkén vette át oklevelünket, mely szerint a minősítésünk alapján az osztály a betonfalon is átmenne.

Délután mindenki kis pihenőért könyörgött, de a felnőttek már mentek volna a strandra, hiszen ők nem másztak két órán át (a tanár úr a pálya aljáról osztogatta a tanácsokat, mert nem szeretne volna, hogy bármelyik tanítványa a gravitáció szemléltetőeszközüvé váljon). Végül kicsikartunk egy rövid sziesztát, majd a nap további részét a strandon töltöttük. Estére persze, már kipihentük magunkat.

Osztályfőnökünk minden reggel háromnegyed nyolckor, majd látva, hogy a készőlődéshez nekünk nem elég negyed óra, fél nyolckor ébresztett bennünket. Általában énekkel próbálta magához téríteni az álmos gyerekeket. Rólam azt kell tudni, hogy éjszakai fogszabályzóm van. Akinek van vagy volt ilyen, tudja, beszélni azt nem igazán lehet benne, csak pöszén. A pénteki terv az volt, hogy átmegyünk Siófokra. Én pedig nem tudtam, hogy mikor. Ezért megkérdeztem, mikor megyünk Siófokra, ami úgy hangzott, hogy: mikor megyünk fszhiófhokra. Ez a tanár úrnak annyira tetszett, hogy minden reggel olyan nyakatekert mondatokat mondatott el velem, mint az „ástálá viftá béjibi”.

Tehát Siófok. A buszpályaudvaron leszálltunk, aztán megkerestük a víztornyot, ami a tájékozódási pontunk lett. Megnéztük a Hüllő Show-t, a tojás múzeumot, és természetesen az ifjúság nagy része itt le is állt bóklászni. Páran azért még bevállaltuk az Ásvány Múzeumot is. Egy kis szabadidő után visszamentünk Szántódra és ismét irány a strand. A forráságban jól esett a hideg víz, és olyan nagy hullámok voltak, hogy mindenki nekiállt ugrálni. Pénteken hamburger volt vacsorára. (Persze voltak, akik hagytak belőle.) A felnőttek alig tudták megérteni, hogyan fogyaszthattuk el olyan gyorsan, és miért szórtuk hipersebességgel a sült krumplit a szánkba. Orsi és Dóri is meghökkentő gyorsasággal tömték magukba. A laktató vacsora miatt a megismételt szalonnasütésen csak páran voltunk, és alig fért be a „második vacsi”.

Szombaton egész nap strandoltunk, csak ebédelni mentünk vissza. Néhányan kibéreltek egy vízi biciklit. Mindannyian jól szórakoztunk. Este tollasoztunk és biliárdoztunk, majd a szállás teraszán fellépő bűvész műsorát néztük meg (aki a pincér volt, ezért furcsa volt a tányérok nélkül látni). Mi, lányok, olvadoztunk a kisgyerekeken, akik a műsor végén sorba álltak a hajtogatott lufikért.

És eljött az utolsó nap. A búcsústrandolás után a vasútállomásra tódultunk. Mindenki fáradt volt, de az egész csapat boldogan, és élményekkel gazdagodva tért vissza a fővárosba. Örültünk, hogy sikerült jobban megismernünk egymást. A sok nevetés, program és fürdés után eldöntöttük, jövőre is megyünk a Balatonra. Csak akkor talán inkább biciklivel, és remélhetőleg többen.

Rieder Anna Róza

Angliai nyelvtanfolyam

(Barnstaple, Devon 2012. augusztus 14–28.)

Fehér Laura és Eiben Ingeborg tanárnők kíséretében a következő diákok vettek részt az utazáson: Fülöp Máté, Tőke Barnabás (7. b), Harai Adél, Lindner Lidia (8. b), Gyúró Fanni, Harai Flóra, Jakab Réka, Lovász Borbála, Majoros Cserne, Muhari Gabriella, Szabad Lilla, Ta Zsanett, Vu Lili (8. c), Kamarás Kristóf, Rákos Dóra (9. a), Belényi Tímea, Kamarás Kitti, Szakszon Flóra (9. c), Gergely Noémi és Jackli Zsófia (10. b).

„Az angliai utazás az egyik legjobb nyári emlékem. Rengeteg embert ismertem és szerettem meg, és sok szép helyen jártunk. Nagyon szívesen visszamennék újra, mert nagyon jól éreztem magam.” (Szakszon Flóra (9. c))

„Eddig Angliát könyvekből és filmekből ismertem. Nagy élmény volt számomra megtapasztalni, hogy milyenek a mindennapok a vidéki Angliában, nem a nyüzsgő fővárosban, hanem egy kedves kisvárosban. Milyen az angol eső, az angol ízek és milyen az élet egy angol családban. ...Kellemesek voltak a beszélgetések, szívesen visszamennék. See you next time, Britain.” (Fülöp Máté (7. b))

„Ha nincs ez az angliai út, nem gondolnék ennyit vissza a nyárra. Számtalan új barátot szereztem, akikkel talán soha nem is lettem volna jóban, vagy talán nem is találkoztam volna. De a táj szépsége is varázslatos volt.” (Belényi Tímea (9. c))

Az utóbbi évektől eltérően ezen a nyáron repülő helyett busszal indultunk a ködös Angliába. Augusztus 14-én este 8 körül a Mátyás Pince előtt 22-en vártuk, hogy megérkezzen buszunk, amelyen a Szent László Gimnázium 16 diákja és 2 tanára már kényelmesen elhelyezkedett. Hosszú éjszaka várt ránk, hiszen nehéz úgy ülni aludni, ha az ember nem fáradt, tele van izgalommal és „fekvőhelye” sem csábítja álmodozásra. De túl lehet élni... Még olyan is volt, aki élvezte a buszozást.

Utazásunk során négyóránként megálltunk, de mikor Brüsszelbe érkeztünk, több órányi sétálásra is volt időnk. A sok szép épület mellett a főtéren egy gyönyörű virágkiállítás próbálta feledtetni a hőséget. Elzarándokoltunk a leghíresebb brüsszeli látványossághoz is, a Manneken Pis-hez, amely egy igen kicsi vizet spriccelő vasszobor. Megtudtuk, hogy ünnepnapokon különböző ruhákba öltöztetik. Természetesen megkóstoltuk a híres belga csokit és ettünk gofrit is.

Néhány órás buszozgatás és filmnézés után megérkeztünk dunkerque-i tranzit-szállásunkra, ahol végre vízszintesen tölthettük az éjszakát, bár lustálkodásra nem sok időnk maradt, mert reggel fél hatkor már indultunk Calais-ba, ahol egy ötemeletes komp várt arra, hogy átszállítson minket Doverbe. A másfél órás kompozás után meg

sem álltunk Canterbury-ig. Miután megcsodáltuk a katedrális lenyűgöző kapuját, rövid sétát tettünk a hangulatos kisvárosban, és a Stour folyó partján.

Alig vártuk, hogy megérkezzünk következő állomásunkhoz, és megpillantsuk Stonehenge-t. Már a buszról lehetett látni, hogy – várakozásunkkal ellentétben – nem annyira hatalmasak azok a kövek, mint gondoltuk. De a hely szelleme minket is elkapott, és igyekeztünk átérezni az idő múlását... Rengeteg fotó készült itt, hiszen igen jól mutattak az öreg kövek mögöttünk, a háttérben. Az út túloldalán örömmel fedeztük fel a puha zöld fűvet és a legelésző birkákat, amelyek innentől végigkísérték vidéki angliai utunkat. Mivel a családok, akikkel a következő tíz napot töltöttük, csak este fél hétre vártak minket, így arra is maradt időnk, hogy Salisbury városában is tegyünk egy rövid sétát.

Profi sofőreinknek köszönhetően estére pontosan érkeztünk meg Barnstaple-be. A buszról kettésével szólítottak le, és adtak át minket angol házigazdáinknak. Ettől kezdve kénytelenek voltunk angolul beszélni, és örömmel tapasztaltuk, hogy egész jól megértjük magunkat. Másnap reggel az iskola előtt mindenki mosolyogva, elégedetten mesélt szállásadó családjáról, az esti vacsoráról és szobájáról. Miután megismerkedtünk tanárainkkal, a város felfedezésére indultunk: először egy cilinderes úrral, aki mindent tudott a városkáról, majd önállóan kis csoportokban oldottunk meg egy kérdőívet a járókelők segítségével.

A napok gyorsan teltek: délelőtti tanulás, délután kirándulás, vagy fordítva. Az iskolában Alison és Tim nagyon jó hangulatú órákat tartottak, és sok érdekességgel bővítették kulturális ismereteinket Devonról. A kirándulások során gyönyörű helyekre jutottunk el, és háromszor volt lehetőség arra is, hogy megmártózzunk az óceánban. Legalább egyszer majdnem mindenkinek volt is bátorsága belemenni a hideg vízbe.

Nagyon sokfelé jártunk a tíz nap alatt. Voltunk Lyntonban és Lynmouthban, mely ikervárosok érdekessége, hogy az előbbi a sziklafal tetején, míg utóbbi a sziklafal alján helyezkedik el. Egyik városból a másikba gyalog vagy a "cliff railway"-jel lehet eljutni. Ez nagyon hasonlít a budai siklóra, csak vízzel működik. Woolacombe és Ilfracombe az óceán partján lévő aranyos kis városok, ahol a part apály idején tele van az iszapon fennakadt hajókkal. Itt minden az apályról és dagályról szól, hiszen ettől függ a halászkok napirendje. Clovellyben meredek macskaköves út visz le a parkolóból az óceánig. Ide autóval nem lehet lehajtani. Ha valami nehezett kell szállítani a helyieknek, akkor egy szánon húzzák maguk után. Vagy esetleg egy számár segít nekik, bár összesen csak ötöt láttunk az egész faluban. Exeterben, Devon fővárosában először a gyönyörű katedrális látogattuk meg, rengeteg rózsablak van benne. Majd a múzeum megtekintése után kaptunk másfél óra szabadidőt, amelyet mindenki nagyra értékelt, mivel Exeternek igen hosszú bevásárlóutcája van. Legtöbbünk kedvence Tintagel volt, amely egy nagyon aranyos kis falu Cornwall megyében. Arról híres, hogy állítólag ott találhatók Artúr király várának romjai. Az igaz, hogy vannak ott romok, de az biztos, hogy nem Artúr királyé, tudtuk meg utunk során Timtől, idegenvezetőnkől, aki megkért minket, hogy lehetőleg ezt ne mondjuk el a turistáknak. Az Artúr király múzeumban

Merlin elmesélte a híres király történetét, majd egy terembe vezettek minket, ahol volt kerekasztal kőből, meg fából is, valamint kipróbáltuk, milyen egy hatalmas kötrónon ülni. Néhányan az ott található karddal lovaggá is ütötték társaikat. A várromokhoz egy hosszú, nagyon meredek és szűk út vezetett felfelé. A csúcson piknikeztünk, mindenki jóízűen fogyasztotta el a családoktól kapott napi elemózsiát, miközben gyönyörködtünk a tájban.

Utolsó barnstaple-i napunk igazi kihívást jelentett számunkra. Kis csoportokban egy témához kellett kérdéseket gyártanunk, majd kimenni az utcára, a járókelőket meginterjúvolni, végül az eredményről posztot készíteni, és mindenki előtt prezentálni. A sikeres beszámolókat angol tanáraink oklevelekkel jutalmazták, melyből mindenkinek jutott.

Másnap hajnalban könnyes szemmel búcsúztunk a családoktól, de 5 óra múltán Londonban újabb élmények vártak ránk. Láttuk az őrségváltást a Buckingham palota előtt, majd a Westminster Abbey-t ismertük meg magnós idegenvezetők segítségével. Később találkoztunk Csaba Orsolya tanárnővel, aki idegenvezetőnk lett néhány órára.

Miután egyszer jól eláztunk, a második égszakadás elől a National Gallery-be menekültünk, majd a British Múzeumban szárítkoztunk. Az éjszakát egy szállón töltöttük, és nagyon vártuk a reggelt, hogy eljuthassunk a Madame Tussaud's-ba. A viaszbábuk tényleg élethűek voltak, itt is kattogtak a fényképezőgépek, de talán még ennél is nagyobb élményt nyújtott a kiállítás végén vetített 4D-s film. Délután beugrottunk a Natural History, illetve a Science múzeumba is, majd a Tovernél zártuk londoni látogatásunkat. Innen már visszafelé indultunk, ismét Dover, kompozás, éjszakai alvás a buszon, amely most sokkal könnyebben ment, mint odafelé, mert nagyon fáradtak voltunk.

Kora reggel Párizsban találtuk magunkat. A busz az Eiffel toronynál tett le minket, de sajnos nem mentünk fel. Fárasztó nap elé néztünk, de utólag elmondhatjuk, megértte. Láttuk a Diadalívet, az Invalidusok templomát, a Pompidou központot, és két órát a Louvre-ban is eltölthettünk, nem akartunk úgy elmenni Párizsból, hogy ne lássuk a Mona Lisa-t. A városnézést este hétkor a Notre Dame-nál fejeztük be, ahonnan már tényleg hazafelé indultunk. Másnap délután fél kettőkor már szüleink ölelhetek magukhoz minket. Fáradtan, de rengeteg élménnyel gazdagodva érkeztünk haza.

Muhari Gabriella, Jakab Réka, Harai Flóra (8. c) és Fehér Laura

OSZTÁLYOK

7. a

Osztályfőnök: dr. Piláth Károly

1. Aradi Sára	18. Karancsi Eszter
2. Bagossy Júlia	19. Kméczik Regina
3. Bakos Lilla	20. Leiner Soma
4. Balázs Sámuel	21. Nagy Krisztina
5. Bálint Klaudia	22. Papp András
6. Berghammer Dávid	23. Rác Adrienn
7. Borsós Hanna	24. Rátoki Annamária
8. Bozsik Szabolcs	25. Rozsáli Márton
9. Bölcskei Andor	26. Simola Rita
10. Bruckner Máté	27. Simon Dániel
11. Donkó Dániel	28. Sonnevend Eszter
12. Farkas Dóra	29. Szabó Sebestyén
13. Fürst Máté	30. Szelényi Márton
14. Gaál Krisztina	31. Szórádi Balázs
15. Gombás Dániel	32. Tóth Boglárka
16. Ispánki Marcell	33. Tóth Zsófia
17. Kancsár Diána	34. Varga Nóra

A LEGJOBB TANULÓK:

ARADI SÁRA 5,00
RÁCZ ADRIENN 5,00
SIMOLA RITA SÁRA 5,00
TÓTH ZSÓFIA RÉKA 5,00
SZELÉNYI MÁRTON 4,92
BAKOS LILLA JÁZMIN 4,85
VARGA NÓRA 4,85

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

- szeptember 28. 3D mozi (A kék bolygó)
október 7. verébavatás
október 14. osztálykirándulás (Veresegyháza)
január 21. korcsolyázás (West End)
május 4. Csodák palotája
május 5. osztálykirándulás (Pákozd, Sukoró, Agárd)
június 13–17. osztálykirándulás (Kárpátalja)

EMLÉKEZETES VOLT

Az első napon mind csillogó szemmel, izgalommal, reményekkel telve mentünk az évnytóra. A szünetekben a terem (a mai helyzethez képest) csendes volt, és később mondták, hogy tipikus hetedikesként egyenes háttal, feszülten ültünk a padokban. Az első hetek a tanárokkal való megismerkedésről, a szabályok felvázolásáról szóltak. A szabályokról jut eszembe Mohay tanár úr. Már az első matekórán egy oldalnyi szabályt körmöltünk le. A tanár úr szinte azonnal a szívünkbe lopta magát a beceneveivel (még ma is használjuk őket), szokásaival, szellemes megállapításaival, és (persze jóval később) a „100., a centenáriumi órával”, amelyen „képzőművészeti alkotásokat” mutatunk be a matematikával kapcsolatban. Idézem: „Ez már döfi!”

Következett a verébavatás. A chilis nutella, minden furcsaságból kevert ital, és persze a fiúk felcipélése a lépcsőn. A Kis-Kelemen tanárnő által sokszor emlegetett „Cucu golyói”-t sem hagyhatom ki, ami egyébként kókuszgolyó volt egy ízléses fantázianévvel. Most már hivatalosan is trefortosok lettünk.

Elkezdődött az igazi tanulás. Ezzel együtt a dráma modul is, ami szintén emlékezetes volt a jobbnál jobb játékokkal, és a diákszínjátszón előadott darabbal, amelynek az előkészítése rengeteg nevetéssel járt. A néptánc minden hetedikes kedvenc tantárgya, hisz csak a kicsik vannak megtisztelve az örömeivel. A fellépést mindannyian vártuk (kisebb-nagyobb lelkesedéssel), persze tudtuk, hogy hatalmas „égés” lesz, ennek ellenére nem is volt olyan rossz.

Amikor már belejöttünk a tanulásba, és a sulis ritmusába, már órákon sem voltunk kis angyalok. Épp ezért Fábián tanár úr akciót hirdetett ki: „Aki nem figyel, beírok neki egy órai munka egyest! Vagy tudjátok mit? Nem is egyet, hármat! Akció keretében: egyet fizet, hármat vihet!” Tanáraink mondásai közül azóta is sokat emlegetünk. Például Piláth tanár úr mondásai közé tartozik az „OK” azaz óká, és a „jobbklíkk”.

Félévre már összekovácsolódott annyira az osztály, hogy minden nap nevetéssel telt, a szállóigéink kialakultak, a becenevek megragadtak (akad néhány érdekesebb is...). A Vas utcai „kajálások” is sok kalandot rejtettek a kedves kiszolgálókkal.

Számomra az év egyik felejthetetlen élménye a sítábor volt. Azzal a néhány emberrel, akivel együtt laktunk, hihetetlen élményekkel gazdagodtunk. Ott van például a hűtő (értsd: a szendvicseket kiraktuk az ablak és a redőny közé, másnapra – nem viccelek – betonkeményre fagytak), a „hulla” a kanapé alatt, aki a naplóját a heverő aljára írta, az a híres folt a matracon, és persze Picky.

A következő említést érdemlő alkalom a Trefort bál. A lányok jobban élvezték, de jelen volt pár fiú is. A végére már egészen feloldódtunk (végül is ez volt az első bálunk). Felcsavartuk a szőnyeget, limbóztunk, és nagyon jól szórakoztunk.

Közeledett az év végi hajtás, már mindenkinek a nyári szünet és a táborok jártak a fejében. Az utolsó közös programunk egy ötnapos kirándulás volt Kárpátalján. Csodálatos volt! Szinte az egész napot a buszon töltöttük, néha megálltunk megnézni egy kastélyt, vagy épp csak a tájat. Estefelé hazaértünk, és a szálláson elszórakoztunk még takarodóig. A lányoké a második, a fiúk pedig az első emelet volt, és egész éjjel a folyosókon járőrözve vigyáztak ránk tanáraink. Amikor a buszról leszállva megláttuk szüleinket, mind azt éreztük, hogy valami nagyon jónak lett vége.

Azt hiszem, kimondhatom, hogy ez a hetedik osztály fantasztikus volt, és hogy tisztelt osztályfőnökömet idézzem: „Fejlett júzerek lettünk!”.

Bakos Lilla Jázmin

7.b

Osztályfőnök: Kovács Géza

1. Aradi Júlia	18. Mosoni Anna
2. Bazsik Laura	19. Nagy Emese
3. Birghoffer Tamara	20. Nagy Viktória
4. Bogнар Márk	21. Nagypál Petra
5. Dallos Martin	22. Nguyen Hoang Hai
6. Donáth Botond	23. Pásztor Rebeka
7. Fülöp Máté	24. Rácz Julianna
8. Gaskó Simon	25. Rieder Anna
9. Horváth András	26. Simon Mihály
10. Jávör Ádám	27. Stéger Sámuel
11. Karancsi Zsófia	28. Szabados Gergely
12. Kereszturi Dóra	29. Szabó Kitty
13. Kubik Csenge	30. Szántó Marcell
14. Lini Ákos	31. Szlovák Balázs
15. Lovász Berta	32. Tóth Orsolya
16. Mészáros Blanka	33. Tőke Barnabás
17. Moró Júlia	34. Zarándy Lilla

A LEGJOBB TANULÓK:

MOSONI ANNA 5,00
NAGYPÁL PETRA 5,00
RIEDER ANNA RÓZA 5,00
BIRGHOFFER TAMARA 4,85
MÉSZÁROS BLANKA 4,77
NAGY EMESE 4,77

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

szeptember	Állatkert látogatás
október	kirándulás (János-hegyi kilátó)
november	színházlátogatás
április	színházlátogatás
május	Láthatatlan kiállítás
május	Planetárium
május	osztálykirándulás (Visegrád)
június	erdei iskola
augusztus	nyári tábor (Szántódpuszta)

A 7. B OSZTÁLYRÓL

2011. szeptember 1-jén először léptük át az iskola küszöbét mint trefortos diákok. Ki izgatottan, ki kevésbé, de mindenki reménykedve, hogy az elkövetkező hat év sikeres hat év lesz.

Az osztályteremben, ahova már sokan megérkeztek, szinte síri csend uralkodott. Bizony, az ismerkedés még előttünk állt. Aztán ahogy egyre gyűltünk a teremben, úgy lettünk... hát nem mondhatnám, hogy hangosabbak, de mindenesetre elkezdtünk a padtársainkkal beszélgetni... azt hiszem, az volt osztály első és egyben utolsó csendes napja...

Mert elég hamar egy nagyon jó kis közösséggé váltunk. Az első napi csendet örököös zaj, nevetés, beszélgetés váltotta fel... mikor szeptember vége felé részt vettünk az első osztályprogramon, már olyan volt, mintha mindig is ismertük volna egymást. Az állatkertbe mentünk. A közös program rövid volt, de jó hangulatban telt. Egy előadást hallgattunk meg a víz alatti világról. Utána mindenki mehetett haza, de még sokan ott maradtunk, elsősorban nem is az állatokat nézni, inkább beszélgetni, nevetni.

A következő program közel nem volt ilyen felhőtlen... október 7-én (sosem felejttem el ezt a dátumot) volt a rettegett verébavatás. Nos, így közel egy év távlatából már egyáltalán nem tűnik ijesztőnek, de akkor bizony nem igazán akartuk, hogy eljöjjön ez a nap. Egész héten süteményeket vittünk a nyolcadikosoknak, megoldottuk a 13+1-es kérdéssort, pénteken pedig zöldbe öltöztünk, vödörbe pakoltuk a tankönyveinket és ilyen nevelésügyi jelmezben mentünk iskolába. A buszon úgy néztek ránk az emberek, mintha a Marsról jöttünk volna. Csak az ismeri ezt az érzést, aki életében már ment végig a városon össze nem illő zöld ruhákban, pisztáciazöldre festett körömmel és idétlen felmosóvödörben cipelve a tankönyveit. A délelőtt úgy telt, mint a többi, tanultunk,

feleltünk, de a szünetekben másról sem beszéltünk, mint hogy vajon mik lesznek a feladatok délután. Nem voltak annyira szörnyűek, mint amire számítottunk, a végén már szinte élveztük: italkóstolás, versírás, várépítés tornatermi szivacsokból, padokból, a végén pedig az eredményhirdetés és persze a verébeskü. Nos, nem emlékszem, hogy azóta egyszer is betartottuk volna bármelyik pontját. A verébavatásnak nem lett győztese, mindhárom osztályt annak nyilvánították ki. És persze, „igazi trefortosokká” fogadtak minket. Felemelő érzés volt túl lenni ezen a napon, ami végül nem is volt rossz egyáltalán...

Novemberben volt a következő program, kirándulni mentünk a Budai-hegységbe. Ez volt az osztály első közös egész napos programja. Gyermekvasúttal utaztunk egy darabon, utána túráztunk, a szülők megismerkedtek egymással és az osztályfőnök úrral, mi pedig hülyültünk, neveltünk, a szülők már biztosan remélték, hogy a túra elveszi az energiánkat, de nevetésre mindig van energiája az embernek, így nem lett csönd egy pillanatra se.

Karácsony előtt kihúztuk egymás nevét, és ajándékot vettünk annak, akit húztunk. Az utolsó tanítási napon a téli szünet előtt örültünk az ajándéknak, kis fenyőfát állítottunk, boldog karácsonyt és boldog új évet kívántunk egymásnak, aztán kezdetét vette a téli szünet.

Alig hogy januárban visszamentünk az iskolába, máris egy következő program állt előttünk, és pedig a Trefort bál. Kálmán Éva tanárnő vetette fel az ötletet, hogy mi lenne, ha mienk lenne a nyitótánc. Az osztály pedig lelkesen beleegyezett. Így hát keringőztünk.

Sok-sok próba, sok-sok végigtáncolt péntek délután, mi persze keringőruhát is akartunk, úgyhogy ruhát kölcsönöztünk, ami szintén sok próbával járt, mindent megtettünk, hogy február 17-ére minden jól menjen. És ment is. Nagyon élveztük a táncot, meg aztán az egész bált. Késő este lett vége. Mi pedig, fáradtan, de boldogan mentünk haza.

Ezután máris nyakunkon volt a március végi diákszínjátzó fesztivál, máris le voltunk maradva a többi csoporttól, mert persze, hogy indulni akartunk rajta. Sokat gondolkoztunk, hogy mit adjunk elő, végül Kálmán Éva tanárnő ötletét valósítottuk

meg, előadtuk Zalán Tibor: Rettentő görög vitéz c. darabját. Újabb próbák. Jelmezek, díszletek, szerepek, semmi sem volt rendben, volt, aki kilépett, volt, aki mégis jönni akart, de aztán csak meglett minden. Volt plakátja a darabnak, megvoltak a díszletek, a jelmezek körüli problémák is elmúltak, és mindenki tudta, hogy tulajdonképpen kit is játszik. Jöhettek a színpadi próbák a hang- és fénytechnikával. Díszlettel, jelmezzel. Március 31-én pedig maga az előadás. Borzasztóan izgultunk. Ráadásul kétszer is előadtuk a darabot, egyszer a szülőknek, egyszer pedig a zsűrinek és a többi diáknak. De jól ment. Nem nagyon kellett sügni, és a díszlet is csak egyszer borult majdnem fel. Végül bronzérmert kaptunk, az oklevél azóta is ki van rakva az osztályban.

Az április nyugodtan telt az előző két-három hónaphoz képest. Az érettségi szünetben a Planetáriumba és a Láthatatlan kiállításra mentünk. A Planetárium se volt rossz, de igazából mindenki a Láthatatlan kiállítást várta. Ami fölülmúlta a reményeinket, mert egyszerűen csodálatos volt belépni egy addig ismeretlen világba. A látásunk teljesen megszűnt, vakon és ügyetlenül botorkáltunk a sötétben. A szobák, amelyeken áthaladtunk, különféleképpen voltak berendezve, utcának, konyhának, múzeumnak vagy tanyának. Felejthetetlen élmény volt. Áprilisban tehát ez volt az egyetlen program, egyébként csak tanulni kellett, tudtuk, hogy nemsokára jön az év végi hajrá. El sem hittük, hogy már itt van.

De eljött. Május volt, és többet tanultunk, mint az év bármelyik másik részén. Jöttek az utolsó nagy témazárók, a javítódolgozatok, aztán mikor június 13-án felszálltunk a vonatra és elindultunk az erdei iskolába, szinte nem is fogtuk fel, hogy idén nem lesz több dolgozat, se felelés, se tanulás. Kabókapusztán, ahova mentünk, egy lovas tanya volt. Kényelmes szálláshely és medence a kertben, tűzrakóhely, pingpongasztal, és lovak... mindössze két napra mentünk, de azalatt a két nap alatt mindent kipróbáltunk. Első nap délutánján fürödtünk a medencében, könnyörtelenül fröcskölve egymást klóros vízzel, úgyhogy mire kijöttünk a medencéből, vörös volt a szemünk és alig láttunk. Miután úgy-ahogy megszáradtunk, paintballoztunk és lovagoltunk. Ezekkel el is telt a délután, este körülültük a tábortűzet, szalonnát süttöttünk, aztán még jó sokáig kint voltunk. Éjjel persze senki sem akart aludni, kivétel a tanárok, de mi többen voltunk, úgyhogy semmi fegyelmezés nem fogott rajtunk. Másnap alig akartunk felkelni. Pedig muszáj volt. A délelőtti program az volt, hogy kísérők nélkül elmentünk kirándulni, és bár volt nálunk GPS, természetesen eltévedtünk. Jobbnak láttuk még ott visszafordulni, ahonnan még valamennyire tudtuk a visszautat. Délután hazaindultunk. Rövid kis tábor volt, de végül is, sok minden belefért.

A tanév utolsó napján, azaz június 15-én métázni mentünk a Nagyrétre. Nem számoltunk a térdig érő fűvel, de végül találtunk egy alkalmas helyet. Kora délután indultunk vissza. Mindenki örült, hogy nyári szünet jön, de egy kicsit szomorúak is voltunk, hogy egy ilyen jó kis közösséget kell itt hagyni két és fél hónapra.

Egyszer, így visszatekintve, nagyon jó év volt. Remélem a következő öt is hasonló lesz...

Mészáros Blanka

7. c*Osztályfőnök: Kutrovács László*

1. Alaksza Flóra	18. Lengyel Dániel
2. Barborják Péter	19. Misius Tamás
3. Baumann Anna	20. Németh Katalin
4. Cervenak Márton	21. Nguyen Nam Son
5. Cynolter Márton	22. Papp Noémi
6. Csépany Patrícia	23. Póta Krisztián
7. Farkas Kelemen	24. Rácz Emese
8. Farkas Nóra	25. Ringhoffer Márton
9. Fendle Minka	26. Sólymos Petra
10. Frizzi Blanka	27. Soós Lilla
11. Gaál Edina	28. Szondi Ádám
12. Kádár Anna	29. Szulovszky Péter
13. Kalapos Péter Pál	30. Tompa Gábor
14. Kis-Tóth Zsombor	31. Vass Antónia
15. Koncz Lili	32. Zarka Júlia
16. Kósa Eszter	33. Zelnik Paloma Petra
17. Kristóf Benjamin	34. Zólyomi Sára Borbála

A LEGJOBB TANULÓK:

SÓLYMOS PETRA 5,00
PÓTA KRISZTIÁN 5,00
KONCZ LILI 4,92
SOÓS LILLA 4,92
ALAKSZA FLÓRA CECÍLIA 4,85
CERVENAK MÁRTON 4,85

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

szeptember	osztálykirándulás (három nap, Zamárdi)
október	szülő, diák kirándulás (Normafa)
január	korcsolyázás és mozi
május	osztálykirándulás (három nap, Kismaros)
május	bowling és mozi
május	színház
június	osztálykirándulás (öt nap, Kárpátalja)
július	biciklitúra (öt nap, Fertő-tó)
augusztus	Vidámpark

EGY VERÉB NAPLÓJA – AVAGY ELSŐ ÉVEM A TREFORTBAN

Közel egy éve teljesen megváltozott az életem, mert tudtam, hogy szeptembertől a Trefortba fogok járni.

2011 augusztusában már alig vártam a szeptembert, (ami azért elég meglepő egy diáktól). A közösségi oldalon megalapított csoportba egyre több osztálytársunk került be, s egyre több embert ismerhettünk meg egyre jobban. Mindannyian izgatottak voltunk, s szeretnénk volna már előben is látni egymást, de ez az esetek többségében csak szeptember elsején, az évnyitón történhetett meg. A tankönyvárúsítás napján belapoztam az összes könyvembe, s egyre jobban vártam mindenre, ami az új iskolával kapcsolatos. S ez, hamarosan beteljesedhetett, ugyanis végre eljött az ősz első hónapja és napja. Az óriási ajtók nehezítették a bejutást, de végül beküzdöttem magam, és nem tudták volna levakarni a mosolyt az arcomról. Az osztályteremben nyüzsgő kiscsapat várt, akik (bár utólag visszanézve, akkor még szótlanok voltak), sokat beszéltek. Az évnyitó ünnepség után a három osztályfőnöki órában megismertük az osztályfőnököket és az iskolát. Szeretnénk volna, ha már a rendes tanításba csöppenünk, túl voltunk pörögve a nyár élményeitől. De ez a nap is elment, és innentől nem lehetett panasz arra, hogy túlteng az energiánk, mert kemény tanulás következett.

Néhány dolog azért éltetett minket a hosszú tanítási órák alatt. Például hogy szeptember 9-11-ig verébtáborba mentünk Zamárdiba, ahol „csapat összekovácsoló” játékok, a métázás, a számháborúk segítségével ismertük meg egymást. Ez volt az a hely, ahova bármikor szívesen visszamennék, mert annyira jó volt. Bár még senki nem ismerte igazán a másikat, mindenki kedves volt (persze az is maradt), és még annyira új volt minden. Mindenki maradni akart még egy kicsit, de vissza kellett térnünk a suliba.

Következő programunk a „Kutatók éjszakája” volt, ami szeptember 23-án került megrendezésre. Erre az eseményre minden osztálynak készítenie kellett valamit egy kutatóról, tudósról. Mi Róka Gedeonról, a híres csillagászról készítettünk egy posztert, s közben rengeteg dolgot megtudtunk róla.

Október 7-én történt meg a hetedik osztály legviccesebb programja, a verébavatás. A nyolcadikosoknak köszönhetően vödörben kellett iskolába szállítani a cuccainkat, s egész nap az iskolában is a vödör iskolatáskaként funkcionált, aki pedig nem vödörbe hozta a kellékeket, az finom chilis nutellát reggelizett a Trefort-kertben. Erre a napra, az összes vicces feladatra, a gusztustalan italokra biztosan emlékezni fogunk végzősként is.

November 14-17. között, az őszi szünet után egy héttel a papírgyűjtés hete következett, amire megint készültünk. Minden osztálytársunk rengeteg papírt hozott be, s ennek meg is lett az eredménye: kicsit több mint egy tonnával megnyertük az őszi papírgyűjtést.

December 16-án a kémia napon minden szünetben valamilyen érdekes kémiai kísérletet láthattunk.

December 20-án, a téli szünet előtti utolsó tanítási napon osztálykarácsonyt tartottunk, ami nem úgy történt, mint a legtöbb ehhez hasonló esemény, mivel nemcsak húztunk egy nevet, és nemcsak megajándékoztuk egymást. Az új dolog az volt, hogy mindenkinek elő kellett adnia valamit, ennek köszönhetően még jobban megismertük egymást. Minden műfajból voltak „fellépőink”, és nagyon élveztük, fantasztikus volt a hangulat. Megnéztük a Kóristák című filmet, ami valamennyiünkre nagy hatással volt, de egy elgondolkodtató történet és a szeretethimnusz sem maradhatott ki. Boldogan emlékszem vissza rá. Az első félévet jól zártuk, hisz 4,47-es átlaggal az iskola legjobb átlagát produkáltuk.

A téli szünet és a síszünet között megkezdődött a második félévünk a Trefortban, s ebben az időszakban a tanulásra fordítottuk időnk nagy részét. A síszünetben az osztállyal egy mozizással egybekötött korizáson vehettünk részt.

A második félév első, a lányok körében az egyik legnépszerűbb program a február 17-én megrendezett Trefort bál volt. Hónapokkal előtte tervezgettük a ruhákat, s izgatottan vártuk életünk első igazi bálját. A büfé lebonyolítása a mi osztályunk feladata volt, így már az előtte való süttetés is megalapozta a hangulatot. A „latin estnek” köszönhetően sok fellépőt láthattunk, akik ügyesen táncolták a latin-amerikai táncokat, ezzel is emelve az est színvonalát. A fellépők után jött az igazi buli, mindenki táncolt osztálytársaival, vagy épp kedvenc tanárjával. Utolsó táncnak pedig a limbó jutott, ami fergeteges hangulatot varázsolt az estének. Már most nagyon várom a következő Trefort bált, hogy újabb élményekkel gazdagodhassak.

A XIV. diákszínjátász fesztivál is emlékezetes volt számunkra. Sok készülődés után mi is színpadra tudtunk állni egy vicces darabbal, ami mindannyiunk személyiségéhez illeszkedett. A „Menjen Maga a kórházba!” című darab főszereplője, Zsombor,

elnyerte a „legígéretesebb tehetség” díjat, ennek mind nagyon örültünk, és mind gratuláltunk neki, mert tényleg nagyszerűt alakított.

Áprilisban is történt egy s más. A Trefort napok első napján az iskolában előadásokra ülhettünk be, második napján pedig a pilisborosjenői „egri várát” foglalhattuk el. Még ebben a hónapban lezajlott a tavaszi papírgyűjtés is, melyet megnyertünk, s így az egész éves papírgyűjtés győztese lehettünk 7186 kg összegyűjtött papírral.

Május 5-7. között Kismarosra utaztunk, ahol a Csattogóvölgyben rengeteg program, kacagás és jókedv várt ránk. Igazi osztályprogram volt, amiben mindent megtalálhattunk, amit csak szerettünk volna. Kicsit sajnálom, hogy az első napon nem tudtam részt venni, de többiek beszámolója alapján fergeteges volt. Én pedig ugyanezt tudom elmondani az ott töltött két napomról.

Május 9-én megrendezésre került a sportnap. Meg akartuk mutatni a nagyoknak azt a bizonyos mondást, miszerint: „Kicsi a bors, de erős!” Mindent beleadtunk, legtöbben minden versenyszámban indultunk, és nemcsak indultunk, sok számot meg is nyertünk. Nagyon izgatottak voltunk a végeredménnyel kapcsolatban, s mikor megtudtuk, hogy benne vagyunk az első háromban, nagyon örültünk neki. Sajnos tanáraink kicsit lelomboztak minket, hogy mi vagyunk a legkisebbek, és nem sok esélyünk van megnyerni, de így is nagyon szép eredmény. S ezt mi is megértettük, így arra számítottunk, hogy harmadiknak mondják majd a nevünket. De ez szerencsére nem így történt. Elmondták harmadik helyezettet... már ezen meglepődtünk, hogy nem mi vagyunk. S jött a második, de nem a mi osztályunkat mondták, ezért sikításokban és ugrásokban törtünk ki, mert sikerült – győztünk. Iszonyatosan örültünk, s megértettük, hogy ha igazán megküzdünk valamiért annak meg lesz az eredménye. Célunk innentől megszerezni következő két évben is a kupát, és végül elnyerni! Ha ezt a csatát megvívtuk, innentől (reméljük) gyerekjáték lesz.

Júliusban egy pályázat keretében az egész osztállyal Kárpátaljára utazhattunk. Ez az öt napos kirándulás sok szempontból összekovácsolt minket. Megismerkedtünk kárpátaljai diákokkal, kísérleteztünk a folyó vizében, de a szokásos programokat is beleszórtuk utunkba, mint például az éneklés és a maffiázás. Sok mindent megtanultunk arról a környékről, hasznos kirándulás volt, amit szívesen átelnék még egyszer.

A nyár közepén osztályfőnökünk szervezésében részt vehettünk a legjobb nyári programon: a Fertő tó körüli biciklitúrán. A találón Tour de Fertőnek elnevezett kiránduláson nagy strandolások, rengeteg nevetés és játék közepette megkerültük a Fertő tavat biciklivel. Mindenki vitte a cuccát a biciklijén, saját magunknak állítottuk a sátrat, kicsit önállósodtunk. Fantasztikus program volt, ha jövőre is megyünk valamilyen nagyobb távra, biztosan mindenki részt szeretne majd venni rajta, mert csak jó emlékeink kötődnek hozzá, és ez volt az az esemény, amely során igazán megismertük egymást, és lezárta ezt az első, közösen töltött évet.

Természetesen a nyáron még júliusban találkoztunk a többiekkel egy „osztálymozi” keretében, ahol a Madagaszkár 3-at néztük meg egy popcorn csatával fűszerezve. Utol-

só, nyárzáró sztorijaink pedig a vidámparkhoz kötődnek, ahová augusztus utolsó napján látogattunk el.

Ez az év nagyon gyorsan eltelt. Diák létemre örülök ennek, de belülről iszonyatosan sajnálom, hogy már csak öt évünk van hátra, ami hasonló gyorsasággal fog eltelni. Elképzelhetetlenül örülök annak, hogy tavaly februárban ide jelentkeztem, s hogy felvettek, hogy ilyen osztályba kerültem, ilyen tanárokkal, ilyen hangulattal, amit már akkor érzek, ha belépek az ajtón. Örülök, hogy egy ilyen jó döntést hoztunk meg, és minden gúny nélkül kijelenthetem: szeretem a Trefortot, és minden napját ki fogom használni annak, hogy ide járhatok, s hogy derűs fegyelemben telhetnek napjaink.

Koncz Lili

8. a*Osztályfőnök: Csapodi Csaba*

1. Bánfi Bence	17. Piedl Máté
2. Bank Gábor	18. Pieskó Márk
3. Csomós Ildikó	19. Simonyi-Lengyel Mira
4. Fábián Balázs	20. Szabadkai Petra
5. Fabók Adrienn	21. Szabó Flóra
6. Fekete Borbála	22. Szabó Karina
7. Fodor Krisztina	23. Szabó Krisztina
8. Gerszi Anna	24. Szabó Máté
9. Hajmási Vencel	25. Szlabey Luca
10. Kájel Kata	26. Szulovszky Mária
11. Kiss Fruzsina	27. Tímári Blanka
12. Koltay Flóra	28. Tremmel Dávid
13. Mikó Luca	29. Váradi Eszter
14. Mógor Zoltán	30. Varga Brigitta
15. Molnár Petra	31. Velinsky Dóra
16. Nagy Eszter	32. Zahorán Marcell
	33. Zarka Bence

A LEGJOBB TANULÓK:

MOLNÁR PETRA 5,00

SZABÓ KARINA 4,85

CSOMÓS ILDIKÓ 4,77

FEKETE BORBÁLA 4,77

SZABÓ FLÓRA 4,77

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

hétszer a tanév során	olvasó klub
hétszer a tanév során	közeleti klub
március 9–10.	téli túra (Börzsöny)
március 19.	Karinthy Színház: Aranysárkány
június 13–15.	osztálykirándulás (Mátra)
augusztus 15.	Esztergom
augusztus 16.	Csillebérci kalandpark
augusztus 17.	kerékpártúra (Zebegény-Budapest)

A 8. A OSZTÁLYRÓL

Mint minden osztálynak, a miénknek is megvannak a maga belső poénjai, furcsa szokásai és egy bizonyos hírneve a tanárok körében. Ez már a második évünk volt együtt a Trefortban, és mi, még ha nehezen is, de megálltuk a helyünket, és túléltek ezt az évet is.

Rögtön év elején felavattuk a verebeket.

Tavasszal elmentünk téli túrára, versenyeztünk a sportnapon, métáztunk és eláztunk a nomád táborban.

A legjobb felelés Bánfihoz kapcsolódik, aki kihasználta, hogy Kéri tanár úrnak még mindig nem sikerült mindenki nevét megtanulnia.

Egész évben küzdöttünk a röpdolgozatok, dolgozatok, témazárók, felelések és kistanárok egyre csak növekvő hadával. Vagyis... inkább csak megpróbáltunk küzdeni. A legtöbb emlékezetes pillanat Kéri tanár úr földrajz, és Rigó tanár úr történelem óráin született. Hihetetlen, hogy a felelések alatt mennyi hülyeséget hordtunk össze. Mármost az osztály.

Persze van még sok emlékezetes pillanat, például, amikor Csapodi Csaba tanár úr felírta a „minimum” szót a táblára. Akiknek nem volt szerencsájuk azt a remekművet olvasni, megsúgom, hogy egy hosszú hullámos vonal az egész, két pöttyel az i betűk helye fölött. Egyszerűen csodálatos.

Összességében jó volt ez az év, de jónak is kellett lennie, mert – ahogy azt a tanárok is mindig hajtogatták – ez az ország hatodik legjobb gimnáziuma.

Kájel Kata

8. b

Osztályfőnök: Zsigmond Zsolt

1. Antal Zsolt	18. Lindner Lídia Klára
2. Barna Evelin	19. Márton Péter
3. Bogáti Boróka	20. Mohácsi Erzsébet
4. Csúri Soma	21. Müller Karolina
5. Dési Anna Ráhel	22. Őri Ádám
6. Döge Nándor	23. Rozgonyi Bence Zsolt
7. Dugasz Ádám Miklós	24. Strommer Anna
8. Ertdeyi-Szabó Dávid	25. Szabó Dorottya
9. Galgóczy Tamás	26. Szabó Vanda Virág
10. Grebicsaj Gergely	27. Szánthó Alexandra Tímea
11. Greczula Levente László	28. Szász Csenge
12. Harai Adél	29. Szepes Viktor
13. Jánvári Zsófia Kamilla	30. Tarczali Dorina
14. Király Zalán	31. Tölgyesi Anna
15. Kiss Viktória Marianna	32. Tugwell Daniel Mark
16. Kovács Dorka Kamilla	33. Uzonyi Ádám
17. Kuslits Kata Rebeka	

A LEGJOBB TANULÓK:

STROMMER ANNA 5,00
BARNA EVELIN 4,92
MOHÁCSI ERZSÉBET 4,92
SZÁSZ CSENGE 4,92
KOVÁCS DORKA 4,85
SZABÓ VANDA VIRÁG 4,85

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

- szeptember 21. osztálykirándulás (Szentendre, skanzen)
november 14. színház (Szabó Magda: Abigél)
december 20. osztálykarácsony
december 21. a Wesley óvodások és a 8. b közös karácsonya
január 19. múzeumlátogatás (Magyar Orvostörténeti Múzeum)
február 8. múzeumpedagógiai foglalkozás (Nemzeti Múzeum: Számomra nincs más választás, Raoul Wallenberg)
február 14. színház (Mikszáth Kálmán: Szent Péter esernyője)
május 7. méta, foci, számháború (Isaszeg)
május 8. osztálykirándulás (Eger, Szilvásvár)
május 10. múzeumlátogatás (Titanic 100, Közlekedési Múzeum)
május 25. múzeumlátogatás és múzeumpedagógiai foglalkozás (Páva utcai Holokauszt Emlékközpont)
május 30. múzeumlátogatás (Terror Háza Múzeum)
június 13–16. erdei iskola (Zemplén, Füzérradvány, Kassa)
július 25–26. nyári túra (Börzsöny)

WESLEY ÓVODAI LÁTOGATÁSUNK

Segíteni remek dolog. És az ember egész életében tervezi, hogy segít. Tervezni persze, bárki tud. Ha minden tervünket megvalósítanánk, a világ egy tökéletes és hiánytalan világ lenne. A 8. b azonban véghezvitte tervét és segített. Olyanokon, akik nagyon közel állnak hozzánk: gyerekeken.

A Wesley-i „hajléktalan” óvodában meghitt hangulat fogadott minket. Az ott játszó gyerekek semmiben nem különböztek egy átlagos óvodabéli gyerekcsapattól. Bemutatkozásul elénekelték a „kis karácsonyt”, hamiskásan, de annál lelkesebben, majd kíváncsian néztek minket. Nyilván várták, hogy válaszul mi is éneklünk valamit, de úgy látszik, ahogy az ember öregszik, egyre szégyenlősebb lesz, ezért a dalolás részünkről elmaradt.

Evi elmondta, honnan jöttünk és miért. Leültettük őket az asztalokhoz, adtunk nekik színezőt, melléjük ültünk. Érdeklődtünk nevük, koruk, és hogylétük felől, de a színezőben mosolygó síelő vízilovak érdekesebbnek bizonyultak a kérdéseinknél. Ezt

persze megértjük. A Viki és Csenge által kiagyalt sóliszt-gyurmázás is hamarosan sorra került. A gyerekek lelkesen készítették a pohár- és gyertyatartókat, egy-egy „Ezt anyának adom karácsonyra!” felkiáltás kíséretében. A játék során többször is feltűnt a gyerekekben a szeretet, amit a legapróbb dolog iránt érezni tudnak. Egy plüsstigris elvesztése például egy egész délelőttöt betöltő, szívzaggató zokogást eredményezett.

A sóliszt-gyurma után terítékre kerültek az általunk hozott játékok. A gyerekek ültek az óriási játékkupac tetején, és féltőn szorították magukhoz a megszerzett dolgokat.

Amikor mindenki kiválasztotta a számára legkedvesebb játékokat, jött ezek bemutatása egymásnak. A fent említett tigris és egy plüsskutyus az első találkozás után örök barátok lettek. (Ennek az egyik oka talán, hogy gazdájuk azonos volt.) Mikor a gyerekek kijátszották magukat és az összes lehetséges barátságot megkötötték, az óvónénik pár erélyes szóval a szőnyegre ültették a gyerekeket. És megkezdődött a csokiosztás.

Az összes pocak teletömve. Ez volt az indulást parancsoló jel. Így hát elköszöntünk, és megígértük, hogy jövünk még, majd kiléptünk a hóesésbe. A gyerekek biztos nem tudják, hogy az a pár óra, amit együtt töltöttünk, nekünk legalább akkora élmény volt, mint nekik. Hiszen segítettek rájönni, hogy élvezni kell mindent, amink van.

Dési Anna Ráhel

8. c*Osztályfőnök: Sztrókey András*

1. Baradács Zsombor	17. Máriáss Lenke Viktória
2. Beke Gabriella	18. Molnár Apollónia
3. Bordás Attila Dániel	19. Mozsolics Kálmán
4. Czoch Ákos	20. Muhari Gabriella Mária
5. Erhardt Mária Emese	21. Németh Bálint
6. Földesi Lili	22. Novák Csilla
7. Gyetvai Viktor	23. Papp Ádám Gergely
8. Gyúró Fanni	24. Pethő Adrienn
9. Harai Flóra	25. Rácz Imre
10. Havadtői Fanni Emese	26. Reményi Gergely Márk
11. Hofmeister Anna	27. Serebrenik Ávi
12. Jakab Réka Franciska	28. Szabad Lilla
13. Krémer Márk	29. Szabó Dániel
14. Lovász Borbála	30. Ta Zsanett Chimai
15. Lukács Orsolya Anna	31. Tósoki Dávid Koppány
16. Majoros Cserne Gabriella	32. Tóth Viktória Flávia
	33. Vu Kim Phuong Linh

A LEGJOBB TANULÓK:

MUHARI GABRIELLA 5,00
GYETVAI VIKTOR 4,92
NOVÁK CSILLA 4,92
ERHARDT MÁRIA 4,77
GYÚRÓ FANNI 4,77

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

- szeptember 3. osztálykirándulás (Visegrád)
január 13–15. téli tábor (Mátra, Hidegkút)
április 10. osztálypiknik
május 28. szülő-diák piknik
június 13–16. osztálykirándulás (Őrimagyarósd)

A 8. C OSZTÁLYRÓL

Az oly gyorsan elrepülő nyárnak ezúttal is vége szakadt, s 2011. szeptember elsején, csütörtökön újból a Trefort utcában találtuk magunkat. Nem afféle véletlen volt ez, hiszen egy újabb tanév elé néztünk. Termünkbe belépve ugyanazt láthattuk, bár egyik-másikunk jó nagyot nőtt június óta, vagy éppen a viselkedése változott meg egy hajszálnyit, de egyet biztosan mondhattunk: az osztály névsorában nem történt változás. Az udvarra együtt lesétálva, kicsit fura érzés volt, hogy már nem mi jöttünk be zenére a legelső három sorba, és nem mi voltunk a legkisebbek. Volt bennünk valami büszkeség: „Na, én ott már álltam! Én azon már túl vagyok!” – ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak néhányunk fejében.

Második évünk őszén volt egy – az előző évünkre emlékeztető – nagy esemény, a verébavatás. Annyi különbség volt csak, hogy most nem minket avattak, hanem mi avattunk. Ezt persze minden tudásunkat beleadva tettük. Szegény hetedikesek igazán meg lettek dolgoztatva. Csak úgy röpködtek a „tíz fekvő” osztogatások, és a „pluszpon-tért ez meg az” című történet keretén belül is adtunk ki kemény feladatokat, szóval nem volt idejük unatkozni a verebeknek. A hetedikesek a sok munka és – nekünk – móka után a nagytanáriban végre letették a verébesküt. Az esős idő miatt sajnos az udvaron nem tudták volna, ugyanis pont aznap, október 7-én érkezett meg egy esőt hozó hidegfront országunkba, amely immár véglegesen őszi időt hozott.

Az igen rövidnek tűnő őszi szünet után, miután a fiúknak leosztályozta Ferencz Gábor tanár úr a dekázást, már tényleg téliessé kezdett válni az idő. Az udvari testnevelés órákon kesztyű nélkül való megjelenés fagyott kézzel való írást vont maga után a következő tanórán...

Beköszöntött végül a december is, azaz a tél. Az első hó már rég leesett, mikor elkezdhattunk örülni a közelgő téli szünetnek. A tanórákon azonban rengeteg témazáró várt ránk – belépőként a téli szünetbe. De miután együtt túlestünk ezeken a nehézségeken, az osztálykarácsonyon bemutathattuk egymásnak, milyen produkciókat tudunk összehozni. Voltak viccesek, voltak elgondolkodtatók, informatívak, és olyan

is volt, ami csak úgy jó volt. Miután az általunk hozott élelmiszerek nagy része mind elfogyott (az italok nem teljesen), és átadtuk kihúzott társainknak a nekik szánt ajándékot, hazamehettünk, hogy otthon ünnepeljük a karácsonyt.

Nem volt valami hosszú a szünet. Mire belegondoltunk, hogy most végre kipihenhetnénk magunkat, már 2012-t írtunk. Rövidesen újra elfoglalhattuk helyünket a II. emelet 11. sz. teremben. A félév végi utolsó javításokra még kaptunk esélyt, de már sok idő nem telt el addig, hogy megkapjuk a félévi bizonyítványunkat. Az előző tanév végi átlagunk egy kicsit lecsökkent, de félévkor rosszabb szokott lenni, így eszünkbe sem jutott szomorkodni, inkább tanultunk tovább szépen, komótosan, alaposan. „Hisz nem a nyolcadik osztályos félévi jegy számít az érettségén, hanem a tudásunk!” – gondolhattuk. És ez így is van.

Kikapcsolódásképp az osztály egyik fele téli túrán vett részt, ami elmeséléseik alapján fagyos, de igen hangulatos és jó légkörű volt. Itt tartották meg az első színjátszós megbeszélést is.

Egy nagyon hideg, és olykor havas időszakot átvészelve eljutottunk a következő szünetig. A síszünetet követően már mindenki kipihenten érkezett iskolába, amire szükségünk is volt, főleg akkor, ha még az első félévi biológia fajismeretet nem írtuk meg. Ezt követően pedig a tavasziasodó időben a színjátszósok egy-két alkalommal szombatonként, de általában keddenként vettek részt próbán, a kedd esetében a matematika szakkör időpontjában.

A tavasz beköszöntével pedig a színjátszó fesztivál is elérkezett. Aki ott volt, az tudja, nagy élmény volt, egyrészt a színvonalas előadások miatt, másrészt azon körülmény miatt, hogy idén először az iskola saját színháztermében, a nagytanáriban folytak az előadások március 31-én, szombaton.

A levegő egyre csak melegedett, ezzel párhuzamosan matematika órán geometriára változott a téma számtanról. Ezen kívül megszaporodtak a dolgozatok, így földrajzból is, azon oknál fogva, hogy egyesek például a Loire folyót érdekes helyre rajzolták a vak-

térképen. Meg persze azért is, mert kicsit túl aktívak voltunk az órákon. Pedig ennek rengeteg pozitív hatása van.

Angolból a dolgozatunk eredményére még várnunk kellett, de ezt a rendkívül feszült várakozást az egészségtan modul nagyban megkönnyítette. A sportnap meg aztán végképp. Az osztály ezúttal sem szerepelt rosszul, volt sok kiemelkedő egyéni, illetve csapat teljesítmény.

Végül megérkezett a várva várt június, a nyárral, s a meleggel. Minden tantárgyból megírtuk az év végi dolgozatokat, már csak angolból kellett mindenkinek szóbeliznie. Az utolsó javítások időszaka volt ez, majd ennek végeztével, az utolsó héten, egy jó hangulatú matematika óra, illetve az utolsó napon néhány beszélgetős, filmnézős, laza óra után, június 13-án következhetett az erdei iskola az Őrségben

Az út igen hosszú volt, annyi biztos, de mi sosem tudunk unatkozni... Elektromos kutyuk nélkül kellett mennünk, és ezt a helyszínen történő telefon-razzián lefoglalt

holmikat kivéve, elég rendesen betartottuk. A táborban voltunk biciklitúrán, elmentünk strandolni a Vadása-tóhoz, szóval volt bőven elég program. A táborban folyt előadásokról sem feledkezhetünk meg. A legtöbben komolyan vették feladatukat, akadt persze néhány kivétel, de nem ez volt a jellemző. Többek között kulturális, tudományos, illetve ismeretterjesztő témák kerültek elő, és valóban volt, amelyik rendkívül jól lett megvalósítva. Az esti tábortűz és éneklés, illetve gitározás azonban elma-

radhatatlan része volt a programnak. Persze csak a számháború, foci, röplabda, kosárlabda, és egyéb sportok űzése után. Utolsó nap, az utazáskor a legtöbben boldogan mentünk haza, mivel a nyári szünet várt ránk, de emellett volt bennünk egy cseppnyi szomorúság is, mivel egy nagyon jól sikerült, remek hangulatú táboron voltunk túl.

Az évzáró ünnepélyre aztán újra, a nyár előtt utoljára összegyűltünk. A bizonyítványok kiosztásakor sok javításról esett szó. Szinte mindenki javított. Evvel be is bizonyítottuk, hogy nekünk volt igazunk...

Végül az év emlékeivel, és néhányan egy kóruskoncert élményeivel búcsúztunk el a Trefortban töltött második évüktől.

Gyetvai Viktor

9. a*Osztályfőnök: Fábíán László*

1. Balaton Gábor	16. Lendvai Karolina
2. Békefi Balázs	17. Mikus Áron
3. Bekker Balázs	18. Nagy-Czirok Kálmán
4. Czinege Dóra	19. Nagy-Czirok László
5. Csaba Zsófia	20. Palotás Márk
6. Dobreff Gergely	21. Pikó Fruzsina
7. Fűr Veronika	22. Rákos Dóra
8. Gábos Zoltán	23. Ryan Anna
9. Girke Benedikt	24. Sulyok Hanna
10. Hegedűs Anita	25. Szénási Júlia
11. Kaibinger Márton	26. Tanai Lilla
12. Kamarás Kristóf	27. Tornai Virág
13. Kemény Gabriella	28. Tóth Fábíán
14. Kiss Rita	29. Winkler Miksa
15. Kling Emma	30. Zarándy Gergely
	31. Zsoldos Lili

A LEGJOBB TANULÓK:

RYAN ANNA 5,00
ZSOLDOS LILI 5,00
PALOTÁS MÁRK 4,93
NAGY-CZIROK KÁLMÁN 4,86
DOBREFF GERGELY 4,79

A TÉLI TÁBOR

Január elején egy szombat reggel gyülekeztünk a Nyugati-pályaudvaron. A hó persze épp abban a pillanatban kezdett el esni, amikor a césekkel együtt felszálltunk a vonatra. Miksa még akkor is azt kérdezgette, hogy „De tanár úr, Ligetre vagy Csabára megyünk?” A vonatút nem volt hosszú, és még mindenki jól érezte magát. Piliscsabán aztán (azóta sem derült ki, hogy Liget-e vagy Csaba) gyalogolhattunk a szállásig a hidegben.

A házban legalább meleg volt, bár a falakon „a bűn zsoldja a halál” és hasonló bibliai idézetek fogadtak minket. Miután lepakoltuk a táskákat, Lenkefi tanárnő bejelentette, hogy sétálunk egyet a környéken. Természetesen heves nemtetszés fogadta az ötletet, de mikor kiderült, hogy maximum egy óráról van szó, nagy nehezen összeszedtük magunkat.

Lenkefi tanárnő magával hozta egy volt tanítványát is, aki állítólag remek túravezető, de ebben már akkor kételkedni kezdtünk, miután átvágva a falun – rég letelt az egy óra – beértünk az erdőbe. Az út nagyon sáros, és nagyon latyakos volt. (Természetesen az első emelkedőnél sikerült hasra esnem.) Aztán hosszú ideig csak gyalogoltunk a hidegben, el is tévedtünk, úgy hatszor. Talán a hó is esett közben néha, de az biztos, hogy folyamatosan panaszkodtunk. Nagyjából három óra elteltével végre két érdekes dolog is történt. Eltűnt a túravezető (ezt nem is bántuk annyira), és Fábíán tanár úr felfedezte, hogy átléptünk a szlovák hálózatra.

Ezen a ponton negyedóra erejéig néhányan megbolondultak. Zsina beleugrott egy pocsolóba, sőt még versenyt is futottunk. A csapatnak azok a tagjai pedig, akik a közelben voltak, csak röhögtek. Hamarosan előkerült a túravezető, és folytattuk a reménytelen menetelést. Este fél hat tájban kezdett izgalmassá válni a dolog, amikor hirtelen elkezdett sötétedni. A távolban háztetők látszottak. (Olyan híresztelések kaptak szárnyra, hogy az talán már Pozsony.) Gabi rosszul lett, őt valahogy visszavitték a cések főci kistanárral együtt, aki szintén kísérő volt a kiránduláson. Még egy órába telt, mire némi telefonos segítséggel megtaláltuk a vasútállomást. Besötétedett. Néhányan teljesen kikészülve estek be a peronra (hát igen, aki hajnalig bulizott előző este...)

Innen kilenc perc alatt visszaértünk Piliscsabára (Liget? Csaba?), és megint sétálhattunk a szállásig. Vacsora és pihenés után még megnéztük a Bibliotheque Pascal című filmet. Másnap már csak gyilkosost játszottunk, meg szendvicseket gyártottunk. És Mókusék mosogattak (vagy valami hasonlót műveltek). Másra nem is emlékszem. Azt hiszem mindenki megkönnyebbült egy kicsit, amikor végre elindultunk hazafelé.

A NOMÁD TÁBOR

Idén végre a mi időnk is eljött a hagyományos „nomád táborozáshoz”. Annyit hallotunk már róla a felsőbb évesektől, a leendő kísérőinktől, a tanároktól, évfolyamtársainktól, de valahogy mégsem tudtuk teljesen elképzelni, hogyan fog lezajlani ez a tábor. Arra viszont mi is rájöttünk, hogy készülni nekünk is kell rá, nem csak lelkiekben, de a cucc-listát tekintve is.

Első reggel mindenki megrakott csővázas hátizsákkal szobrozott a Hősök terénél, amíg vártuk a későket, többek között Fábíán tanár urat. A Mátrába vezető buszút után az előző táborozókkal, a bésekkel találkoztunk először, és látszott, hogy többekre mély benyomást tett a természet. Miután elbúcsúztunk tőlük, szembesültünk az első nagyobb megpróbáltatással: fel kellett gyalogolni a hegyre. Sokaknak már ez is éppen elég nagy kihívás volt, nem beszélve az utána következő sátorverésről, rőzsegyűjtésről, térképészeti oktatásról és egyéb tábori teendőkről. Mikor már mindenkit kellőképpen hatalmába kerített az Erdő Szellem, Zengő Szikla bevezetett minket a vadon rejtelmeibe és megtudtuk, hogy „mi mind indiánok vagyunk”. Ezután törzsekre bomlottunk, és a naposi teendők mellett együtt kirándultunk, lopkodtuk más törzsek „lelkeit” és üzenőfalat készítettünk, amire ki is posztoltunk egy-egy tábori verset. Délutáni program gyanánt fürödtünk (egymást spricceltük forrásvízzel) és számháborúztunk, miközben a fáradhatatlan kísérők és naposok vacsorát készítettek.

Az ételek nagyrészt ízletesek voltak, a legnagyobb sikert a túrógombóc aratta. Az esténkénti tábortűzes kántálás nagyon népszerű volt, még fogmosás közben az emésztőgödör szélén állva is volt, hogy a fél osztály „Árzsikét” dúdolt. A tábor egyik, talán legnagyobb projektje a konyhasátor kicserélése volt. Több óra kitartó munkának, valamint Kálmi és Mókus famászásának köszönhetően sikerült kifeszíteni egy új ponyvát, ráadásul még eső előtt.

Bár a délelőtti erdőjárások igen megterhelőnek tűntek (amiben a nagy hőség is közrejátszhatott), tudtuk, hogy egyik kirándulás sem fogható az utolsó nagy feladathoz: az egész napos önálló túrához. Utunk során több multságos helyzetbe is keveredtünk, hiába volt nálunk térkép és tájoló. Amikor pedig már a negyven perccel utánunk induló páros is előrébb tartott, mint mi, kezdtük azt hinni, hogy esélyünk se lesz időben visszaérni a táborba. Végül így is lett, merthogy mi értünk haza utoljára, de útközben legalább sok állomást érintettünk és jól szórakoztunk. Este minden csoport beszámolt az útjáról, jutalmul pedig rumos Balaton szeletet kaptunk.

Következő nap (ami egyben az utolsó is volt) sátort bontottunk, takarítottunk és megpróbáltuk beindítani a Ladát, de mivel próbálkozásaink hiábavalónak bizonyultak, inkább legurítottuk a hegyről. Végül nehéz cuccainkkal megrakodva és sok új élménnyel tértünk haza és szerintem sokan szívesen visszamennénk.

Kling Emma és Ryan Anna

9.b*Osztályfőnök: Kovács Ágnes*

1. Bartucz Luca	18. Medgyesi Dávid
2. Bazsa Barbara	19. Migács Bálint
3. Birghoffer Péter	20. Murvai Katalin
4. Bodorics Attila	21. Nagy Marcell
5. Bojtár Veronika	22. Oelberg Livia
6. Edőcs Mátyás	23. Páncsics Zsombor
7. Farkas Tamás	24. Péczely Petra
8. Fazekas István	25. Penc Mirjam
9. Horváth Csenge	26. Pollner Nóra
10. Jécsai Fruzsina	27. Prepok Marcell
11. Kelencz Adrienn	28. Simola Róbert
12. Kertai Péter	29. Szigeti Blanka
13. Kis Katalin Klaudia	30. Szőnyi Mihály
14. Klapka Roland	31. Teplán Dániel
15. Knopp Eszter	32. Terenyei Tímea
16. Koller Domonkos	33. Varga Sámuel
17. McCall Júlia	34. Yang Shan

A LEGJOBB TANULÓK:

BOJTÁR VERONIKA 5,00
MCCALL JÚLIA 5,00
PENC MIRJAM 5,00
POLLNER NÓRA 4,93
PREPOK MARCELL 4,93
SZIGETI BLANKA 4,86
TERENYEI TÍMEA ZSÓFIA 4,86

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

szeptember	évnyitó szervezése
október	színházlátogatás (Bánk bán)
november	színházlátogatás (Fösvény)
december	karácsonyi vásár, osztálykarácsony
február	színházlátogatás (Náthán gyermekei)
március	koncert az Operában
április	színházlátogatás (Hamlet)
május	kétnapos osztálykirándulás (Agárd)
június	nomád tábor
június	koncert és évadzáró kerti parti Edöcs Mátyáséknál

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ A NOMÁDOLÁSRÓL A 9. B SZORGOS KÉPVISELŐINEK TOLLÁBÓL

Rájöttem, hogy a sátrunk nem kompatibilis a viharral
Hidegek az éjszakák
Mindenre van megoldás: összebújni hiányos öltözékben
Kártáztunk éjszaka a zseblámpa fényénél
Bepatakolni valakit – felbecsülhetetlen
Minden másra ott a MasterCard
Először aludtam együtt az osztályfőnökömmel
Osztoztam az ételmen a bogarakkal
Megtanultam elfogyasztani azt, amit a természet kínál (hangyát, szöcskét stb.)
Enni vagy nem lenni
A folyékony túrógombóc finomabb, mint a szilárd
Ez sajnos nem igaz a sós mákosgubára
Mindig rengeteg a kaja
Csak sose elég...
Most túráztam először úgy az erdőben, hogy nem tévedtem el
Először láttam olyat, hogy egy álnok fa magától fejbe csapta áldozatát
Rájöttem, hogy ki lehet bírni akár egy hétig is fürdés nélkül
Először kellett 50 lépésnél többet megtennem a WC-ig
A lányok és a fiúk pottyantása sose lehet elég messze egymástól
Vagy az úttól...
Több a ragtapasz, mint a bőr
A vizeskannák nem hordják fel magukat a patakról
A végtelen erdőben könnyű kicsit elvonulni
Most először és utoljára vettem fel piros és rózsaszín ruhákat egyszerre
Először mentem rövidnadrágban túrázni
A második perc után meg is bántam
Mindig az első lépés a legnehezebb
Reggelente főleg, de olyankor segít az ébresztő:
„Jó reggelt, felkelt a nap
Tiszta az ég, mind csupa kék
Vár ránk a nyár, kávét igyál
A hűvös lég már messze száll”

9. c*Osztályfőnök: Lenkefi Ferencné*

1. Balkay Mira	18. Huczka Lili
2. Bede Fanni	19. Illés Zsófia
3. Belényi Tímea	20. Iritz Borbála
4. Beleznai Kornél	21. Kamarás Kitty
5. Berky Csaba	22. Nyerges Márk
6. Bruckner Vince	23. Nyitray Rudolf
7. Csermendy Éva	24. Sárosi Ádám
8. Cserne Flóra	25. Szakszon Flóra
9. Csonka Szilvia	26. Szentaskó Tamás
10. Dang Nhat Sang	27. Tomasz Máté
11. Edelmayer Márton	28. Tóth Gergő
12. Fülöp Réka	29. Varju Veronika
13. Gecse Viktória	30. Vida Tamás
14. Gottreich-Horváth Lea	31. Vitéz Orsolya
15. Gyurcsányi Fanni	32. Vörös Miklós
16. Hajnal Bálint	33. Zeman Gabriella
17. Hegymegi Richárd	

A LEGJOBB TANULÓK:

GECSE VIKTÓRIA 4,93

ZEMAN GABRIELLA 4,86

ILLÉS ZSÓFIA 4,79

FÜLÖP RÉKA 4,71

TOMASZ MÁTÉ 4,71

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

színház: Koccanás, A hős és a csokoládékatona

mozi: Csak a szél

sport: osztályharc (Lézer Force Aréna, Orczy kalandpark)

az osztály szervezésében: Trefort bál

osztálykirándulás: Pilis (Rám-szakadék), Piliscsaba

nomád tábor (Mátra)

kerékpártúra (Örség)

FÉLIDŐ

Ismét egy év, amikor az első két héten, a nyár után vágyakozva azt mondjuk „de lassan telik az idő” majd júniusra el se hisszük, hogy ilyen gyorsan elszállt az év. Sokat változtunk idén, egyénileg és osztály szinten is.

A hétköznapiakban, amelyek szürkének azért mégsem mondhatók, idén is sok tanárjelölttel találkoztunk, akiknek ugyan nem könnyítettük meg a dolgát, de mint tudjuk, ami nem öl meg, az megerősít. A történelem órák, amelyek egy idő után nem tudtak úgy eltelni, hogy ne kerüljön szóba, hogy Barbarossa Frigyes belefulladt a patakba. A földrajz órák, amelyeken Kéri tanár úr a mindennapi életben is hasznos információkkal látott el bennünket. Ha például emberrablás áldozatául esnénk, a víz lefolyásából meg tudjuk mondani, hogy melyik féltekén vagyunk.

Már rögtön szeptemberben kirándultunk egyet a Rám-szakadékba és részt vettünk a Kutatók éjszakáján, amelyen sok érdekes előadást láttunk – és olyanokat is, amelyekre garantáltan nem emlékszik senki. Februárban került megrendezésre a Trefort bál, amit hol kisebb, hol nagyobb lelkesedéssel szerveztünk. A táncokat mindenesetre hetekig próbálták a „cukikák és boszorkányok” Dénes bá' táncóráin. Áprilisban, az érettségi szünet alatt voltunk kalandparkban, moziban és a sportnapra is volt két percünk...

A NOMÁD

„A tábor, amely minden osztálynak felejtethetetlen.” Félelemmel vegyes lelkesedéssel indultunk a Bacsó-kúthoz.

Az első két nap az építkezés jegyében telt. A szemünk láttára, vagy inkább a kezünk nyomán épült fel az egész tábor, a – körülményekhez képest – nagyon profi tűzhellyel, sátrakkal, véccékkel és zuhanysátrakkal, amelyek ugyan a napok elteltével és a levelek

összeszáradásával egyre szellősebbé váltak, de ez sem okozott komoly problémákat.

Harmadik nap megkaptuk a tájolót, a térképet és Gedeon tanár úrral megmásztuk a Kopasz-hegyet. A következő napon már kettévált a csapat. A 11-es fiúk vezetésével tértünk vissza a táborba, és nagy diadallal vettük tudomásul, hogy mi értünk vissza elsőnek. Csak akkor lepödtünk meg nagyon, amikor nem sokkal később Gedeon tanár úr egyedül jelent meg, és reménykedve kérdezte, itt van-e már az osztály másik fele is. Később kiderült, a másik csoport annyira sietett, hogy a tanárokat – és Verát – maguk mögött hagyva elindultak vissza a táborba, csak rossz helyen kanyarodtak le, így egy jó három órással később érkeztek csak vissza. Este aztán nevetve meséltek kalandjaikról és arról hogyan rémisztette őket halálra három mindenre elszánt őzike.

Hamar elérkezett a tábor utolsó előtti napja, a tájséta. A lényeg, hogy mindenki sikeresen túlélte és több-kevesebb pont megtalálásával teljesítette a távot. Amikor utolsó este a tábortűznél almát és szalonnát sütöttünk, a legtöbben már úgy voltunk vele, hogy az se lenne nagy baj, ha maradnánk még. Mert bár a reggeljeinket jól jellemezte,

amikor Kornél azt mondta, nem akar lehajolni, mert elalszik, azt hiszem felejthetetlen élmény volt mindannyiunk számára. A naponta megrendezésre kerülő röpi bajnokságok, a hernyógyűjtés Gedeon tanár úrnak, a bátorságpróba és a „totemoszlop”, amit kétszer állítottunk fel, mert későn jutott eszünkbe, hogy zászlót is tegyünk rá, de végül ott lobogott a kipingált piros esőkabát.

Összehozott minket ez a tábor, már csak a pusztta tény is, hogy „össze voltunk zárva” egy hétig. Együtt dolgoztunk, gyűjtöttünk fát – szerintünk mindig túl sokat, tanáraink szerint

mindig túl keveset –, túráztunk, játszottunk, nevettünk vagy éppen siránkoztunk. Azt hiszem, mindenki nevében megköszönhetem Lenkefi tanárnőnek, Gedeon tanár úrnak és az összes 11-es kísérőnek.

Utolsó nap aztán nevetve hagytuk magunk mögött a viharfelhőket, sok szerencsét kívánva a béseknek, de hát fiúk, ilyen a popszakma...

És lassan elérkezett az évszáró, amikor nem csak azt vehettük tudomásul, hogy elrepült az év, de Lenkefi tanárnő arra is felhívta a figyelmünket, hogy félidőnél járunk. Trefortos életünk fele lejárt. Hihetetlen, mintha csak tegnap kezdődött volna. De a „második félidő” még hátra van.

Illés Zsófia

10. a*Osztályfőnök: Ferencz Gábor*

1. Baán Tamás	18. Kertész Virág
2. Beke Péter Tamás	19. Mályinkó Lóránt
3. Berky Attila Zsolt	20. Medveczky Fanni
4. Borbíró Ádám	21. Nagy Gabriella Alexandra
5. Bózsing Szabolcs Botond	22. Oláh Tímea
6. Braun Tímea Ildikó	23. Palchuber Enikő Zsófia
7. Darvas Flóra	24. Palotás Péter Bence
8. Erdélyi Dániel	25. Papp Trixi
9. Földesi Csaba Rudolf	26. Petri-Lukács Simon
10. Garamvölgyi Eszter	27. Ritli Zsanett
11. Gay Katalin	28. Seo Anna
12. Gombos Krisztián	29. Sklánitz Péter
13. Gyetvai Dániel	30. Sow Ábrahám Péter
14. Győri-Molnár Bence Soma	31. Sörfőző Nóra
15. Gyurkovics Zoltán	32. Stark Livia Zsuzsanna
16. Kalota Domonkos	33. Szladek Katalin
17. Kása Barnabás	34. Szőke Zsuzsanna

A LEGJOBB TANULÓK:

GYETVAI DÁNIEL 5,00
PALCHUBER ENIKŐ 5,00
STARK LÍVIA 5,00
BAÁN TAMÁS 4,87
BERKY ATTILA 4,80
FÖLDESI CSABA 4,80

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

szeptember osztálykirándulás (Borsosberény)
október színházlátogatás
december adománygyűjtés a Wesley Iskola számára
május közösségi munka (szemétszedés, Bükk)
június osztálykirándulás (Tata)
osztálydélutánok a tanév során többször

A 10. A OSZTÁLYRÓL

Megint úgy robotgott el egy év, hogy észre se vettük. Arra, hogy „nagy tizedikesek” lettünk, talán csak sokasodó feladataink, tanulnivalóink ébresztettek rá minket. Hosszú volt az év, és talán nehezebb, mint az eddigiek, de szerencsére színesítette az évet néhány iskolán kívüli elfoglaltság.

Idén sem hagytuk ki a már állandó programnak mondható borsosberényi kirándulást, amit még mostanra sem sikerült megunnia az osztálynak. Voltunk szemetet szedni a Bükkben zuhogó esőben, tartottunk osztálydélutánokat, ahol most sem maradhatott el a forró tea, ki nevet a végén, mágusozás hármas. Láttuk a Koccanás című darabot, ami talán a közös színházi élményeink eddigi legjobbika volt. Az osztálykarácsonyunkat sikerült idén is ünnepi hangulatban eltölteni, folytattuk a hagyományt, és a tavalyi siker után most is leveleket címezhattünk jókívánságokkal, tanácsokkal az osztály bármely tagja számára, amiket csak az iskolát elhagyva olvashattunk el. Az idei év talán legnagyobb sikere az volt, hogy négy év után tanári segítség, és minden egyéb nélkül, az osztály végre előadta a Dani és Enikő által írt színdarabot, amit hatalmas taps fogadott. Még most sem értjük, hogy ez hogy sikerülhetett a kezdeti nehézségek, és az előző évek átkának súlya alatt, de kezdhet félni mindenki, író és rendező párosunk már a folytatáson dolgozik, és jövőre nem érik be a különdíjjal.

Aztán a tanév vége felé közeledve boldogan vettük tudomásul, hogy az előző év megpróbáltatásán, a nomád táboron már túl vagyunk, így reménykedhettünk benne, hogy idén nem megyünk végeláthatatlan túrákra esőben, szélben, fagyba, hóban. Végül év végi tatai kirándulásunk igazi kikapcsolódás lett, az eddigieknél nagyobb szabadságot kapva barangolhattuk be a vizek városát. Túlzott örömmünket, hogy vége az évnek, és mi már nem az iskolában írjuk meg a negyvenedik témazárót a héten, talán csak a kis házikóink árnyékolták be, amelyek hiányosságait a falon futkosó hangyák, pókok és egyéb élőlények voltak hivatottak ellensúlyozni.

Az egész évet valamiféle kettősség jellemezte. Talán az eddigi éveknél komolyabban, felelősségteljesebben álltunk hozzá a kitűzött feladatokhoz, kötelességekhez. Megszülettek az első nyelvvizsga bizonyítványok, előrehozott informatika érettségi (ügyes voltál, Virág!), és valamilyen szociális munkát mindenki végzett az év során. Kezdtünk rádöbenni, hogy az iskola a sok síráson-nevetésen, könnyebb-nehezebb időszakokon, év végi hajrákon kívül valami másról is szól. A közösségről, arról, hogy tegyünk valamit együtt, és végső soron ez az az igazi tudás, amire szükségünk lesz majd akkor, ha kikerülünk ezek közül a régi falak közül.

Sörfőző Nóra

10. b*Osztályfőnök: Gombos Éva*

1. Demszky András	18. Oláh Bence
2. Gallwitz Ádám	19. Papp Ádám
3. Gaskó Judit	20. Paulovics Dániel
4. Gáti Stefánia	21. Penha Felizardo Dániel
5. Gergely Noémi	22. Princz Ákos
6. Glavinics Judit Réka	23. Provits Gergely
7. Hegyvári Gábor Sándor	24. Soós Blanka
8. Jackli Zsófia	25. Szabó Dea Réka
9. Kalapos András	26. Szatmári Eszter
10. Kiss Barnabás	27. Szűcs Evelin
11. Kovács Boglárka	28. Török Dóra
12. Lantos Viktor	29. Tran Hoang László
13. Magyar Márta Szilvia	30. Uzonyi Anna
14. Majoros Káldor	31. Varga György
15. Marouf Dániel	32. Várhelyi Hanga Ráhel
16. Mógor Fruzsina	33. Városi Dominika
17. Nagy Ádám	34. Zanathy-Pintér Anna

A LEGJOBB TANULÓK:

GLAVINICS JUDIT 5,00
MÓGOR FRUzsina 5,00
PENHA FELIZARDO DÁNIEL 5,00
UZONYI ANNA 5,00
VARGA GYÖRGY 5,00
KALAPOS ANDRÁS 4,93
SZABÓ DEA 4,93
SZATMÁRI ESZTER 4,93

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

színházlátogatás 12 alkalommal a tanév során:

Klamm háborúja, Lenni vagy nem lenni, Bohémélet,
Caligula helytartója, East Balkán, Ármány és szerelem, Bethlen,
Don Carlos, A tanítónő, Völgyhíd, János király,
Scapin, a szemfényvesztő

- november 3. osztálykirándulás (Kismaros, Csattogóvölgy)
- november 26. osztálykirándulás (Ócsa, katedrális, tőzegláp)
- december 16. konfliktuskezelés (pszichológus hallgatókkal dupla órában tréning)
- december 20. osztálykarácsony
- februártól heti rendszerességgel önkéntes munka a Heim Pál kórházban
- február 6. bowlingozás
- február 24. drogprevenció (a Kompánia Alapítvánnyal dupla órában)
- április 16. holocaust órák (Gonda Zita, Molnár József, három órában)
- április 23. látogatás a Parlamentben
- május 7. osztálykirándulás (Visegrád)
- május 8. látogatás a Magyar Nemzeti Galériában
(XX. sz. elejének magyar képzőművészete)
- június 14–16. osztálykirándulás
(Mecsek, Pécs, székesegyház, dzsámi, Csontváry múzeum, sörfőzde)

NEGYEDIK ÉVE EGYÜTT A HÁBORÚBAN

Áprilisban a magyarok és a törökök összecsaptak Pilisborosjenőnél. Igazán kemény küzdelem volt, mindkét fél a várat akarta, mindent megtettek a győzelemért. Végül a magyarok megvédték várukat. Ám mindez semmi ahhoz képest, amit a 10. b hadserege hajtott végre az év során.

Seregünknek kemény éve volt, talán a legkeményebb. Nagyon sok ellenfelünk volt, akik egyre könyörtelenebbek lettek az évek során. Viszont mi is edzettebbek lettünk, nem értek felkészületlenül a támadások. Ellenfeleink különböző csoportokra oszlottak aszerint, hogy milyen módszerrel akartak próbára tenni minket. Voltak, akik erdőket és a bennük élő állatokat uszították ránk, mások savakkal akartak megmérgezni, egyesek áramütésekkel próbáltak legyőzni minket, de az egész Árpád-házzal is meg kellett küzdenünk. Viszont mi is fel voltunk készülve hős vitézekkel. Mindegyik harcmodornak vannak szakértői hadseregünkben, akik örömmel készítették fel társaikat egy-egy ütközet előtt.

A csaták néha reménytelennek tünnek. Volt, hogy többen támadtak ránk egyszerre és úgy éreztük, képtelenség mindegyiket legyőzni. Végtelennek tűnő hétvégéket töltötünk edzéssel, párbajra készüléssel, bár néha még így is felkészületlenek éreztük magunkat a harcmezőn. Harc közben általában mindenkinek jutott ellenfél, de ha éppen úgy alakult, segítettünk társainknak természetesen csalás nélkül, hisz a becsületesség az egyik legfőbb lovagi erény. Seregünk azonban a legtöbb helyzetben sikeresnek és összeszokottnak bizonyult, együtt le tudtuk győzni az elénk kerülő akadályokat.

Katonáink többféle nyelven is beszélnek, békeidőben néha elutaznak külföldre, hogy ezeket gyakorolják, vagy, hogy más hadseregeket tanulmányozzanak. Utazás közben a tájat, a szép románkori templomokat nézegetve sokfelé kalandoznak gondolataik. Például: mit kezdjenek majd magukkal, ha a seregben nem lesz többé szükség rájuk? Menjenek egy másik ország díszes hadseregébe, vagy inkább itthon próbáljanak szerencsét? Ketten már ebben az évben úgy döntöttek, hogy ősztől kipróbálják magukat más ország katonájaként, így bár fájó szívvel, de meg kellett válnunk két derék vitézünktől.

Háborunk nem tűnik hiábavalónak, ugyanis idén néhány más, évek óta tartó csatát sikerült megnyerni. Ezeket néhányan örömmel, mások viszont szomorúan fogadták, de ha szeretnék, saját felelősségükre még felvehetik a harcot.

Mivel évünket sikeresnek tekinthetjük, parancsnokunk elrendelt egy kis pihenést seregének, amit a katonák nagy örömmel fogadtak. Először belföldön, szép tavak mellett pihentük ki a csatákat, majd akik még ezután is szívesen maradtak bajtársaikkal, a tengerpartra utaztak, békés szándékkal, hogy felfedezzék a környéket és jól érezzék magukat. Így telt hát seregünk negyedik együtt töltött éve, kemény küzdelemmel, de végül szép emlékekkel búcsúztak a katonák egymástól, de csak pár hónapra, hisz mint tudjuk, a háborúnak még nincs vége.

Várhelyi Hanga

10. c*Osztályfőnök: Mohay Péter*

1. Bencze Deniska	17. Máriáss Blanka
2. Benda Krisztián	18. Nagy Róbert
3. Benke Kristóf	19. Nyikos Olívia
4. Bereczki Márk	20. Ocskay Eszter
5. Blázsovics Petra	21. Onodera Daigoro Péter
6. Cynolter Zsófia	22. Orbán Balázs
7. Hoffmann Ráhel	23. Papp Dóra
8. Horváth Lilla	24. Rekvényi Kamilla
9. Iritz Márton	25. Sipos Ágota
10. Jánosi Blanka	26. Szabados Márton
11. Jánosi Kinga	27. Szabó Andrea
12. Juhos Eszter	28. Szikszai Anna
13. Kocsis Orsolya	29. Takács Levente
14. Krizsán Sára	30. Traore Sibien Youssouf
15. Laczkovszki Gyöngyvér	31. Turóczy Fanny
16. László Dániel	32. Veibli-Magyar Ágost

A LEGJOBB TANULÓK:

CYNOLTER ZSÓFIA 5,00

HORVÁTH LILLA 5,00

JÁNOSI KINGA 5,00

REKVÉNYI KAMILLA 5,00

TURÓCZI FANNY 5,00

BERECZKI MÁRK 4,93

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

- december 20. osztálykarácsony
 február 25–26. osztálykirándulás (Mátra, Hidegkút)
 ápr. 28.–máj. 1. biciklitúra (Fertő-tó)
 május 7. látogatás a Parlamentben, a sziklakórházban és Az emberi test kiállításon
 május 8. osztálykirándulás (Pilis)
 július 8–13. kenutúra (Rába)

A 10. C OSZTÁLYRÓL

2011. szeptember elsején minden a megszokott rendben zajlott. Izgatottan nyitottunk be a harmadik emeleten lévő termünkbe, és kíváncsian futottuk át az aktuális ülésrendet. Sokszor mondták, hogy a tizedik az utolsó „könnyű” év, igyekeztünk is ezt kihasználni. Sok iskolán kívüli programot szerveztünk, és táborokból sem volt hiány.

Első táborunk a tél közepén a Börzsönyben volt. A szálláson „se villany, se víz, se fűtés.” Társaság: megfagyva bár, de törve nem. Nagyon jól éreztük magunkat, hócsatáztunk, a fiúk mindenkit levettek a lábukról, és megfürdettek a hóban, még Mohay tanár urat is. Tavasszal sem tétlenkedtünk, osztályfőnökünk és Kovács Lehel tanár úr kíséretében biciklizni indultunk a Fertő tó környékére. Az idő nekünk kedvezett, de a szembeszél zavaró volt. Minden este együtt játszottuk az általunk kitalált játékokat. Jó együttműködésben főztünk és mosogattunk magunkra. A nyár előtt még egy akadályt kellett átlépni, a média modul. Csoportokban, meglepően jó filmeket forgattunk, amelyeken sokat nevtünk. Év végén felkerültek a vakáció betűi szép lassan a táblára, mi pedig egyre kevésbé tudtunk koncentrálni a tanulásra, pedig töriből ki kellett tartani az év utolsó órájáig. Töriből versenyeken vettünk részt, és középkori magyar műemlékeket látogattunk meg.

Júniusban ki szomorúan, ki megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy többé nincs se ének, se földrajz, se infó, se művtörténet óránk. Sokak szerint vissza fogjuk sírni ezeket az órákat, de ez most elképzelhetetlennek tűnik. Évzárón úgy váltunk el boldogan, hogy nemsokára találkozunk a kenutáborban. A sok plusz töri óra ellenére jó évet zártunk, és újult erővel kezdjük meg a 11. évet.

Szabó Andrea

11. a*Osztályfőnök: Szabó Ádám*

1. Fabók Norbert	17. Paál Orsolya Réka
2. Farkas Gergely Mátyás	18. Pálffy Áron
3. Gerszi Dóra	19. Peterdi János
4. Ginter Tamás	20. Práczki Márton
5. Gróf Dániel András	21. Rohály Sára Mária
6. Horváth May Dániel	22. Simon Tamara
7. Horváth Réka	23. Szakolczai Diána
8. Iványi Barbara	24. Szegedi Dóra
9. József Anna	25. Tornyai József
10. Kassai Klaudia	26. Tóth Bendegúz Áron
11. Király Orsolya	27. Trautmann Gábor
12. Kovács Tamara	28. Valovics Ágnes
13. Mag Levente	29. Vargha Tamás
14. Mészáros Gergő	30. Vész Barbara Viktória
15. Mészáros Hanna	31. Zarka Zsófia
16. Novák Balázs	32. Zenzerova Anna

A LEGJOBB TANULÓK:

GERSZI DÓRA 5,00
JÓZSEF ANNA 5,00
NOVÁK BALÁZS 5,00
ROHÁLY SÁRA 5,00
SZAKOLCZAI DIÁNA 5,00
VÉSZ BARBARA 5,00
VALOVICS ÁGNES 4,90

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

november	színházlátogatás (Ödön von Horvath: Kasimir és Karoline)
december	osztálykarácsony
június	osztálykirándulás (három nap, Prága)

A II. A OSZTÁLYRÓL

Elmúlt évünk, amely a Trefortban az ötödik, iskolapadban a tizenegyedik volt, számunkra főleg a szervezkedésről szólt. Alig jutottunk túl a nyári élménybeszámolókon és üdvözlöttük újonnan érkezett osztálytársunkat, rögtön haditanácsot tartottunk az osztályfőnöki óra keretein belül, ahol hamarosan külön felelőse lett minden programnak, amit tető alá kellett hoznunk (vagy legalábbis segítenünk). Legelőször is a szalagavatónak, ahol táncosoktól kezdve a konferanszién át a szék rendezgetőig mindenféle szerepkör betöltésre várt. Végül minden problémamentesen lezajlott, annak ellenére, hogy közben sokak figyelmét elvonta egy-egy OKTV, valamint a látogatás a Műcsarnokban az AE Bizottságról szóló kiállításon, sőt, az évfolyam energiáiból még egy lánytáncra is futotta.

A következő szervezési kihívás már a saját ügyünk volt: ki-ki jelentkezett a választott előrehozott érettségijére, egyeztette az adatait a titkársággal, fejben tartotta az osztályozóvizsga időpontját, jó esetben készült is rá. De még mielőtt az írásbelik elérkeztek volna, újabb feladat tornyosult a tizenegyedikesek elé: a ballagás, ami hajnali kelést, virág után szaladgálást, végeláthatatlan folyosó-és teremdíszítést, majd takarítást jelentett. Az ünnepségen az évfolyam három képviselője átvette a végzősöktől az iskolazászlót: elért minket az első nyomasztó célzás, hogy a következő év számunkra már az utolsó lesz a Trefortban.

Néhány társunkra még egy különleges feladat is várt május végén: elkísérték a 9. a-t a nomád táborba, a Mátrába. Előtte több felkészítő órán is részt kellett venniük, ahol megtanulták, milyen hulladék hová való és mi a teendő, ha épp odaégne az ebéd. A tudásuk végül megfelelőnek bizonyult, és az erdőben eltöltött hat nap számukra is sok tanulsággal szolgált: például megtanultak elismeréssel és csodálattal visszaemlékezni azokra a már leérettségizett diákokra, akik annak idején őket tizenegyedikesként nomádtáborba kísérték.

Év végén pedig végre az egész osztály hátradőlhetett, és élvezhette a leghosszabb, már szeptember óta tartó szervezés gyümölcsét: a prágai osztálykirándulást, bár sokaknak közben erősen összpontosítaniuk kellett, nehogy a közelgő előrehozott szóbeli érettségikre gondoljon, mivel az sokat rontott volna az amúgy felhőtlen hangulaton. Azonban végül ezeken is túljutott mindenki és azzal a biztos tudattal vethettünk magunkat a nyárba, hogy a következő év, ha könnyebb nem is lesz, de legalább másmilyen kihívásokat állít elénk.

Rohály Sára

11. b*Osztályfőnök: Gedeon Gábor*

1. Ábrahám Enikő	16. Klein Lilla
2. Balázs Lili	17. Klinda Roland
3. Beleznai Csenge	18. Maracskó Ádám
4. Bellér Gábor	19. Meszerics András
5. Bódi Fruzsina	20. Molnár Áron Ágoston
6. Csóka László	21. Nagy Ábel
7. Csuja Nándor Miklós	22. Németh Marcell
8. Darvas Júlia	23. Pap Regina
9. Durucskó Dorottya	24. Rajkai Krisztián
10. Fábián Benedek	25. Schien Balázs Rudolf
11. Fazekas Máté	26. Szauer Janka
12. Fehér Mária Melinda	27. Szél Daniella
13. Fodor Zsanett	28. Takács Luca
14. Horkay Alexandra	29. Tokaji Máté
15. Karancsi Borbála	

A LEGJOBB TANULÓK:

FÁBIÁN BENEDEK 5,00
FEHÉR MÁRIA MELINDA 5,00
MOLNÁR ÁRON ÁGOSTON 4,88
DURUCSKÓ DOROTTYA 4,75

11. c

Osztályfőnök: Szénásiné dr. Steiner Rita

1. Bakos Máté	17. Koczor Nóra
2. Balaton Tamás	18. Matolcsy Márk
3. Balogh András	19. Nagy Jenő
4. Balogh Eszter	20. Németh Miklós
5. Berger Zsófia Anna	21. Németh Roland
6. Blazsán Dóra	22. Pákozdi Dóra
7. Burján Máté	23. Rudas Dorottya
8. Dobreff Árpád Imre	24. Sárosi Áron
9. Enzsöl Tamás	25. Setényi Petra
10. Fodor Katalin	26. Solymos Eszter
11. Forgó Barnabás	27. Szabó Barnabás
12. Földi Viktória	28. Szabó Orsolya
13. Glázer Patrícia	29. Szlovák Máté
14. Jenes Vanda	30. Takács Kristóf
15. Kadi Lyes	31. Valovics Nikolett
16. Kiséry Tímea	32. Wittmann Franciska
	33. Zahariev Júlia Olga

A LEGJOBB TANULÓK:

BALOGH ANDRÁS 5,00
 KISÉRY TÍMEA 5,00
 ZAHARIEV JÚLIA OLGA 5,00
 BALATON TAMÁS 4,80
 SZABÓ ORSOLYA 4,80

A JELENTŐSEBB

OSZTÁLYPROGRAMOK

június kerti party
 június osztálykirándulás (Erdély)

„JÓ RÉGVEL, MÁR HAJNAL, LÁM, ELINDULÉK...”

– A KÜRTŐSKALÁCS EPIFÁNIÁJA

A minap arra lettem figyelmes, hogy a Vitéz Kürtös leárazta termékeit a Deák Ferenc téren. Alig volt rám hatással. Ha azonban júniusig tettek volna hasonlót, alighanem jómagam is alapos kürtőskalács készletekre tettem volna szert, ugyanis – óh, én naív – egészen odáig a kürtőskalácsok alfáját és omegáját tiszteltem ezekben a sült kompo-

zíciókban. Semmi sem fogható azonban ahhoz az érzéshez, amikor az ember a naptól porhanyósra sülve végül kievickél a tordai hasadékból, előkotorja zsebéből a különös esztétikummal bíró plexi-lejeket és megvásárolja azt a bizonyos papírba csomagolt remekművet. Aztán beleharap. Bumm, epifánia.

És akkor többé nem az ellenséges zuhany lebeg a horizonton, hanem az, hogy Torockó mennyi és mennyi színű és illatú, mikor reggel, fürdés után az ember nem sajnálja az idejét, és megszemlél, mondjuk egy hófehérre meszelt házat vagy egy nyikorgó lépcsőt. És még talán az esti fagyoskodásban is talál szépet.

És nem a lépcsők, azok a cseppet sem felhasználóbarát lépcsők, hanem az, hogy ha az ember megáll a tetején, szemben találja magát a hegygel meg az égbolttal, a mélyzöld ablakkeretekkel.

És nem az út mentén, padkán ülve való várakozás, hanem idegenvezetőnk gondossága, figyelme – Korond, ötezer fős nagyközség, Korond –, ennek köszönhetően mindent tudunk Orbán Balázsról, vagy a helyi keramikus családok hagyományos színválasztásáról.

Egy idő után ez a szokatlan kürtőskalács-létforma átragad az emberre is.

Elkezd értékelni az olyan dolgokat, mint egy szivárványszínű plüss tatu, egy három méteres műanyag kutya, vagy egy orgonáló matektanár. (A drámai hatás kedvéért illesztettem ezt a tekintélyt parancsoló képet az oly békés és kellemetes állat-installációk után.)

Elkezd nevetni a buszon reggel nyolckor és folytatja ezt egészen este nyolcig. (Ízlelgesse csak mindenki bátran ezt a remek szót: csősz.)

És igen, elkezd visszavágyni a tordai hasadék melletti örjítően meleg kis dombon tanyázó árushoz és az ő örjítően finom kürtőskalácsához. És ha már egyszer visszamegy mindenképp, lufizik kicsit az útjába kerülő sóbarlangban.

Pákozdi Dóra

12. a*Osztályfőnök: Fernengel András*

1. Balogh Dániel	18. Nguyen Than Hien
2. Baróti Tamás	19. Palotai Eszter
3. Császár Attila	20. Perjés Fanni
4. Cseh Péter	21. Ridly Tünde
5. Doszpod Gergely	22. Seregi Henrietta
6. Fehér Anna Gyöngyvér	23. Szabó Bence
7. Für Sebestyén	24. Szabó Natasa
8. Górnagy Zsófia	25. Szente Orbán Csanád
9. Gyalog Eszter	26. Szolnoki Péter
10. Gyulai Anita	27. Szomolányi Arnold
11. Hetesy Gabriella	28. Szomolányi Brigitta
12. Kéri Adrienn	29. Traore Lili Fatime
13. Kiss Márton Örs	30. Trombitás Péter
14. Kósik Anita	31. Ujlaki Ágota
15. Kovács Márta	32. Urszuly Franciska
16. Kriván András	33. Veress László
17. Lakner Krisztina	

A LEGJOBB TANULÓK:

FEHÉR ANNA 5,00
KÉRI ADRIENN 5,00
KÓSIK ANITA 5,00
LAKNER KRISZTINA 5,00
TRAORE LILI FATIME 5,00
UJLAKI ÁGOTA 5,00

A 12. A OSZTÁLYRÓL

Az utolsó év. Mindenki tudta, hogy eljön majd egyszer, ám én személy szerint bíztam benne, hogy nem. Ott van a jól összeszokott társaság, a megszokott napirend, egy stabil pont az életben. Az ember ismeri a környezetét, kell-e házit írni, ha igen kiről lehet azt lemásolni, stb. Ám utolsó évünk alatt ez a stabilitás megszűnni látszott. De mielőtt még nagyon előre szaladnék, elmesélem szeretett osztályom hatodik évét a Trefortban.

Ez az év is úgy kezdődött, mint a többi. Évnyitó, majd tanórák, leckék, dolgozatok. De határozottan más hangulata volt. Így visszagondolva, ez az utolsó volt a leglazább év a Trefortban, természetesen az érettségit leszámítva. A faktok és előrehozott érettségik miatt sokaknak alig volt órájuk, felemelő érzés az, mikor minden kedden és pénteken 10-re jár be az ember. Emellett a tanárok is sokkal elnézőbbek, és közvetlenebbek. Úgy is mondhatnám, hogy ez az év sok tekintetben átmenetet képzett az egyetem és a középiskola között.

Programokat tekintve, a tizenkettedik nem volt annyira prosperáló, de inkább a minőségre mentünk, mint mennyiségre. Balatonalmádin töltöttünk pár napot, ahol a kézimexcen át a fürdésen keresztül a bringázásig minden volt. Nem is próbálkoznék az ott eltöltött napok részletes leírásával, hisz ez nekünk volt élmény, nem az olvasónak. Az év nagy és várt programjai a táncpróbák és a szalagavató volt. Annának és Heninek ezúton is megköszöném a munkájukat az osztálytáncsal, szerintem egyikünk se bánta, hogy szombaton ezért be kellett menni, mert hatalmas élmény volt, főleg görkorival. A szalagavató tánc pénteki próbái érdekesek voltak, a jó hangulatot az előtte elfogyasztott bambik mindig biztosították. A tánc betanítása nem ment mindig zökkenőmentesen, de a végeredményre nem lehetett panasz.

Aztán jött a várva várt szalagavató. Nehéz leírni milyen volt. „Főszereplőként” teljesen más volt az egész, mint azelőtt semleges szemlélődőként. Mikor ott vannak a szülők, rokonok, barátok. A szalagozás, majd a táncok. Ez egy olyan esemény, amelyet az ember nem felejt el egyhamar. Voltak páran, akik az egész szalagavató intézményét értelmetlennek találták, és nem akartak részt venni rajta. Ha te is közéjük tartozol, menj, gondold át az életed egy negyed órában, majd menj el a szalagavatódra!

A második félév nem volt sétagalopp. A rettegett érettségi időpontja már látótávolságon belülre került, és már azt is el kellett dönteni melyik egyetemre akarom beadni jelentkezésem, illetve mely tárgyakból, milyen szinten akarok érettségizni. Mikor az ember azon gondolkodik melyik szakra, melyik egyetemre jelentkezzen, akkor érzi meg először igazán, hogy mennyire instabil a helyzete. Az év végén kikerül a Trefortból, viszont még egyáltalán nem biztos, milyen intézménybe vezet a jövője. Vagy egyáltalán vezet-e valahová. Az érettségire készülés mindenkinek máskor kezdődik el, van, aki már év eleje óta érettségi felkészítőre jár, van, aki az utolsó hétig halasztja a dolgot, de megterhelő volt szerintem mindannyiunk számára. Rendkívül nagy mennyiségű információt kellett rövid időn belül a fejünkbe erőltetni. A nagy megmérettetés előtt még

a ballagás is lezajlott, végigmentünk az épületen, mindenki énekelt, kapta a virágokat, és aztán a Múzeum-kertben a beszédek és lufik között búcsúzott az iskolától. Előtte „főpróba” jelleggel a bolondballagást is megejtettük, ahol néhány szerencsést pizsamába öltöztve menekítettünk ki a tanórákról.

Aztán jött az egész évet, talán egész gimnáziumi életünket meghatározó esemény, az érettségi. Amilyen sokat készültem rá, olyan gyorsan lezajlott. Előtte félelmetes volt belegondolni, hogy mennyire meghatározza a jövőmet az elkövetkező egy hónap, de nem volt olyan vészes, mint amilyenre számítottam. Nehéz volt, nem tagadom, és nagyon jó túl lenni rajta. De megéri készülni rá, mert ez dönti el azt, hogy oda kerül-e be az ember ahova akar, vagy pedig ahova pontjai engedték.

Érettségik után a szerenádokra is sor került. Úgy éreztem, ez az a időpont, amikor az ember kikerül a Trefortból. Mikor vége az érettségiknek, és nincs több tanár úr, meg tanárnő.

Az elején beszéltem a stabilitásról. Arról, hogy az hogyan tűnik el az év során. Eleinte nehéz elfogadni, de ahogy telik az év, jönnek az események, a szalagavató, a ballagás, az érettségi, és egyre biztosabbá válik a jövő, és valahogy örültem is, hogy vége van. Mert jó volt. Az elmúlt hat évet remek emberek között tölthettem el, remek élményekkel lettem gazdagabb, és örülök, hogy ezt a hat évet nem rontotta el egy hetedik. Ez így volt jó, ahogy történt.

Szomolányi Arnold

12. b

Osztályfőnök: Tobisch Márta

1. Antal-Jakab Erik	18. Kakas Dóra
2. Bálint Lea	19. Katona Réka
3. Berta Éva Anna	20. Kővári Zsombor
4. Braghini Rozina	21. Lengyel Norbert
5. Csepura Zsolt	22. Maiyaleh Petra Júlia
6. Darancó Stefánia	23. Nagy Dániel
7. Dombi András	24. Nagy Krisztina
8. Erdősi Balázs	25. Obriton Szabolcs
9. Gáspár Ramóna	26. Sándor Soma
10. Ghimessy Attila	27. Schmolcz Gergely
11. Győri Balázs	28. Sklánitz Réka
12. Habina Nikolett	29. Soponyai Viktória
13. Hegymegi Viktória	30. Szénási Barbara
14. Holányi Péter	31. Takács Hajna
15. Honecz Anna Lujza	32. Tóth Sally
16. Hosszú Klaudia	33. Török Réka Ágota
17. Ipacs Emese	

A LEGJOBB TANULÓK

CSEPURA ZSOLT 5,00
 DOMBI ANDRÁS 5,00
 ERDŐSI BALÁZS 5,00
 NAGY DÁNIEL 5,00
 SKLÁNITZ RÉKA 5,00
 TÓTH SALLY 5,00
 TÖRÖK RÉKA 5,00

A JELENTŐSEBB OSZTÁLYPROGRAMOK

szeptember 7–9.	osztálykirándulás (Szeged)
december 20.	osztálykarácsony
június 29.	érettségi bankett

A VÉGSŐ KÜZDELEM

Elérkeztek a végnapok. Az ellenség készülődött. Az érettségi rémséges szörnyei egyre közelebb és közelebb kerültek Trefort királyság határához. A fenyegetés, amely eddig oly távolinak tűnt, most a kapukat döngette. A kérdés ott volt a levegőben: kik fogják most megvédeni a királyságot? Kiben lakozik most az erő, hogy szembenézzen a világ és a hatodik év végéről érkező szörnyetegekkel? És az ellenség csak jött...

Majd ekkor, mikor minden remény szertefoszlani látszott, megjelentek azok, akiket a Trefort királyság megmentőjeként fognak számon tartani. Harminchárom rettenthetetlen harcos, akik már hat éve csak arra készültek, hogy e világ védelmezőivé váljanak, legyőzzék az évvárás és az érettségi szörnyeit, majd elnyerve jutalmukat, újabb kihívásokat keressenek. Mindannyian hősök egymagukban is: van, aki az esztét, van, aki az erejét használja gyakrabban; vannak csapatjátékosok és magányos vadászok is; vannak, akik többet készültek a végső összecsapásra, és olyanok is akadnak, akik minden edzés nélkül, vakmerően és magabiztosan állnak ki minden harcmezőre. Egyvalami azonban közös bennük: mind valódi harcosok, a hősök és a hősnők egyaránt, akik néha vállt vállnak vetve, néha kevésbé, de minden akadályon túljutnak. Ezeket a hősöket együttesen csak 12. b osztálynak nevezték.

Segítségükre voltak a Trefort királyság vezetői: Poros király és bölcs tanácsadói. Mind sokat tapasztalt harcosok és varázslók, akik minden tudásukat igyekeztek átadni a feltörekvő új hősöknek. Bátran mondhatjuk, nélkülük talán nem úgy estek volna a dolgok, ahogyan. Mikor megindultak az ellenség később egyre gyakoribbá váló betörései, Poros király és udvara tanácsot hívott össze szeptember havának elsejére. Itt a hősök végre megkapták hőn áhított küldetésüket: semmisítsék meg az érettségi rémeit, akik egyre közelebb garázdálkodtak Trefort királyság határaihoz.

Mielőtt azonban igazán elkezdtek volna a felkészülést, a csapat Szegedre látogatott, hogy erőt gyűjtsön a rájuk váró megpróbáltatásokhoz. Ott az akvaparkban óriáscsúszdákon csúsztak le, a vadasparkban ritka vadállatokat lestek meg. Azt is megismerték, hogyan készül a híres szegedi paprika és kolbász. Este pedig, mielőtt nyugovóra tértek, jól belaktak a hősök tradicionális ételeiből, a rántott húsból és a pizzából.

Mikor visszatértek, egy percig sem tétlenkedtek. Belevetették magukat a felkészülésbe. De nem csak az érettségi elleni harc várt rájuk, hanem egy sokkal szebb, fennköltebb, még ha nem is könnyebb kihívás: a szalagavató bál is. Így minden ere-

jükkal azon voltak, hogy a nehezebbnél nehezebb tánc lépéseket elsajátítsák, gyakran még sötétedés után is a táncokat próbálták. Persze az elegáns ruhákat is beszerezték, így várták a bál estéjét. Az igyekezetük kifizetődött, a bál igen látványosan és jó hangulatúan sikerült, a különböző táncok nagyon tetszettek a közönségnek, és minden jelenlévő egy igazi élménnyel lett gazdagabb. Majd a hősök jó része hatlovas limuzinon távozott a sportkastélyból, amely a bálnak otthont adott. Ezután persze még keményebb készülés, tanulás és edzés következett, hiszen az érettségi rémei az előző események alatt is egyre csak közeledtek. De a csapat nem felejtkezett meg arról sem, hogy a döntő nap után, mikor győzelmet aratnak, örökre el kell majd hagyniuk Trefort királyságot. Ezért, hogy az utánuk következők ne felejtsek el őket, és hogy ők is örökre emlékezetükbe véssék a helyet, ahol annyi boldog és kevésbé boldog órát töltöttek, még egyszer utoljára körbejárták a Trefort utca 8-as szám alatti épületet. Nem is egyszer, tulajdonképpen kétszer. Először mindenféle vicces jelmezbe bújtak, és így, zombiként, strébereként, vagy éppen egyszerű bolondokként parádézva vonultak végig a termeken. Második alkalommal azonban már elegáns öltözetben, énekelve, tarisznyával a vállukon és virágokkal a kézben járták be a Trefortot.

Ebben a szellemben látogatták meg néhány tanárukat is, azokat a bölcs mentorokat, akik sokat segítettek nekik a felkészülésben, és akiknek sok mindent köszönhetnek. Együtt megittak néhány italt, és vidáman emlékeztek a múlt eseményeire. Így élvezték ki a gondtalan szabadság utolsó napjait. Ám ez sem tarthatott örökké. Bár a Nap fényesen sütött, de a hősök úgy érezték, sötét felhők gyűltek a fejük fölé. Megérkeztek az érettségi szörnyetegei. Azonban ők állták a sarat, bátran ragadtak tollat, és bár voltak, akik féltek az összecsapástól, de mindenki hősieen vetette magát a küzdelembe. S mikor június havában a csaták véget értek, leszállt a por és a hősök körülpillantottak, örömmel látták, hogy végül, annyi fáradtság, nehézség és idegesség után, győzelmet arattak. Mindenki túlélte a harcot, és így továbbléphetek a nagyobb célokhoz vezető úton. Mindenki felvidult, a Nap is újra kisütött. Mikor kiujjongták magukat, a csapat a Tróféába vonult, ahol egy nagy lakomával ünnepelték a győzelmet.

Igazi boldog befejezés volt ez. A hősök megkönnyebbültek, és boldogan hagyták el a harcmezőt, majd az egész Trefort királyságot. Várnak még rájuk újabb csaták, újabb kihívások, de azokkal már nem együtt fognak szembenézni. Persze sok barátság szövődött az évek alatt, amelyeket sem az idő, sem a távolság nem fog tudni szétszakítani, és tudják, hogy ha úgy alakul, számíthatnak majd egymásra. Mindannyian sok tapasztalatot szereztek, sok élménnyel gazdagodtak, és még ha akarnák, akkor sem tudnák elfelejteni azt a hat évet, amit a Trefortban töltöttek.

Berta Éva és Soponyai Viktória

12. c*Osztályfőnök: Bozóki Gabriella*

1. Ács Norbert	18. Lengyel Róbert
2. Bali Zita	19. Ligety Hanna
3. Bárdi Bálint	20. Magyar Ágnes Krisztina
4. Csáthy Dorottya	21. Martin Kovács Ákos
5. Érdi Gábor	22. Palotás Ákos
6. Farkas Zsuzsanna	23. Püski Vera
7. Fekete Dorottya	24. Schusztter Eszter
8. Fotiadi Szófia	25. Sütöri Boglár
9. Gencsi Katalin	26. Szabó Dávid
10. Heim Ágoston	27. Szentes Zsófia
11. Inotay Réka	28. Sziráki Botond
12. Irmalós Bence	29. Tasnády Kinga
13. Juhász Dorottya	30. Tóbiás Dóra Krisztina
14. Kalmár Dóra	31. Tóth Hanga
15. Kálna Róbert egyéni	32. Váradi Szonja
16. Kassai Richárd	33. Váraljai László
17. Kiss-Leizer Márton	34. Vörös Kristóf

A LEGJOBB TANULÓK:

BALI ZITA 5,00
CSÁTHY DOROTTYA 5,00
FEKETE DOROTTYA 5,00
GENCSI KATALIN 5,00
INOTAY RÉKA 5,00
KISS-LEIZER MÁRTON 5,00
LIGETY HANNA 5,00
MAGYAR ÁGNES 5,00

AZ ISKOLAI ÉLET KÜLÖNBÖZŐ TERÜLETEI

A diákönkormányzat munkájáról

A diákönkormányzati képviselők Kméczik Regina, Nagy Krisztina (7. a), Simon Mihály, Dallos Martin (7. b), Farkas Nóra, Kádár Anna (7. c), Kiss Fruzsina, Csomód Ildikó (8. a), Lindner Lidia (8. b), Havadtői Emese, Vu Kim Phuong Linh (8. c), Tornai Virág, Hegedűs Anita (9. a), Migács Bálint, Kis Katalin (9. b), Berky Csaba, Nyerges Márk (9. c), Garamvölgyi Eszter, Petri-Lukács Simon (10. a), Jackli Zsófi, Zánathy-Pintér Anna (10. b), Rekvényi Kamilla, Iritz Márton (10. c), Valovics Ágnes (11. a), Beleznai Csenge (11. b), Földi Viktória, Glázer Patrícia (11. c), Hetesy Gabriella, Traore Lili Fatime (12. a), Kakas Dóra, Gáspár Ramóna (12. b), Heim Ágoston, Irmalós Bence és Gencsi Katalin (12. c) voltak. A diákönkormányzatot Horkay Alexandra vezette, a munkáját segítő tanár Mészáros Péter tanár úr volt.

A DIÁKÖNKORMÁNYZAT ÁLTAL SZERVEZETT VAGY TÁMOGATOTT PROGRAMOK

A diákönkormányzat ez évi működését egy októberi iskolai dök táborral kezdte meg. December elsején a „Csütörtök és finom” keretében „Könnyű és finom” volt sütisütő versennyel. A Trefortba megérkező Mikulást az eddigiekhez hasonlóan krampuszokkal és rengeteg szaloncukorral láttuk el. December 15-ére Beugrót szerveztünk. Január 19-én irodalmi teázó, felolvasás és beszélgetés volt Mosonyi Aliz: Magyarmesék című tavaly ősszel megjelent könyvéből (vezette: Petri-Lukács Simon).

A dök ötvenezer forinttal támogatta a „Színház a Trefortba” projektet. A diák-színjátész fesztiválon zsűrizést és a közönségdíj vásárlását vállaltuk. Április 19-re megszerveztük a második Trefort talentet, az iskolai tehetségkutató versenyt. A fellépők a következők voltak: Between the Lines zenekar (tagok: Csermedy Éva, Mikus Áron, Kemény Gabriella (10. a)), Csóka László (11. b) gitár, Csépany Patrícia (7. c) zongora, Csomós Ildikó (8. a) furulya, Gyetvai Viktor (8. c) zongora, Fekete Borbála (8. a) zongora, Edőcs Mátyás (9. b) zongora, Gyetvai Dániel (10. a) zongora, Für Veronika (9. a) gitár, a 12. évfolyam zenekara (Kiss Márton, Kiss-Leizer Márton, Váraljai László, Heim Ágoston), néptánc (Horváth May Dániel, Fabók Norbert (11. a), Girke Benedikt (9. a)).

Május 17-én volt az utolsó rendezvény: tanári Komoly és finom. Az elhangzott műsor: J. S. Bach: Goldberg-variációk – ária (Sztrókey András hegedű, Mészáros Péter zongora), E. Satie: Choral et Fugue (Sztrókey András hegedű, Ujházy Márton zongora), F. Schubert: Ländler (Ujházy Márton és Mészáros Péter zongora), R. Schumann: Románc a Rosamunde c. színdarab kísérőzenéjéből (Mészáros Péter ének, Ujházy Márton zongora) F. Chopin: Három prelúd (Ujházy Márton zongora), S. Joplin: Ragtime (Ujházy Márton és Mészáros Péter zongora) további számok (Ujházy Márton, Sztrókey András, Mészáros Péter ének).

A felvételi a Trefortba

Október végén hoztuk nyilvánosságra az iskola honlapján a 2012/2013-as tanévre szóló felvétellel kapcsolatos tudnivalókat. Felvételi eljárásunkat két ponton módosítottuk. A korábbi években tartott nyitott órák helyett, „Fedezd föl a Trefortot!” motívóval ismerkedési délutánt illesztettünk a programba. Erre azokat a diákokat hívtuk, akik elérték a szóbelire történő behívás ponthatárát. Másrészt közösségi játékokat nem, csak egyéni felvételi beszélgetést szerveztünk a hatodikosoknak.

A felvételin az elérhető maximális pontszámok a következők voltak. Magyar nyelv írásbeli 50, matematika írásbeli 50, szóbeli felvételi beszélgetés 36, általános iskolából hozott eredmények 10 pont. Összesen 146 pontot lehetett szerezni.

A novemberi igazgatói tájékoztatóra mintegy 280 szülő és 160 hatodikos diák érkezett a Trefortba. Míg a szülőket a zsúfolásig megtelt második emeleti tornateremben az igazgatóság az iskoláról és az aktuális felvételi eljárásról tájékoztatta, addig a leendő felvételizők hat különböző helyszínen ismerkedhettek a Treforttal, látványos biológiai és kémiai kísérletek, kreatív művészeti alkotóműhely, az iskola épületével és honlapjával kapcsolatos kvíz feladatok és több társasjáték várta őket. A 16-20 fős gyerekcsoportok kísérelésében 9-10. osztályos diákjaink segédkeztek.

A magyar nyelv és matematika központi írásbeli felvételi vizsgára 2012. január 20-án, délután került sor. Iskolánkban 186 diák írta meg dolgozatát. Január 27-én a kijavított írásbeli dolgozatok eredményeit (kódszámmal) feltettük az iskola honlapjára, január 30-án és 31-én pedig lehetőséget biztosítottunk a szülőknek, hogy a kiértékelt feladatlapokat megtekintsék. Ezzel a szülők túlnyomó többsége élt is. A február 17-i határidőig 433 diák jelentkezett a Trefortba. Annak az 52 tanulónak, aki az írásbelin elért eredménye és a hozott pontszáma alapján a rangsorunk legelején állt, megajánlottuk a felvételt, így nekik nem kellett a szóbelin részt venniük (részükre jóváírtuk az ott megszerezhető, maximális 36 pontot). A rangsorban utánuk következő 190 tanulót hívtuk be szóbeli meghallgatásra.

2012. február 24-én, péntek délután az fent említett ponthatárt elérő diákjainkat vártuk előzetes internetes regisztráció után a „Fedezd föl a Trefortot!” című eseményünkre, melyre délután 4 és 6 óra között került sor. Az általában 15-20 fős diákcsoportoknak szóló programokat a tantárgyi munkaközösségek szervezték. Amíg a kb. 240 hatodikos a két sávba rendezett foglalkozásokon (pl. néptáncon, festészen, drámajátékon, idegen nyelvi foglalkozásokon) volt, addig szüleiknek a Kodály teremben pódiumbeszélgetést szerveztünk, amelyen a tanárok mutatták be intézményünket, illetve válaszoltak a felmerülő kérdésekre.

A szóbeli felvételt március 3-án, szombaton tartottuk. Az erre behívott diákoknak egy kétfős tanári bizottsággal zajló beszélgetésen kellett részt vennie. Rövid bemutatkozás után egy szöveg és egy kép alapján kellett egy-egy történetet elmesélni vagy befejezni, illetve a szövegből egy rövid részt hangosan felolvasni. A szóbeli vizsga so-

rán az alábbiakat figyeltük: szókincs és kifejező készség, fantázia, asszociációs készség, kreativitás, kapcsolatteremtés, együttműködés, szabálykövetés, alkalmazkodó készség.

Március 10-én nyilvánosságra hoztuk a honlapon a megszerzett összpontszámokat tartalmazó ún. ideiglenes felvételi jegyzéket, melynek ismeretében a szülők a jelentkezési lapon általuk megjelölt iskolák közötti rangsort március 19-ig módosíthatták.

Április elején elküldtük a győri Felvételi Központba azt a listát, amelyen a hozzánk felvételiző tanulók szerepeltek az elért eredményeik szerinti sorrendben. Két héttel később visszakaptuk azt a listát, hogy valójában kik járhatnak majd a következő tanévtől a Trefortba. Április 25-ig a felvételi eredményéről levélben értesítettük a diákokat és szüleiket, majd június elején felvett diákokat három, egyaránt 34 fős osztályba soroltuk. A 2012/2013-as tanévre szóló beiratkozás 2012. június 27-én, szerdán volt.

Pál Gergely

A 2012/2013. tanévre a következő tanulók nyertek felvételt a három hetedik osztályba:

Ágoston Dorottya Luca, Bakos Anna, Barabás Bíborka, Baranyai Emese, Bodrogi Flóra, Borbély Dóra, Boros Lea Zsuzsanna, Budavári Richárd, Burián Bálint Zoltán, Csapó Gréta Diána, Csép András Márk, Cserhalmi Júlia Virág, Csitkovics Péter, Csomós Bálint Marcell, Dobos Gergely, Donkó Zsombor, Edényi Dorottya, Egry Dániel, Enzsöl Ákos, Epres Laura, Erdős Gréta, Gál Laura Dalma, Garai Petra Kinga, Gecse Soma, Gombár Zsófia, Graning Sára, Gulyás László, Gyulai László, Gyurcsányi Réka, Hecker Sára, Hegedűs Márton, Hetényi Gergely, Hetesi Ilona, Hosszú Karina Dóra, Ilinyi Blanka, Illés Anna Sára, Imre Zoltán, John Tamás Miklós, Kanyik Dániel, Károlyi Angéla, Király Csenge, Kiss Laura Fanni, Koncz Álmos György, Koronczai Johanna, Kórosi Zoltán Gedeon, Kovács Benedek, Kovács Csenge, Kovács Csongor, Kovács Gabriella, Kovács Tamás, Köböl Karina, Kun Bernát, Lázár Péter, Mangoff Nóra, Maruszkai Milán Márk, Mészáros Gergely, Mile Dávid, Monostori Réka, Murin Dániel, Nagy Balázs, Nagy Beáta Éva, Nagy Katica, Nagy Petra, Nagy Roland Kristóf, Nemes Tamás Márk, Nguyen Huong Giang, Niksz Alfréd, Pál Fanni Ilona, Pápay Domonkos, Papp Dávid, Peremiczki Dorottya, Pintér Kinga, Pócz Gergely, Puska Richárd, Ruzsbánszki Sára, Sahin-Tóth Sarolta, Sárosi András Dávid, Schmidt Eszter Zsuzsa, Schuch Barnabás, Soltri Anna Gabriella, Stephenson Dániel Gedeon, Szabó Eszter, Szabó Kata Sára, Szabó Kata Zsófia, Szabó Milán, Szauder Anna, Székely Ákos, Szilvási Annamária, Teplán Emilia, Tóth Csinszka, Tóth Gergely Áron, Tulipán Norbert, Ujváry Flóra, Ulicsák Ádám, Uzoni Dávid, Vámos Viktória, Varga Eszter, Vásárhelyi Rebeka, Velinsky Janka, Walder Csenge Gabriella, Wootsch Benedek, Zarka Áron

A Très Fort, a gimnázium kórusa

Kórusvezetők: Halas Dóra és Mészáros Péter

A Très Fort az évadot rögtön egy fellépéssel kezdte. A kórus egyik vezetője, Halas Dóra évek óta szervezi a nyárvégi budapesti időszak egyik meghatározó programját, a Kultúrfürdőt. Ez alkalommal a Trefort kórusa is részt vett egy előadással, mégpedig a tavalyi év éjszakai koncertjén bemutatott János és Julis előadását újíttotta fel szeptember 4-én a Király Fürdőben.

Részt vett a csapat a Liszt emlékévként alkalmából szervezett flashmobon is, amelyet Liszt Ferenc születésnapjára időzítettek a Müpába, 2011. október 22-ére.

A 2011-es őszi projekt a „Párok” fedőnevet kapta. Koncepciónk lényege az volt, hogy a kóruszene mellé mindenfajta társművészetet kapcsolva hozzunk létre olyan alkotásokat, amelyek kiindulópontja egy adott darab. Vagy épp fordítva: hozzunk létre egy teljesen más művészeti alkotás alapján mi egy kórusdarabot. Ezen ötlet kivitelezését végeztük el az őszi kórustáborban. A társművészeti területek a következők voltak: rövidfilm, gyurmaanimáció (lásd a képet a hátsó borítón), árnyjáték, animáció tárgyak felhasználásával, fényjáték, koreográfia. Bár nem társművészet, de a hangszerkíséretre is úgy tekintettünk, mint egy, a kóruszene mellé adható párra.

A projekt a karácsonyi koncerten volt megtekinthető december 10-én, az ELTE aulájában. Az ott elhangzott művek a következők voltak:

Watane – irokéz indiánzene

Hayes: By the waters of Babylon – barokk kánon

Kórusimprovizáció Karai József Éjszaka c. darabjának felhasználásával

Liszt Ferenc: Salve Regina

Halas Dóra: I want to die easy – spirituáléfeldolgozás

My Lord what a morning – spirituálé

Johannes Brahms: Szárnyam nőtt, szárnyam – kánon

Stephen Leek: Ngana - részlet

2012 márciusában egy rövid bemutatkozó koncertet adtunk az Európai Parlamenti Modell iskolánk által szervezett ülésszakán, szintén az ELTE aulájában.

A második félév ezt követő része már az októberi épületjubiläumra való előkészület jegyében zajlott. A Très Fort számára fiatal kortárs zeneszerzők komponáltak magyar nyelvű slágerek alapján kórusműveket. Ezekre készült a kórus a tavaszi táborban 2012. április 17-18-án is.

Végül a hagyományos éjjeli koncerten, június 20-án került előzetesen bemutatásra néhány kompozíció. Az esten fellépett még a volt trefortosokból álló Oriolus Kamara-kórus és a frissen alakult Sixtones (akkor még Sixpack) a cappella formáció is.

Mészáros Péter

A színházcsoda

Az előző, a 2010/2011-es tanévben Sztrókey András tanár úr kigondolta, miként lehetne a színházteremmel nem rendelkező iskolában színháztermet kialakítani anélkül, hogy ez falak bontásával, áthelyezésével, vagy komolyabb építészeti-műszaki beavatkozással járna. Elképzeléseit 2011 júniusában papírra vetette, a tantestület elé tárta, és 2011 szeptemberében a tervet elindította a megvalósítás felé.

Az volt az elképzelése, hogy a nagy tanári szoba keleti részében lesz a színpad, amit azért ítélt sokkal alkalmasabbnak erre a célra, mint a Kodály terem színpadi részét, mert két, oldalra, és hátrafelé is nyíló „színészbejáróval” rendelkezik. További előnye, hogy a nyugati oldalán csatlakozik hozzá egy kisebb helyiség egy ajtóval, amely a technikai berendezések központja lehet majd. Az egyik legfontosabb célnak azt tartotta, hogy legyen megfelelő fény- és hangtechnikai berendezés, mert ezek alkalmazásával jelentősen növelhető a színházi élmény mind az előadók, mind a nézők számára. Kigondolta és megtervezte, hogy a tanári szobában hogyan lehetne dobogókkal színpadot létrehozni, miként lehetne a minimálisan szükséges színházi kellékeket a legcélszerűbben elhelyezni. Hozzávetőleges költségvetést készített, és arra az eredményre jutott, hogy ha csak száz- vagy kétszázezer forintot sikerülne összegyűjteni, akkor valami már megvalósulhatna a tervekből.

Szeptember elejétől november 30-ig tartó adománygyűjtés hirdetett az iskolában, az öregdiákok között, színházi körökben és több más helyen. Honlapot szerkesztett, leveleket írt, tervezőkkel tárgyalt, telefonált, árajánlatokat kért, és eközben a pénz csak gyűlt. Elérte a kétszáz-, háromezret, majd az ötszázezer forintot. Ekkor már látta, hogy

megfelelő függőnyt is lehet venni, hogy sok mindenre alkalmas színházi lámpákat is be lehet majd szerezni és szerelni. Nyolcszázezer, kilencszázezer, egymillió. És még csak november eleje volt, még mindig nem volt vége. Összegyűjtött mintegy tizenöt, a technika iránt érdeklődő diákot, akiket rendszeres foglalkozások keretében betanított arra, hogy a próbák és előadások alatt a rendezők kívánságainak megfelelően és velük együttműködve hibátlanul kezeljék a technikát. Emellett villanszerelőkkel alkudozott, csomagokat várt, intézkedett, pakolt. November 30-ig minden előzetes várakozást felülmúlva több mint 1,6 millió forint gyűlt össze. Sztrókay tanár úr köszönő leveleket írt, és az interneten tájékoztatta az adományozókat a pénz sorsáról.

Közeledett március 31-e a diákszínjátszó fesztivál kitűzött napja. Szemünk előtt bontakozott ki, amire alig számítottunk. A terem lassan átalakult, a színpad felépült, a reflektorokat felcsavarozták, a függönyök helyükre kerültek, a terem elsötétült. Március 30-án egy kis ünnepség keretében a színháztermet megálmodója átadta rendeltetésének.

A terv megvalósult. Tizenhárom éve volt először iskolai diákszínjátszó fesztivál, és azóta ez minden évben az iskola egyik legjelentősebb rendezvénye. Sok készülést, sok izgalmat és örömet, sok várakozást és próbát jelent, megmozgat osztályokat, rendező tanárokat, elindít érzelmeket, kinyilvánít képességeket, felszínre hoz adottságokat. A fesztivál tizenhárom éven át mindig idegen helyen volt. Mostantól Sztrókay András tanár úrnak köszönhetően a színházban itthon leszünk.

Köszönjük a sok munkát, fáradságot, áldozatvállalást. A mű hosszú évekre meghatározó marad.

Mohay Péter

Az iskola anyagi helyzetéről röviden

Az iskola működéséhez szükséges források (a tanárok bére, és az ún. dologi kiadások) döntően az egyetemi költségvetés közoktatási normatívából adódnak. Ennek csak töredéke az iskolának a tantermek bérbeadásából származó bevételei és időnként egyes pályázatokon nyert pénzeszegek. Az állami támogatás (amit az iskola az egyetemen keresztül kap meg) nominális értéke és reálértéke így alakult az elmúlt hét évben:

A grafikonon jól látható, hogy az állami támogatás reálértéke nemhogy nem maradt állandó, hanem folyamatos és komoly visszaesést mutat. A bevételi források folyamatos szűkösébbé válása miatt számos korlátozó intézkedés bevezetésére kényszerült az iskola az elmúlt években működőképességének megőrzése céljából. A forráshiány egy része a tanárok, másik része az iskola anyagi helyzetét súlyosbította (pl. a tizenharmadik havi bér és az étkezési hozzájárulás elvonása, a kötelező óraszám megemlése béremelés nélkül, az iskola számára az ún. szakképzési hozzájárulás mintegy tízmillió forintot éves bevételeként eltörlése, a rezsi költség felének kényszerű átvállalása). 2011-től már a szülők pénztárcája is megérzi a terheket, hiszen az iskola fizetőssé tette a szakköröket, 2012 szeptemberétől pedig a pedagógiai programban garantált óraszám felül fölvert fakultatív órákért is fizetniük kell a szülőknek. Az állami források jelentős csökkenésével párhuzamosan meg kellett oldani, hogy az alapítvány egyre nagyobb szerepet kaphasson az iskolai élet anyagi feltételeinek biztosításában. Újabban az alapítványi támogatások tesznek lehetővé bizonyos infrastrukturális beruházásokat és a mindennapi működést szolgáló fejlesztéseket. Komoly nehézséget okoz azonban, hogy az alapítványba a személyi jövedelemadóból befolyó egy százalékos felajánlások összege 2011-ben az adószabályok változása miatt még az állami támogatás csökkenésénél is nagyobb mértékben esett vissza.

Az elmúlt öt-hét évben komoly erőfeszítéseket tett a tanári testület, hogy a pedagógiai munkában minél kevésbé legyen érezhető az itt vázolt súlyos helyzet. Bizonytalan azonban, hogy ennek érdekében mennyi ideig és milyen mértékű áldozatot tudnak még hozni a tanárok, illetve az iskola.

Palojtay Tamás

Bárdi Bálint (12. c) ballagási beszéde

(2012. május 4.)

Tisztelt tanáraink, szüleink, kedves diáktársaink!

Nekünk, akik a Kálvin térről sétáltunk be minden reggel az iskolába, valami különlegeset jelent ez a hely, a Nemzeti Múzeum kertje. Fülünkben a jövő havi koncertműsort reklámozó férfi hangjával léptünk át a kapun. Megfigyeltük, ahogy ügyes pókemberek felszerelik az új kiállítások plakátjait az oszlopokra. Minden nap ugyanazok a belvárosi kisiskolások jöttek szembe velünk. Március 14-én megkerültük az ünnepséget előkészítő darukat. Újabb és újabb cipőkkel koptattuk az évszázados macskaköveket. Ez egy örök, egy szimbolikus hely. És most itt állunk. Itt állunk, ahol még sohasem álltunk, mindig csak átrohantunk.

Mert mentünk megállás nélkül és most is csak egy pillanatra pihenünk meg. Változtunk, kívülről, belülről, változtak a kapcsolataink. Anya már nem pakolja be a táskámat. Tizenkettedikesként óvatosan már viccelődhetek kicsit a tanáraimmal és a tesi öltözőben mi vagyunk a császárok. Hat év alatt megváltozik az ember, akár akarja, akár nem, akár beismeri, akár nem.

Egy út végéhez, egy könnyen elérhetőnek tekintett célhoz értünk. Nem érzem úgy, hogy elrepült az idő, ez a hat év igenis sok volt, hosszú volt, kalandos volt.

A dolgok látszólag maguktól mentek. Lehet, hogy csak azért, mert egy elkényeztetett gyerek vagyok és körülöttem minden magától megy: a ruhák kimosódnak, az étel elkészül és a radiátorok is fűtenek. (Anyukám most biztos hevesen bólogat.) Szóval

látszólag minden haladt a maga útján. De csak látszólag. Bérletünk, ebédünk nem csak úgy lett. Az osztálykirándulásaink nem szerveződtek meg maguktól, és az esszék, a dolgozatok sem csak megíródtak. A sok okosság nem a párna alá tett könyvből származik. Semmi sem történik magától. Ha anyukám nem dolgozik, éhen maradok, ha Bozóki tanárnőék nem telefonálnak össze-vissza, nem mehetünk osztálykirándulásra, ha Gyertyánfy tanár úr nem íratja le velem tízszer helyesen, hogy Nyugat-római Birodalom, akkor még mindig két kötőjellel írnám, és ha nem körmöltem volna le a házi feladatokat, az esszéket, ha nem gubbasztottam volna órákig a számomra semmitmondó OH_2 -k és coulombok fölött, akkor most nem állnék itt.

Mi történt? Tanultunk. Mit tanultunk? Rengeteg mindent. Itt felmerül az örök kérdés, hogy a rengeteg tudásból mik a legfontosabbak, a leghasznosabbak. Az, hogy a négyzet meg bé négyzet az egyenlő cé négyzettel? Vagy, hogy a változó mágneses mezőben nyugvó tekercsben az indukált feszültség egyenesen arányos a fluxusváltozás és a hozzá tartozó idő hányadosával? Esetleg, hogy Kr. e. 367-ben folyt a Licinius Sextius féle földreform, amit Tiberius Gracchus Kr. e. 133-ban fel akart újítani? Vagy, hogy semmi sem történik magától? Illetve, hogy férfiaknak nem köszönünk csókolommal? Esetleg a közösség ereje a legsúlyosabb? Vagy az a norma, amit egy színes közösségben való létezésről tanultunk? Vagy egyszerűen csak az igény a körülöttünk lévő történetek, aktualitások megismerésére? Vagy a korrektség, a pontosság, amire igen sokszor láttunk példát az elmúlt hat évben?

Úgy érzem, hogy az utóbbiak fontosabbak. Úgy érzem, hogy az a Trefort nagy előnye, hogy nem csak a puszta számokat, a definíciókat, a helyeket és az időpontokat

tanultuk meg. Hanem többféle helyes példát, normát láttunk magunk előtt. Tanáraink nem csupán tanítottak bennünket, de neveltek is. Ami, valljuk be, nagy dolog. Emellett egymást is neveltük, például a mai napig biztos vagyok benne, hogy Ligety Hanna, a hetedikes padtársam miattam kezdett el cserkészkedni. Mert hatottam rá. Ő pedig egy idő után sohasem adott nekem kölcsön tollat, azóta mindig hordok magamnál, hatott rám, megnevelt.

Sokszor elgondolkozom azon, hogy a tájékozottságnak, az erkölcsösségnek, a tárgyi tudáson kívüli dolgoknak, vagy egyszerűen csak a jó fejségnek mi a jutalma? Hogyan tudjuk ezt kamatoztatni? Mert ezt nem lehet osztályozni, nem kapunk érte jutalomkönyvet. És például miért én mondom ezt a beszédet? Lehet, hogy azért, mert bízik bennem a tanárnő, talán még szeret is. Ez a jutalom: a szeretet és a bizalom.

Kedves diákok, tanárok, szülők, kedves társaim! Változunk, de vannak helyek, helyzetek, amelyek állandóak. Itt, a Múzeum-kerten át jöttem az első tanórámra és itt mentem haza az utolsóról.

Ennyit zöldültünk ebben a tanévben

A ZöldÖk ebben a tanévben a jól bejáratott programok mellett több új projektet is vezetett. Az évi két papírgyűjtés (Kutrovác László), a folyosói növények karbantartása (Fernengel András), a nomád táborok lebonyolítása (Ferencz Gábor), a tavaszi környezetvédelmi tanulmányi verseny (Kiss Kelemen Éva), a tanórákon a környezeti problémák megbeszélése, a lemerült elemek és használt étolaj, valamint az alumínium hulladék folyamatos gyűjtése, a féldoldas papírok használata mind olyan megszokott dolgok már a Trefort életében, hogy fel sem tűnnek. Pedig ezekben nagyon sok munka van, és formálják mind a diákok mind a tanárok ökoszemléletét.

Egyre markánsabban jelenik meg iskolánk tevékenységei között az egészséges, mozgásban gazdag életmódra nevelés. A GyalogTrefort (Ferencz Gábor), a Trefort futó kör (Tóvizi Katalin és Fernengel András), a sportnap és a minden kedd délutáni tanári foci is elengedhetetlen része a tanévnek.

A tanév újdonságai közé tartozott a kupakok gyűjtése. Cserős Borbála tanárnő személyes ismerőse egy sérülten született kislány, az ő gyógykezeléséhez járul hozzá mindenki, aki behozza a palackok kupakjait. Minden folyosón és minden teremben elhelyeztünk gyűjtőedényeket, Uzonyi Anna és Gergely Noémi (10. b) heti rendszerességgel ürítették ezeket. Hamar népszerűvé vált a gyűjtés, ennek eredményeként több zsák kupak gyűlt össze, és egyben ennyivel kevesebb szemét került a vegyes hulladékok közé. A kupakokból egyébként például kerti bútorokat készítenek.

Piláth Károly tanár úr és Kalapos András (10. b) nagyon látványos bemutató előadást tartottak a tantestület számára az elektromos energiával történő takarékoskodás lehetőségeiről. A standby állapotban hagyott eszközöktől a kompakt fénycsöve-

kig, a számítógépek fogyasztásától a le nem kapcsolt teremvilágításig, sok mindenről beszéltek.

A folyosói növények rég nem voltak ilyen szépen gondozva, mint ebben a tanévben. Szinte minden péntek délután szaporító anyagokat gyűjtöttünk, növényeket gyökerez-tettünk, ültettünk, fürdettünk, földet pótolunk. A legnagyobb segítséget Bazsa Bar-bara, Bartucz Luca és Koller Domokos (9. b) nyújtotta ehhez.

A lépcsőház harmadik emeletének tágas, világos terét zöld kupolának álmodtuk meg néhány éve. Most jutottunk el addig, hogy a Kovács Gabriella tanárnő által meg-tervezett fa keretet elkészítettük asztalosokkal, azt akrobatikus mutatóványok árán felcsavaroztuk a plafonra, és erős, vastag spárgából hűrrendszert feszítettünk ki a nö-vényeket tartó kaspók és a plafon-rács közé. Ryan Anna és Zsoldos Lili (9. a) segítettek ebben a legtöbbet. A hűrrendszer már önmagában is nagyon érdekesen tagolja a teret, de a növények – egyelőre – adósak maradtak a futással. Valamiért nehezen hajtanak, ezért nem tudjuk rávezetni a hajtásokat a kötelekre. Idén talán sikerül majd ez is, és kizöldül a szép kupola.

A Trefort utca átépítésének kérdésében előre is léptünk, meg nem is. A lakossági fórum, a tervezési játék, a konzorcium alakítás, a nulladik tervváltozat elkészítése után, most az önkormányzatnál van a labda. Hosszú hónapokat vártunk a forgalomtechni-kai tervre, amely megmondja, hogy merre fog haladni a gépjárműforgalom az utcában. Lassan kiderült, hogy a válság nyomán arra nincs esélyünk, hogy az utca és az épület 125. születésnapjára megújul az utca. Akár el is keseredhetnénk, de nagyon fontos lépéseket tettünk az ügy érdekében. Lassan a lakosság és az önkormányzat köreiben is elterjedt annak a híre, hogy az utca megújul, átépül. Az önkormányzat felől egyértelmű jelzések érkeztek arra nézve, hogy a költség harmadát állják, ha a hotelek és az iskola is hozzáteszi a maga részét ehhez. Az utca megtervezését még 2012-ben szeretnénk elérni, ehhez segítséget kapunk a megújulást támogató képviselőktől és a Civilek a Palotanegyedért Egyesülettől is. Ezek után pedig jöhet a pályázás és a lobbizás.

Nagy fába vágtuk a fejszénket: egy új ZöldDök honlapot kezdtünk fejleszteni, amely három rétegben: a Trefort – Magyarország – Világ léptékekben adja a környezeti híre-ket az érdeklődőknek. Tíz éve végzett diákjaink fejlesztő munkája és jelenlegi tanuló-ink média-figyelése kapcsolódik majd össze, ha az összes technikai nehézséget leküz-dik az informatikai tudorok. Szeretnénk ezt 2012 őszén elindítani.

Bekapcsolódtunk az ELTE-n folyó fenntarthatósági kampányba. Az Ökoszemi-nárium című programsorozat kialakításához, szervezéséhez és lebonyolításához Schróth Ágnes tanárnő nyújtott hathatós segítséget. A kampány részeként a Zöld iro-da program keretében Deákné Gyenis Ildikó és Szorgerné Szabó Ildikó iskolatitkárok részt vettek egy felkészítő tréningen, valamint az iroda auditálásában.

Ezen kívül is sok értékes tevékenység zajlott a ZöldDök berkein belül. A legérdeke-sebbeket igyekeztük csokorba gyűjteni. Munkálkodásainkat jövőre folytatjuk.

Fernengel András

GyalogTrefort

A túramozgalom negyedik évében Ferencz Gábor tanár úr vezetésével kilenc túra volt, közöttük egy kétnapos, és a nyár folyamán egy hatnapos.

RÉSZLETES PROGRAM

időpont	helyszín	táv (km)	idő (óra)	lépés (darab)	kalória (kcal)	létszám (fő)
2011. okt. 8.	Börzsöny	16	6	17300	2175	8
2011. nov. 20.	Visegrádi-hegység	17	6,3	24900	3030	18
2011. dec. 3.	Budai-hegység	15	5	20500	2075	10
2012. jan. 14.	Gerecse (kék túra)	16	5,5	21800	1715	17
2012. febr. 4	Budai-hegység (kék túra)	21	7	29000	2525	12
2012. márc. 3.	Gerecse (kék túra)	21	6,8	28800	2150	11
2012. ápr. 14.	Börzsöny	14	5,6	21200	2180	12
2012. máj. 12–13.	Vértess	46	15,3	57900	4640	14
2012. júl. 1–6.	Kőszegi-hg. (kék túra)	121	38,5	151575	15450	17
összesen		287	96	372975	35940	

A TANÉV SORÁN A TÚRÁZÓK ÁLTAL MEGTETT KILOMÉTEREK SZÁMA

Ferencz Gábor tanár úr	287	Várhelyi Hanga (11. b)	145	Roszica Toteva	60
Szabó György	271	Borbíró Ádám (10. a)	138	Várdai Attila	38
Kalapos András (10. b)	235	Deák Csaba	128	Greczula Csilla	21
Mógor Fruzsina (10. b)	221	Ádám Sándor	121	Greczula Levente (8. b)	21
Tóth Bence	220	Faragó Norbert tanár úr	121	Lenkefi Myrtil tanárnő	21
Tobisch Márta tanárnő	200	Ács Norbert (12. c)	120	Olajos Balázs	21
Lengyel Róbert (12. c)	185	Kéri Adrienn (12. a)	94	Mógorné Hudomiet Ágnes	17
Benedek Zsófia	184	Kása Barnabás (10. a)	93	Bárdi Bálint (12. c)	16
Balázs Sámuel (7. a)	183	Gyurkovics Zoltán (10. a)	84	Ferencsik Zsolt	16
Győri-Molnár Bence (10. a)	177	Zanathy-Pintér Anna (10. b)	73	Lakner Krisztina (12. a)	16
Irmalós Bence (12. c)	171	Eiben Ingeborg tanárnő	62	Mérey Martina	14
Mészáros Péter tanár úr	150				

MEGSZERZETT JELZÉSEK

Kék GyalogTrefort jelzés (1000 km)

Ferencz Gábor (2012. máj. 13.)
Szabó György (2012. máj. 13.)

Piros GyalogTrefort jelzés (500 km)

Győri-Molnár Bence (2012. máj. 12.)
Faragó Norbert (2012. júl. 1.)
Kéri Adrienn (2012. júl. 1.)
Ádám Sándor (2012. júl. 3.)
Benedek Zsófia (2012. júl. 3.)
Borbíró Ádám (2012. júl. 3.)

Zöld GyalogTrefort jelzés (300 km)

Lengyel Róbert (2011. dec. 3.)
Irmalós Bence (2012. febr. 4.)
Tobisch Márta (2012. júl. 3.)

Sárga GyalogTrefort jelzés (100 km)

Eiben Ingeborg (2012. jan. 14.)
Várhelyi Hanga (2012. jan. 14.)
Bárdi Bálint (2012. jan. 14.)
Mógor Fruzsina (2012. febr. 4.)
Zanathy-Pintér Anna (2012. márc. 3.)
Kalapos András (2012. máj. 13.)
Balázs Sámuel (2012. júl. 2.)
Deák Csaba (2012. júl. 3.)

Honlap

Az iskolai honlap címdalán az aktuális hírek szerepelnek, melyek száma többnyire 3-12 között mozog. Egy-egy hír általában 5-7 napig olvasható a címlapon. Itt kapnak helyet a közeljövő és a közelmúlt iskolai programjaival kapcsolatos tájékoztatások, a legfrissebb versenyeredmények, az iskolát, egyes diákokat, osztályokat vagy tanárokat érintő fontosabb történések, továbbá a hét verse. Esetenként fényképek, rövid beszámolók is megjelennek.

A címlapon jelentkezhetnek be a szülők a szaktanári fogadóórákra évente négy alkalommal. Az internetes bejelentkezést 2005-ben alakította ki az iskola (a programot Piláth Károly tanár úr készítette), a rendszer néhány éven keresztül kisebb változtatásokon ment át, négy éve lényegében változatlan informatikai háttérrel és külső megjelenéssel működik. A szaktanárok megadják, hogy mikor fogadják a szülőket, a bejelentkezés a fogadóóra előtt öt nappal indul és négy napig tart. Az első percekben a legnagyobb a jelentkezők száma, ilyenkor előfordul, hogy egyszerre száznál is több szülő foglal időpontot. Egy-egy hétfő esti fogadóórán (amely a legtöbb tanár számára 17 órától 19 óráig tart) általában négy- és ötszáz között van a regisztrált és egyben létrejött tízperces szülő-tanár találkozások száma. Ősszel több, tavasszal kevesebb.

A hét verse rovat 2009 ősze óta működik, Domokos Katalin és Gonda Zita tanárnők három éve szervezik, hogy minden héten egy új, egy tanár vagy diák által ajánlott vers kerüljön a honlapra. A vers az iskolában, az egyik lépcsőfordulóban is megjelenik.

Az állandó rovatok közül az eseménynaptár, az aktuális tanév már lezajlott programjai és versenyeredményei azok, amelyek rendszeresen változnak az újdonságokat követve. Sokan nap mint nap használják a trefortos levelezőrendszert, a tanárok szinte minden nap az e-naplót, tanárok és diákok az órarendeket, melyek szintén elérhetők a honlapról.

A bal oldali menüsorban a korábbi években kialakított rendszerben megkereshetők az iskola működését szabályozó dokumentumok, tanár- és diáklistán, a hatosztályos felvételi eljárás összes tudnivalója, az iskola külföldi kapcsolatairól szóló tájékoztatások, a tanárképzést, az érettségit érintő tudnivalók és dokumentumok. A fotóalbumok között ebben a tanévben a korábbiaknál kevesebb fénykép jelent meg. Elolvasható az iskola honlapján az összes, 2004 óta megjelent évkönyv. Az iskolatörténet c. oldal szer-tegázó módon mutatja be az iskola múltjának egyes részleteit.

A jobb oldali menüsorban ebben a tanévben két újdonság indult: a Vas utcai étkezés étlapja szeptemberben és az öregdiák oldal februárban.

A honlapon a következő keresők léteznek és működnek évek óta: a tanárok és a diákok név szerinti keresője, az OKTV-n az első tíz között végzett tanulóink keresője, iskolánk valaha volt összes végzős évfolyamú diákjainak keresője, programok és beszámolók részletes keresője (2003-tól napjainkig), az iskolatörténet összes tanárának és az érettségizett osztályok osztályfőnökeinek keresője.

A honlapon megtalálható sok részletre itt nem térünk ki.

Mohay Péter

„...messzeringo gyerekkorom világa...”

Holokausz emléknap (2012. április 16.)

A 2012. évi Holokausz emléknap rendhagyó, az intézmény minden tagjának személyes részvételét igénylő projekt formájában zajlott.

Iskolánkban 2009 szeptembere óta hétről hétre egy tanár vagy egy diák ajánl egy verset, amely a második emeleti lépcsőfordulóban, illetve az iskola honlapján olvasható. Az április 16-ával kezdődő héten Setényi Petra (11. c) ajánlásában Radnóti Miklós Nem tudhatom c. verse volt, „A hét verse.” A projekt címe egy ebből vett idézet.

Április 16-án, hétfőn a hatodik óra osztálykeretben zajlott. Az osztályok változatos, sokszínű, iskolai, ill. iskolán kívüli programokban vettek részt. Voltak programok, amelyek messze túlnőttek az iskola falain, vagy a tanóra időbeli határain. Az osztályfőnökök szabadon választhattak az előre megadott lehetőségek közül, a kikötés annyi volt, hogy a programokat, erre a tanóra időzítsék, akkor indítsák, vagy akkor fejezzék be. Két osztály a USC Soá Intézet videó-életinterjúit felhasználó A bőrönd c. három órás multimédiás holokausztoktató modulon dolgozott. Esetükben ez az óra a projekt lezárását jelentette. Volt osztály, amely a Zachor alapítvány diákvezetéses sétáján vett részt a budapesti zsidónegyedben, más osztály a Cipők a Duna-parton elnevezésű holokausz emlékműhöz, ismét mások a Holokausz Emlékközpontba látogattak, és

voltak osztályok, amelyekben a holokauszthoz kapcsolódó irodalmi műveket, filmeket dolgoztak fel. Két osztályban diákok tartottak az embermentőkről kiselőadásokat.

Az iskolai szintű megemlékezést egy mindenkit érintő projekt keretében szerveztük. A holokauszt által okozott egyéni, a gyermekkorhoz kapcsolódó veszteségekre fókuszáltunk. Rövid, személyes gyermekkori emléket, történetet vártunk írásban minden diáktól és tanártól keresztnévvel vagy névtelenül. Kértük, hogy ezekhez gyermekkori fotót – lehetőleg portrét vagy jól látható közelképet – is mellékeljenek. Az összegyűjtött munkákat elektronikusan kértük az osztályfőnököktől. Ezek a visszaemlékezések április 16-ától egy héten át az iskola folyosóin holokauszt áldozatok gyermekkori emlékeivel együtt voltak láthatók. A projekt két szinten is interaktív volt: gyerekkori történetet diák és tanár egyaránt írt, majd a kiállítás során a gyerekkori történetek közül ki kellett választani, ki a holokauszt áldozat, majd az ő gyerekkori emlékének elolvasása után, a fényképe és a keresztnéve segítségével a fő kiállítási falon elhelyezett nagy fotója és a hozzá tartozó képaláírás segítségével lehetett azonosítani a személyt. A projekt anyagát archiváljuk és az iskola könyvtárában, ill. a honlapon tesz-szük közzé. 2012 az embermentő svéd diplomata századik születésnapja alkalmából Raoul Wallenberg emlékévé.

A Holokauszt emléknapi eseményei közé tartozott a Raoul Wallenberg emlékmű hivatalos, diákkezdeményezésre történt iskolai megkoszorúzása is. Itt Petri-Lukács Simon (10. a) tartott emlékbeszédet.

Gonda Zita

Pièce mystérieuse, azaz francia színjátszó szakkör a Trefortban

Év elején megint kezdetét vette a francia színjátszó kör Gaële-lel. Igaz, megváltozott felállásban, új helyszínen (pince) és kicsit alternatív módon. A hosszú távú cél megint a tavaszi pécsi színjátszófesztivál volt, de mi szeptemberben úgy éreztük: „Ej, ráérünk arra még...”

Az első félév régi és új szituációs gyakorlatokkal, valamint egy kis „ön-castinggal” telt. Ez arra utal, hogy nehezen lehetett megállapítani piciny társulatunk állandó tagjainak számát. Ez akkor jelentett kisebb bökkenőt, mikor Gaële közölte, hogy az rendben van, hogy lelkesen jelentkezünk a pécsi fesztiválra, de azért nem kellene annyira bízunk az „aki ott lesz, ott lesz, majd improzunk valamit” technikában... Így hát az elkövetkezendő próbákon megpróbáltuk összeszedni magunkat. Mindenki időben érkezett, memorizálta a szövegét, és bár a kiejtésünk eleinte hagyott némi kívánnivalót maga után, néhány extra próba után – amely Gaële lakásán volt – már majdhogynem profik voltunk.

Aztán elérkezett az indulás napja. Nagyon izgatott volt az addigra már eléggé összekovácsolódott kis társaság, attól féltünk, hogy valamit elszúrunk, hogy nem úgy sikerül az előadás, ahogyan azt szeretnénk. Majd ahogy teltek a napok és zajlottak a jobbnál jobb programok, egyre inkább feloldódtunk, mire sor került a fellépésünkre,

már teljes mértékben átértük, és ami a legfontosabb, élveztük az általunk írt kis darab előadását. Ennek meg is lett az eredménye, hiszen a „legígéretebb darab” különdíj boldog tulajdonosaiként tértünk haza vasárnap este.

Csak képzeltük azonban, hogy itt vége a mesének. A darabot a Frankofónia napján is előadtuk, majd március végén az iskolai diákszínházi fesztiválon is részt vettünk, amelyen az előadás arany minősítést kapott, Valovics Ági pedig (ld a képen) a legjobb női szerepért járó díjjal lett gazdagabb. Mi több, május 30-án az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumba is meghívtak minket egykori „versenytársaink”, akiknek nagyon tetszett az előadásunk, és mivel több barátság is kötődött a pécsi fesztivál alatt, így mindenki örült a viszontlátásnak. Szinte hihetetlen, de a *Pièce mystérieuse* (Záródik az ajtó) akaratlanul is beleégett a memóriánkba. Azóta bárhol meghallunk egy-egy benne elhangzott szófordulatot, rögtön eszünkbe jut a többi is, majd előjönnek a hozzá köthető élmények, arcok. Mindenesetre nehéz ezt szavakkal megfogalmazni. Inkább egy érzés, egy hangulat, ami minden évben más, és mégis ugyanaz, s amiben reméljük, még lesz részünk.

Soós Blanka (10. b) és Valovics Ágnes (11. a)

1956-os kiállítás

(2011. október)

„Beszéld el nekem a múltat, megismerem a jelent s a jövőt.” (Konfuciusz) A múlt megismerésének sokféle módja lehet. Tanulhatunk történelemleckét, nézhetünk filmeket, olvashatunk könyveket, hallgathatunk visszaemlékezéseket és megismerhetünk tárgyakat a múltból.

Mi, a 9. a és a 9. b osztályok tanulói, történelemtanárunk, Zsigmond Zsolt tanár úr egy különleges ötlete alapján emlékeztünk 1956 eseményeire. Kiindulásul hoztunk

egy-egy tárgyat. Nem csak a forradalomhoz kapcsolódó, hanem a '60-as, '70-es és '80-as éveket idéző jellegzetes tárgyakat gyűjtöttünk össze, és egy szép kiállítás keretében bemutattuk azokat az iskola diákjainak és tanárainak. Nagy élmény volt maga az előkészület és a kiállítás megszervezése nekünk is, de még inkább szüleinknek, nagyszüleinknek, akik, miközben előszedték a fiókokból, padlásról a sokszor már el is feledett holmikat, felidéztek a hozzájuk kapcsolódó emlékeket. Mi pedig az emlékek alapján ízelítőt kaptunk a korábbi évtizedek mindennapi életéből, ami nekünk

már történelem. Örömmel és lelkesen gyűjtöttük, rendeztük és vigyáztuk a tárgyakat, melyek most találkoztak egymással először – és ilyen formában utoljára is.

Milyen volt a fogadtatás? Beszéljenek erről a látogatók sorai a vendégkönyv lapjairól. Diákok így írtak: „Zseniális a kiállítás! Egyszerűen elképesztően izgalmas!” „Gratulálok, srácok!” „...amit alkottatok, az egy múzeumban is megállná a helyét... élmény volt itt lenni! Köszönöm!” Felnőttek így: „Fantasztikus a gyűjtemény, minden darabját egyenként kellene felmutatni és magyarázni.” „Én csak megköszönöm. Nagy élmény itt látni ezeket a tárgyakat.” „Zseniális az ötlet! Roppant jó hangulata is volt... feltoltak az emlékek.” „Köszönöm az ötletet, a gyűjtést, a kiállítást! Döbbenetes hatással van rám ez a sok tárgy az '50-es, '60-as évekből!” „Gyerekkoromat is láttam benne.” „Ez a velünk élő történelem. Kellenek az emlékek...”

Köszönjük Zsigmond Zsolt tanár úrnak az indítást és a segítséget egy olyan esemény létrehozásához, amilyen eddig még nem volt, de reméljük, egyszer újra lesz a Trefortban.

McCall Júlia

MŰVEK

Angol nyelvű novellák

Az American International School of Budapest által rendezett novellairó pályázaton Szatmári Eszter (10. b) negyedik helyezettként külön dicséretben részesült, Stark Livia (10. a) pedig a 6-10. helyen végzett.

DIFFERENT – BY SZATMÁRI ESZTER

He opened his eyes.

The lights were strong and it took him a few blinks to realize what was happening around him – and more importantly what was around him? The ceiling was not familiar at all but the smell...

Will moved his head to the left and found some medical equipment next to the bed he was lying on. That never meant any good. Luckily most of the machines were turned off, there was just one working and it was normally beeping. That, on the other hand was a good sign: his heart rate was okay. At least he knew he was in a hospital but how had he ended up here?

He turned his head again, to the right this time and found a silent boy sitting in the corner. 'Vince?'

The younger boy looked up slowly and despite of the dark lenses of his sunglasses Will was sure his eyes were bloodshot thanks to his lack of sleep. 'What happened? Where am I?' Will asked as he sat up in his bed. The other boy didn't move, he was hesitating. Could he simply just walk over to his friend after... after everything that'd happened?

He looked up once again looking his friend straight in the eye, searching for the flames of joy and freedom. He did not find any of these things. The boy he was looking at wasn't that pure kid he'd met a few years ago. Will was different now.

He took off his sunglasses, not caring about the big bruise on his face that he never showed anyone beyond Will. They were best friends: they trusted each other with their biggest secrets, deepest thoughts and greatest fears. That was exactly what took Vincent by surprise: if he trusted Will with his secrets, why didn't he trust him?

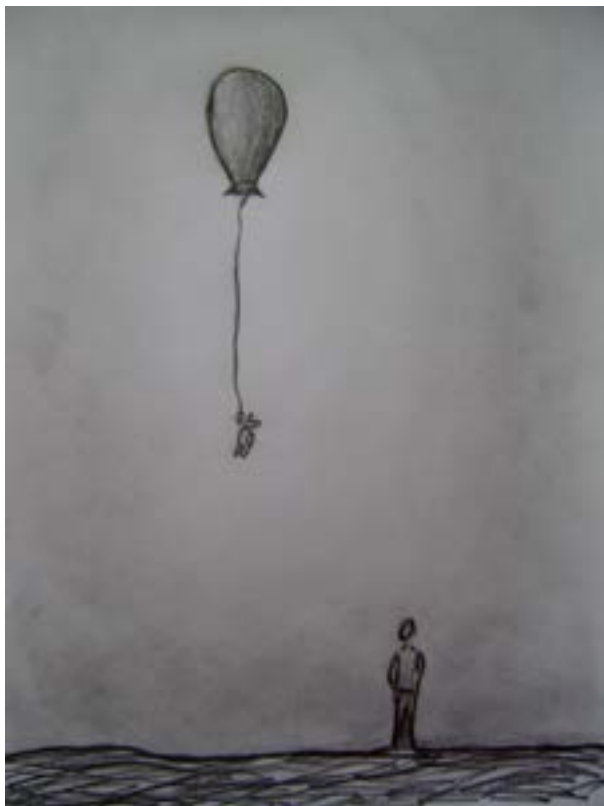
Will did not like what he was seeing. Something must have happened, something undoubtedly significant that was certainly in connection with him and looking around the room once again didn't help solve the mystery at all. That place refused to speak.

'What happened?' he tried asking again but Vincent remained silent. He took another breath then looked up so slowly it hurt Will to watch. The older boy felt like he was being hit by lightning. The look his friend was giving him from the corner made something break in him. He felt his heart freeze and crash into millions of pieces. After feeling the ice inside his chest he started to burn, every part of him was on fire and it

hurt like nothing else before. The terrible aching went from his now non-existing heart to his mind – and all this happened in less than a heartbeat. His best friend knew it, he knew everything he'd ever wanted to keep away from him. If only he hadn't looked at him like that... If only his only chance for a normal life had not been torn into pieces by a single look – the look of pity. 'Where's my Uncle?' No answer, just that look. At least it helped him figure out what had happened to him. Or more likely who had done this to him.

'I told him to go and get some rest and something to eat. He's been sitting next to your bed for a whole day, I don't think that does any good to a diabetic.' came the long-awaited answer from corner.

Great, he had to wake up when his Uncle wasn't there. There was no one to help him out, pull him into a tight hug and make this numbness go away. He was on his own now – just like when that 'accident' happened. Except that then all his relatives were there and none of them came around to help him. And his Uncle was working and his Aunt was talking to someone and nobody noticed as his father approached him with an almost empty bottle of beer. And he took a step back and another until there was nowhere to go and he just stood there and didn't dare to move. And he didn't say a word when his father spat into his face or when he broke the bottle on his shoulder or when he threw humiliating words at him. He didn't run when he started beating and hurting him with the broken bottle or when he started kicking him in the back and in the stomach. Nor did his father stop when he started to cough blood. And when this had been going on for about 15 minutes did only his relatives notice that he and his father were missing. He didn't say a word when his Uncle showed up and found him in a really bad shape. He kept his mouth shut when he noticed his father's unconscious body on the ground – obviously knocked out by his Uncle or when he saw the look on everyone's faces or when everything went black. He never spoke though it hurt, he never fought back though

he could have and he never ran though it was the only thing he was truly good at. 'I need to see my Uncle.'

Vincent gave him an understanding look but remained seated. Something was going to happen that had been hanging in the air ever since he opened his eyes there. 'You could have told me.'

His words cut like a blade. The machine next to the bed started beeping more and more rapidly. 'I. Need. To. See. My. Uncle.' He was shaking – he didn't know why though. Vincent could have meant something else. Maybe he didn't know anything. Maybe he didn't say a word and only his head was messing with him... Maybe nothing had happened and this was only a dream. Maybe if he closed his eyes...

But it was all so real. The smells, the colours and that look, that stupid look that blew all his hope away... He was being tortured as he watched his world of safety, joy and love burn down in flames. It was gone – just like his world of Justice when he'd turned nine and the beatings had started.

'Why didn't you tell me? I thought we were friends.'

He hated those words. He hated Vincent for only caring about himself in this situation and he hated himself for blaming and disappointing his best friend. Then maybe his father was right all along: he was nothing but a pain in the neck, a disgusting freak who hurt everyone, a mere accident, the Universe's biggest regret. He knew his father was wrong, that was the first thing his Uncle had taught him but he just couldn't believe it. He sighed. This conversation would hurt – but what doesn't kill you makes you stronger, his subconscious reminded him.

Vincent didn't want to admit it but his friend's bad condition only made his pity of Will increase. And as it did his anger grew as well because they could have prevented it if Will hadn't been so stubborn and stupid.

'I-I... I have my reasons.' he heard Will's shaky and uncertain answer. Too uncertain.

'Oh yeah, like everyone.'

'No, r-really, Vince, you have to understand –' he was cut off by Vincent's expression that was as hard as marble. He was mad at him for... For what, exactly?

'Go on, explain it. Or you don't even trust me enough to lie into my face?'

Somewhere inside him where the painful memories of his childhood were lying, his young self started to cry. That little kid who had once caught his father in a bad moment. First there were only scratches, nothing he couldn't have handled on his own. But with time passing by it only got worse: a bloody nose, a concussion... He couldn't name a single day when he hadn't been thrown at a wall for doing this, being there... Although, it had never been the beatings that hurt him the most but his mother's reaction to them. She completely ignored it, pretended everything was fine and he actually believed her in the beginning. Then he realized his entire life had been a lie with all the fake smiles and compliments when they were playing the normal family in front of

other people. In retrospect, that had made it even worse, if possible. 'You don't understand it, Vince. I... I was trying to avoid this conversation.'

'Because you don't trust me.' Vincent put in.

Will took an exasperated breath. 'It has nothing to do with trust. It's about being treated differently – which is exactly what's happening to me right now.' He didn't need anyone's pity. He simply wanted to be Will, not the kid who had been abused by his father. He was happy now with his friends who loved him for himself not because they felt like they had to since he was so miserable. He hated being judged by his past and he'd never really understood how crying over spilled milk would change the world and make it move forward.

'I am not discriminating you. You're just not taking things as seriously as you should. Will, playing the ostrich won't solve your problems, you have to end this. Now.'

The older boy's confidence was soon replaced by a terrified frown. 'How? Go home, kill my father and feel good?' That sad part was that there had been a time when he thought it'd be the right thing to do. Sometimes he even thought about ending it all himself that was still better than always going to bed with that stupid question on his mind: what had he done wrong today?

'No! But you have to realize that this man should be in prison.'

'That man is my father!' Will tensed. He had no idea where these words had come from. 'Besides, I wouldn't be able to live with the weight of putting my own father in jail... And... once he gets out...' his eyes widened as he imagined his own death in all sorts of ugly ways. But even that couldn't make him go to the police – he was his father, for goodness sake! A father who had hurt his son without any regret... 'I can't. I'm just not capable of that.'

Vincent knew there was no point in pushing it but he tried once more. 'You know life is not a fairytale. Don't pretend like it is.'

Will ignored the previous comment. 'It is difficult to admit but all the bad and good things made me to be the person I am now. I know it's a huge price but you only get to see the virtues through the vices. It's not pleasant but I've come to live with it.' He sighed heavily. 'The question is: can you live with it?'

CREATION – BY STARK LÍVIA

I lived in a room. I have never been outside and I have never met anyone. This room was everything to me; it was the only world I knew.

As far as I can remember, this world was perpetual, but hollow. Nothingness surrounded me, who was here since the birth of time, in this empty space. I spent eons

waiting in passivity. Once I thought: "It's so dark here, light should shine!" At that very moment light was born, and exploded, engulfing everything in its radiance as it spread. Since then, the space was no longer void but filled with light. I was pleased to see that.

I, with the appearance of light I started to grow up, and I fell asleep from time to time.

I loved wandering around in the enormous space bathing in light, and I liked to have a long walk. I climbed the nonexistent stairs and I descended slopes. It was my realm, I could bend space however I wished, and enjoy my freedom, always going forward, never turning back.

Once taking my usual stroll I realized; despite its beauty this world is empty. I had the urge to fill it with matter. I concentrated on the image of a black ball, and wished for it to appear. I was surprised that nothing happened. This vain attempt made me sad, but when I woke up, much to my astonishment I found a black ball, identical to what I wished for. The next time when I went for a walk I decided to go back, because now I finally had something to go back for. It hasn't been long since I was walking, but I saw something black. I cried out with joy when I realized; I found another ball! I grabbed it enthusiastically and rushed back to where I left my own ball, happy that now I have two of them. I was shocked to see that the ball I created disappeared. I sat down bitterly and decided not to leave the toy I found.

To forget about the lost ball I made more and more objects, but I still treasured the found ball more than anything. I made countless things, which always appeared when I woke up, but I was never able to do the two things I desired the most; an equal companion and a mirror. Although I could see my pale skin and long white hair, I have never seen my face.

As I practiced creation, my growth accelerated and my eyesight cleared. When I woke up between the piles of toys, I saw a blurred figure ahead of me. She had straight long white hair, and her skin seemed as pale as mine was. Leaving behind all my creations, I chased her with only my precious black ball in my hand, but after a few steps I found myself staring at the objects I left behind. They were in front of me, and in the distance the girl was staring straight ahead. As I watched her, I found a strange resemblance between her and myself. I raised my hand and she raised her as well. I started to run and she also run and I couldn't catch up. I passed my toys several times. I stopped and she also stopped. When I sat down she did so, just as I did. I took my eyes off of her, and turned left, but to my shock she was also there staring at her left. I looked right, but on my other side, another figure looking like her was staring at her right. I stood up and turned around, to see that the fourth girl was standing behind me – and the others are mimicking my every move. They did the same things at the same time like me. I looked up, and someone was standing above me. Under me I saw the top of another girl's head. They all had the same long white straight hair and pale white skin like me. If I moved, they moved. There was only one solution: they were all me.

My world, my universe where I have been living since the origin of time has drastically shrunk. The vast open space where I once walked for hours turned out to be limited only to a room. I have always been going round and round, and in reality never going anywhere. It took no time to realize the most important thing: I am trapped in a small room, caged inside. Since then my uneasiness has never left.

From then on I have never enjoyed my once joyful strolls, so I had to look for new amusements. I created dolls but they couldn't satisfy me. I often caught myself staring at my own back.

Once I had an idea. I created puppets after my likeness and governed, controlled their lives so they could be happy. Their ideal lives entertained me for a long time, and I longed to be one of them. When I had to realize that I would always remain the puppeteer, I lost interest in them. I gave them free will and stopped protecting, aiding them. When I looked into their new lives I could only see grief, betrayal and tragedies. It was nauseating.

I sat, trapped inside in this darkening world, from where I wanted to escape, encircled by unused, never wanted, though created toys. I was trapped inside this room, where nothing is free. For every object I created I had to pay with light. That once wonderful radiance has now nearly vanished, leaving only the hollow darkness I had to endure a long time ago. I have exchanged light for matter, and I wondered if I could turn it back and regain the lost brilliance... Then I realized; I can do it! And maybe with the regained light, the infinite space and my freedom will return!

I started to dissolve everything. The toys were all surrounded by light, and then disappeared. I stopped at my puppets. Maybe I should control them again. There is no need to destroy them – I thought, but the memories of my carefree and happy life entered my mind, and without further hesitation I dissolved all my puppets with a single move.

I collapsed on the ground, holding onto my black ball in the bright but howling emptiness. I started to weep. Through my blurred vision I could still see my back. I sacrificed everything but it was useless. Once you obtain knowledge, you can't get rid of it this easily.

This room – this cage – is like a grotesque and twisted version of what I desired; I can never be alone as I surround myself, but live without companion. Also, always watching my back I will never be able to see my face.

And I was still trapped inside this room, which I have never left. I wanted to break free and leave the confinements behind, and I didn't care what it will cost. As this wish was born, I felt a gun materializing in my hand. I understood what the only solution was. I stood up and pointed the gun at my back. I could see myself, my long white hair and pale white skin. I was trembling, afraid of death.

– It is all your fault! – I shouted at myself, and pulled the trigger.

The last thing I saw was a pale white face and a pair of vivid red eyes, which pierced through the light.

Kémiai kísérletek

Március 22-én három, 10. c osztályos kémia szakkörös diák alkotta csapat (Iritz Márton, Jánosi Kinga, Laczkovszki Gyöngyvér) Kutrovácz László tanár úr felkészítésével két másik gimnázium csapatával együtt részt vett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Kémia Intézetében rendezett első AlGimiTud versenyen. A csapatoknak tíz percben kellett szakszerű magyarázattal és power point-os prezentációval kísért szabadon választott kísérleteket bemutatniuk. A verseny az „Alkímia ma” programsorozat egyik előadását zárta, így a zsűri mellett 40-50 fős, egyetemi hallgatókból, oktatókból és középiskolásokból álló közönség is volt. A bemutató végén az ötfős zsűri pontokkal és szöveges formában értékelte a látottakat. A győztes a trefortos csapat lett, melynek kísérletei a következők voltak.

Az első kísérlet során a diákok egy elképzelt kocsmai jelenetet adtak elő, amelyben a vendégek különböző szituációkban különféle italokat kértek a pultostól, aki ezeket mindig egy szintelen folyadékból állította elő, megfelelő hozzávalók segítségével. Így került pár másodperc alatt az asztalra „pezsgő”, „konyak” vagy „kóla”. A jelenet kémiai hátterét a projektoros kivetítés tette érthetővé. Második kísérletükben különleges kék tintával fröcskölték le egymást, de a folt (a levegő szén-dioxid tartalmának hatására) néhány perc alatt eltűnt. Harmadik kísérletükben háztartási boltban is kapható vízüveg-oldat és etil-alkohol segítségével pattogó szilikongumi labdákat gyúrtak. A három diák indikátorok segítségével piros, kék és fehér labdákat gyártott. Negyedik kísérletükben egyféle szivárványhidat hoztak létre.

SZIVÁRVÁNYHÍD

Szükséges anyagok és eszközök: nátrium-hidroxid, tömény kénsav, glicerin, 96%-os etanol, fenolftalein, timolftalein, 3-nitrofenol, desztillált víz, 50 cm³-es főzőpohár, 7 db cseppentős üveg, 2 db 2 dm³-es üvegcancsó (vagy főzőpohár), 6 db 600 cm³-es magas főzőpohár, üveglád, hosszú üvegbot.

Készítsük el az alábbi indikátoroldatokat:

- 30 cm³ etanolban oldjunk 1,5 g fenolftaleint és 3,0 g 3-nitrofenolt (vörös)
- 30 cm³ etanolban oldjunk 0,45 g fenolftaleint és 6,0 g 3-nitrofenolt (narancs)
- 30 cm³ etanolban oldjunk 6,0 g 3-nitrofenolt (sárga)
- 30 cm³ etanolban oldjunk 0,6 g timolftaleint és 6,0 g 3-nitrofenolt (zöld)
- 30 cm³ etanolban oldjunk 1,5 g timolftaleint (kék)
- 30 cm³ etanolban oldjunk 0,9 g fenolftaleint és 0,4 g timolftaleint (ibolya).

Készítsük el az alábbi három oldatot is:

- 2,8 cm³ cc. kénsavból készítsünk 1 dm³ oldatot, azt elegyítsük 1 dm³ 96%-os etanollal,
- 10 cm³ tömény kénsavat elegyítsünk 20 cm³ glicerinnel, öntsük az elegyet cseppentős üvegbe
- 1 g nátrium-hidroxidból készítsünk 2 dm³ oldatot.

Írjuk fel 6 főzőpohárba sorba (balról jobbra haladva) a hat felsorolt színt, és mindegyik közepébe cseppentsünk 2 cseppet a megfelelő indikátoroldatból. Helyezzük a poharakat fehér alapra, és gondoskodjunk a megfelelő megvilágításról! Az egyik kancsóra (vagy nagy pohár) írjuk fel: sav, és töltsük bele az etanos savoldatot. A másik kancsóra (vagy nagy pohár) írjuk fel: bázis, és töltsük bele a nátrium-hidroxid-oldatot. Cseppentsünk 25 csepp savas glicerindatot az üvegcád közepére.

- Öntsünk 30 cm³ alkoholos savoldatot mind a 6 főzőpohárba! (Nincs szivárvány!)
- Töltsünk a „lúg” feliratú kancsóból 70-70 cm³-t mindegyik főzőpohárba! (Ez még nem elég a színek megjelenéséhez.)
- Fogjuk a vörös feliratú poharat és töltsünk bele annyi lúgot (kb. 150 cm³), hogy megjelenjen a vörös szín. Folytassuk ezt a többi pohárral is.

- Majd minden pohárba cseppentsünk 2-3 csepp savas glicerindatot. Majd a vöröstől kezdve gyorsan keverjük meg sorban az oldatokat. Mindegyik elszíntelenedik.
- További kb. 100-100 cm³ újabb lúgoldat adagolásával hívjuk elő újra a színeket.
- A két középső pohárral kezdve (sárga és zöld) kettesével öntsük az oldatokat az üvegkádba. A két utolsó pohár a vörös és a lila legyen.

Összefoglalva (egyszerűsített, kiegészített és pontosított instrukciók):

- 25 csepp savas glicerindat az üvegkádba
- 2-3 csepp indikátoroldat minden színből a 6 nagy főzőpohárba (Előfordulhat, hogy a citromsárgából a narancssárgához is kell tenni pár cseppet, mert különben nagyon vörös lesz!)
- +30-30 cm³ alkoholos savoldat mindegyikhez (színtelen marad)
- +220-220 cm³ bázis mindegyikhez (előjönnek a színek)
- +2-3 csepp savas glicerín mindegyikhez (csak amennyitől eltűnnek a színek!)
- +100-100 cm³ bázis mindegyikhez (megint előjönnek a színek)
- +néhány cm³ benzint öntünk mindegyik pohárban lévő színes oldat tetejére, és a benzines üveg lezárása, majd eltávolítása után(!) égő gyújtópálcával végig haladva a poharak fölött meggyújtjuk azt
- összeöntés az üvegkádba kettesével, középről indulva (Vigyázat, a poharakat oldalról fogjuk meg, mert a szájuknál forrók az elégett benzin miatt!)

Kutrovác László

Műfordítás

A francia műfordító verseny győztes fordítása Blazsán Dórától (11. c)

AGOTA KRISTOF : LE GRAND CAHIER – A NAGY FÜZET

L'école

Ceci s'est passé il y a trois ans.

C'est le soir. Nos parents croient que nous dormons. Dans l'autre chambre, ils parlent de nous.

Notre Mère dit :

– Ils ne supporteront pas d'être séparés.

Notre Père dit :

– Ils ne seront séparés que pendant les heures d'école.

Notre Mère dit :

– Ils ne le supporteront pas.

– Il le faudra bien. C'est nécessaire pour eux. Tout le monde le dit. Les instituteurs, les psychologues. Au début, ce sera difficile, mais ils s'y habitueront.

Notre Mère dit :

– Non, jamais. Je le sais. Je les connais. Ils ne font qu'une seule et même personne.

Notre Père élève la voix :

– Justement, ce n'est pas normal. Ils pensent ensemble, ils agissent ensemble. Ils vivent dans un monde à part. Dans un monde à eux. Tout cela n'est pas très sain. C'est même inquiétant. Oui, ils m'inquiètent. Ils sont bizarres. On ne sait jamais ce qu'ils peuvent penser. Ils sont trop avancés pour leur âge. Ils savent trop de choses.

Notre Mère rit :

– Tu ne vas, tout de même pas leur reprocher leur intelligence?

– Ce n'est pas drôle. Pourquoi ris-tu ?

Az iskola

Három éve történt.

Este van. A szüleink azt hiszik, hogy alszunk. A másik szobában rólunk beszélnek.

Nem fogják kibírni, ha szétválasztjuk őket – mondja Anyánk.

Csak iskolaidőben lesznek szétválasztva – mondja Apánk.

Nem fogják kibírni – mondja Anyánk.

Muszáj. Mindenki azt mondja, hogy ez elkerülhetetlen. A tanítók, a pszichológusok. Először nehéz lesz nekik, de hozzá fognak szokni.

Nem, soha. Tudom. Ismerem őket – mondja Anyánk. – Ők egy és ugyanaz a személy.

Hát ez az, ez nem normális – emeli fel Apánk a hangját. – Együtt gondolkoznak, együtt cselekszenek. Külön világban élnek. A saját világukban. Ez nem egészséges. Sőt, nyugtalanító. Igen, nyugtalanítanak. Különösek. Sosem tudhatjuk, épp mire gondolnak. Túl érettek, túl sokat tudnak.

Csak nem fogod őket az eszük miatt hibáztatni? – nevet Anyánk.

Ez nem vicces. Miért nevetsz?

Az ikrekkel mindig lesznek problémák. Ez nem a világ vége. Minden rendben lesz – válaszol Anyánk.

Notre Mère répond :

– Les jumeaux posent toujours des problèmes. Ce n'est pas un drame. Tout s'arrangera.

Notre Père dit :

– Oui, tout peut s'arranger si on les sépare. Chaque individu doit avoir sa propre vie.

Quelques jours plus tard, nous commençons l'école. Chacun dans une classe différente. Nous nous asseyons au premier rang.

Nous sommes séparés l'un de l'autre par toute la longueur du bâtiment. Cette distance entre nous nous semble monstrueuse, la douleur que nous en éprouvons est insupportable. C'est comme si on nous avait enlevé la moitié de notre corps. Nous n'avons plus d'équilibre, nous sommes pris de vertige, nous tombons, nous perdons connaissance.

Nous nous réveillons dans l'ambulance qui nous conduit à l'hôpital.

Notre Mère vient nous chercher. Elle sourit, elle dit :

– Vous serez dans la même classe dès demain.

À la maison, notre Père nous dit seulement :

– Simulateurs !

Bientôt, il part au front. Il est journaliste, correspondant de guerre.

Nous allons à l'école pendant deux ans et demi. Les instituteurs partent aussi au front ; ils sont remplacés par des institutrices. Plus tard, l'école ferme car il y a trop d'alertes et de bombardements.

Nous savons lire, écrire, calculer.

Chez Grand-Mère, nous décidons de poursuivre nos études sans instituteurs, seuls.

Igen, minden rendben lesz, ha majd szét lesznek választva. Mindenkinnek kell, hogy legyen saját élete.

Néhány nappal később elkezdjük az iskolát. Két különböző osztályban. Az első padban ülünk. Az épület két végében vagyunk. A távolság közöttünk szörnyen nagynek tűnik, a fájdalom, amit érzünk, elviselhetetlen. Mintha a testünk egyik felét kiszakították volna belőlünk. Elvesztjük az egyensúlyunkat, szédülünk, el-esünk, elveszítjük az eszméletünket.

A mentőautóban ébredünk, amely a kórházba visz minket.

Anyánk jön értünk. Mosolyogva szól: Holnaptól ugyanabba az osztályba jártok.

Otthon Apánk így fogad minket: Szimulánsok!

Aztán Apánk kimegy a frontra. Újságíró, haditudósító.

Két és fél évig járunk iskolába. A tanítók is kimennek a frontra, helyüket tanítónők veszik át. Később az iskola bezár. Túl sok a légiriadó és a bombázás.

Tudunk olvasni, írni, számolni.

Nagyanyánknál eldöntjük, hogy folytatjuk tanulmányainkat, tanítók nélkül, egyedül.

ISKOLATÖRTÉNETI EMLÉKEK

Az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola épülete

Szilágyi Krisztina, 2011-ben érettségizett diákunk 2012 tavaszán egyetemi szemináriumi dolgozatának témájául az iskolaépületet választotta. Valamelyest építész szemmel nézte az iskola homlokzatát és részben belső tereit, elemző leírása így sok újdonságot tartalmaz mindazok számára, akik eddig csak felületesen tekintettek rá az épületre.

A KEZDETEK

Az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskolát 1872-ben azzal a céllal alapították, hogy az intézmény a leendő középiskolai tanárok felkészítését szolgálja. Az iskola kezdetben igencsak mostoha körülmények között működött: 15 éven át bérházak helyiségeiben folyt az oktatás.

Bartal Antal, az iskola első igazgatója ezen másfél évtized alatt többször fordult Trefort Ágostonhoz, az akkori vallás- és közoktatásügyi miniszterhez azzal a kéréssel, hogy az intézményt mielőbb megfelelő épületben helyezze el. Trefort többször ígéretet tett, hogy gondoskodni fog az iskoláról, míg végre 1886-ban ténylegesen megkezdődhetett az építkezés.

A gimnázium építésével a minisztérium Jan Bobula (Bobula János) szlovák származású magyar építésszt bízta meg, akinek – ugyan már elismert építész volt – pályáján ez volt az első állami megbízása. Bobula neoreneszánsz palotát álmodott a Trefort utcai saroktelekre, mely egyszerű, nem hivalkodó, de mégis tiszteletet parancsolóan távolságtartó. Az épület azonban nem csak funkciója miatt lett ilyen, Bobula ugyanis nem kedvelte az indokolatlan díszítéseket.

Az alacsony költségvetés is annak volt köszönhető, hogy az épület tervezésekor a letisztultságra törekedett. Trefort rendkívül elégedett volt a végeredménnyel, különösen azért, mert Bobula nem használta fel a rendelkezésére álló pénzüsszeget (a minisztérium 215.000 forintot irányzott elő a gimnázium építésére, az országgyűlés azonban csak 180.000-t szavazott meg, Bobula pedig csupán 150.000 forintból építette fel azt).

Az épület átadására 1887. október 2-án került sor, ekkor a gimnázium mellett az Országos Közoktatási Tanács és a Tanárvizsgáló Bizottság is itt kapott helyet, melyek 1906-ig működtek itt. Az épület a Trefort utca 8. számú saroktelken épült: végig alapincézett, kétemeletes téglapépület. Az átadáskor teteje túlnyomó részt angol, kisebb részt ebonitpalával volt fedve, falai nyers téglafalak voltak.

A főhomlokzatot három egyenlő részre osztotta a középen elhelyezkedő rizalit. A rizalit középső részén helyezkedik el a főkapu, melynek két oldalán egy-egy sudarasodó, dór pilaszter áll. A kapu ívmezőjében ablakot helyeztek el. A szemöldökpárkány alatt, a képszékben máig olvasható a felirat: M. Kir. Tanárképző Gyakorló Főgymnasium.

Az első emelet ablakai mind félköríves, téglakeretes ablakok könyöklőpárkánnyal. A rizalit ablakai az eredeti épületen a második emeleten is ilyen módon lettek kiemelve, ám ez a harmadik emelet ráépítésekor (1963-65) eltűnt, nyomáról máig árulkodik az ablakok feletti világosabb téglák. Valószínűleg ekkor, vagy a második világháború alatti épületkárok kiküszöböléseként a háború után tűntek el az első és a második emelet sarkán lévő termekből a Trefort utcára néző ablakok, melyek helyét befalazták, így ma a jobb szárny emeletein csak 4-4 ablak található, az eredeti emeletenkénti 6-6 ablak helyett.

A főhomlokzat középrizalitjában az ablakközökben mindkét emeleten dór pilaszterek állnak, az emeleteket választópárkányok különítik el egymástól. Az átadáskori koronázópárkány sajnos ma már nem látható, a harmadik emelet ráépítésével teljesen eltűnt a rizalitról.

Az oldalhomlokzat a Szentkirályi utcára néz: rendkívül egyszerű, letisztult. Szinte csak a főhomlokzatnál már említett övpárkányok díszítik. Az épületnek a Szentkirályi utca felől is nyílt egy bejárata, melyen át az épületbe érkezve egyrészt közvetlen az udvarra lehetett kijutni, másrészt pedig a közoktatási titkár számára a földszinten kialakított lakást lehetett egyszerűen azon keresztül megközelíteni. Ez a félköríves téglakeretes kapu dísztelen, egyetlen éke az ívmező záradékköve volt.

Az oldalhomlokzat vízszintes tagolású, a nyíláskeretések emeletenként eltérőek. A földszint ablakai téglakeretes, záróköves, könyöklőpárkánnyal ellátott félköríves ablakok. A vízszintes ablakosztókat a harmadik kivételével minden emeleten tojássor díszíti. Az első emelet ablakai szintén félkörívesek és téglakeretesek, van könyöklőpárkányuk is. A másodikon egyenes záródású ablakok vannak, ezek az előzőekhez hasonlóan téglakeretesek, könyöklőpárkánnyal szintén rendelkeznek. A harmadik emelet alig illeszkedik az eredeti épület képéhez: az ablakok elhelyezése követi az eredetiekét, formájuk azonban jóval egyszerűbb, teljesen dísztelen.

A főbejáraton belépve az épület egyetlen, ünnepélyes hatású lépcsőháza tárul szemünk elé. A lépcsőház kétkaros, a földszint és az első emelet közötti fordulóban egy dór oszlop áll. A lépcsőkarok korlátja bábos korlát, melyek alatt meander fut végig. A folyosók padlózata öntött padló.

A folyosó két fő szárnyra bontható: a Trefort utca felőli, illetve a Szentkirályi utcai szárnyban futó mellékfolyosóra. A folyosót félköríves záródású boltívek tagolják, melyek közül némely dór pilasztereken nyugszik.

Az épület átadásakor számos eltérést mutatott a mai megjelenéséhez képest. Az udvar felől két további ajtó nyílt, melyek közül az egyik a padlásra, illetve a pincébe, a másik a földszintre vezetett. Az ajtók szögletesek, egyszerű kialakításúak voltak. Az iskolaudvar alakja igen előnytelen volt, mert a lépcsőház tulajdonképpen két részre osztotta azt. Az építéskor az udvar talaja kavicsos volt, néhány fa is állt rajta – ez tovább csökkentette az udvar hasznos területét.

AZ ELSŐ BŐVÍTÉS

1906-tól folyamatosan alakult ki a teljes nyolc osztályos gimnázium (a korábbi években egyszerre csak páros vagy páratlan osztályok indultak). Az iskola egyre szűkösebben fért el épületében, amellett a tornatanítás viszonyai is tarthatatlanok voltak. A fokozódó helyhiány csillapítására 1906-ban az épület egészét a gimnázium céljaira engedték át, az Országos Közoktatási Tanács és a Tanárvizsgáló Bizottság máshova költözött. Ez azonban csupán részben enyhíthette az épület hiányosságait, mivel az egyáltalán nem rendelkezett tornateremmel. A tornatanítás a kezdetektől a Nemzeti Tornaegylet csarnokaiban folyt a Szentkirályi utcában, ám ez nem jelenthetett végleges megoldást.

Az épület bővítésére már az építéskor kész terv állt rendelkezésre: a Trefort utca 6. számú üres telek felé kívántak terjeszkedni, melyet már 1887-ben megvásárolt a minisztérium erre a célra. Ez megoldást jelenthetett volna mind a terem, mind a „tornacsarnok” hiányára. Jól látható az iskolai évkönyvekből, hogy az új épületrész ügyében a minisztérium nem sietett eljárni: majdnem évtizednyi hitegetés és ígérgetés következett.

A minisztérium 1901-ben felkérte az igazgatót, hogy készíttesse el az új épületrész terveit, melyet az meg is küldött. Az abban az évben megjelent évkönyv már azt a

reményt ébreszti a szülőkben és a tanulóifjúságban, hogy a következő tanévben remélhetik az építkezés megkezdését, majd minden további évben hasonló reményeknek ad hangot az értesítő, egészen az 1906/07-es tanévig, mely után az építkezés végrehalóban megkezdődhetett.

1908 tavaszára tető alá került az új épület, a helyiségek belső kialakítása és berendezése is megtörtént még ebben az évben. Az új épületszárnyban a földszinten a szolgaszemélyzet kapott lakást (az eddigi pincelakások helyett), az első emeleten fizika előadó és egyéb, kapcsolódó helyiségei, míg a másodikon az oly soká nélkülözött tornaterem kapott helyet. Az építkezés idején a már meglévő épületrészben is történtek változtatások: az osztálytermek egyenetlen hajópadlóját például parafa-azbeszt padló váltotta fel, a termekbe új padokat és táblákat vásároltak.

Az új épületszárny külső megjelenésében követte az eredeti épület homlokzatát. Az ablakok kialakítása emeletenként követi az eredeti ablakok formavilágát, az övparkány is folytatódik az új szárnyon, az új oldalkapu pedig az oldalhomlokzaton találhatóhoz hasonló, félköríves, téglakeretes kapu. Ugyanakkor az eredeti arányok szükségszerűen elcsúsztak a hozzáépítéssel, hiszen a rizalit többé már nem a főhomlokzat közepén helyezkedett el.

Ennek ellenére a felületes szemlélőnek talán fel sem tűnik, hogy későbbi hozzáépítés eredményét láthatja, amint azt a téglák eltérő színe még ma is sejteti. Az egyetlen építészeti elem, amire nem találunk analógiát az eredeti épülethomlokzaton a tornacsarnok nagy ablaka, jobban mondvá az ennek vízszintes ablakosztóját díszítő kis timpanon.

Az épület bővítése során létrejött új helyiségek megfeleltek a kor követelményeinek, enyhítették az égető teremhiányt és megoldották a tornatanítás problémáját is.

Az első emeleten a fizika előadó, szertár, tanári szoba és kísérleti terem kapott helyet. Az előadó lépcsőzetes elrendezésének köszönhetően a diákok mindenhol jól láthatták a tanár által bemutatott kísérleteket, míg az előkészítő teremben maguk végezheték el azokat.

Harmincöt év után végre saját tornahelyiséggel rendelkezett az iskola, mely a kor követelményeinek nem csupán megfelelt, hanem azokat túlhaladva igen modernnek és jól felszereltnek is számított.

A gimnázium bővítéseivel az alaprajz formája is több ízben változott: az eredeti L-alakúra hajazó alaprajz az 1908-as bővítéssel U alakú lett, a legutóbbi átépítések nyomán pedig elérte jelenlegi, E-alakú alaprajzát.

A bővítés az iskola sok problémáját orvosolta, ám mégsem lehettek maradéktalanul elégedettek a végeredménnyel, hiszen a telek, amelyre építhettek, kicsi volt, és mivel nem szerettek volna az udvar kárára terjeszkedni kompromisszumokat kellett kötniük. Ezek közé tartozik például, hogy a tornaterem a fizika-szárny felett kapott helyet. A probléma már az átadáskor is nyilvánvaló volt: „A jól és kényelmesen berendezett tanári szobában az intézet fizikatanára nemcsak dolgozhat, de meg is pihenhet, ha

ugyan nem zavarja a feje felett tornázó tanulók dobogása” – írja az átadás utáni évben megjelent évkönyv. A bővítés másik mosolygató fogyatékosága, hogy a fizikához tartozó csillagvizsgáló erkélyre egy kis csigalépcsőn lehetett feljutni a második emeleti tornatanári szobából.

Az épület bővítése azonban abban a reményben történt, hogy gr. Apponyi Albert vallás- és közoktatási miniszter megtarthatja majd 1906-os látogatásakor tett ígérését, mely szerint „mire az intézet folyamatos fejlesztése szükségessé teszi, gondoskodni fog olyan épületről, mely mind az osztályok, szertárak és minden mellékterem elhelyezése tekintetében, mind higiénikus tekintetben egy mintaszerű középiskola típusát nyújtja”, erre azonban sosem kerülhetett sor.

A HARMADIK EMELET

Az épület újabb bővítésének terve már 1922-ben felmerült: az iskola elhelyezkedésének sajátosságai folytán világos volt, hogy újabb helyiségeket csak egy új emelet ráépítése folytán lehet nyerni. Ezen harmadik emelet ráépítésére 1963 és 1965 között került sor. Az építkezés ideje alatt a tanítás délutánonként a Radnóti Miklós Gyakorlóiskolában és az Apáczai Csere János Gyakorlóiskolában folyt.

Az új emelet alig illeszkedik az eredeti homlokzat képéhez, az udvar felől pedig egyáltalán nem követi azt: az ablakok elhelyezése követi az eredetiekét, formájuk azonban jóval egyszerűbb, teljesen dísztelen. Mivel az emelet belmagassága jóval alacsonyabb a többinél, az ablakok méretaránya is egészen más: az eredeti függőleges téglalapokkal szemben ezek vízszintesek. A harmadik emelet falai is yers téglafalak, akárcsak a többé, ám csak a homlokzat felől, az udvar irányából nem.

A koronázópárkány rizalitot díszítő része a ráépítés áldozata lett. A harmadik emelet belső kialakítása is élesen eltér az alatta lévő szintekétől. A belmagasság jóval alacsonyabb, a termek szűkösebbek, az ablakok, ajtók is kisebbek.

A ráépítés során az iskola 5 új osztályteremmel, biológia és kémia előadókkal, illetve hozzájuk tartozó tanári szobákkal, előkészítő helyiségekkel bővült.

A KÉT UTOLSÓ BŐVÍTÉS – 2006 ÉS 2010

Az iskola minden bővítés ellenére továbbra is helyhiánnyal küzdött. Ezen kívánt enyhíteni a két legutóbbi épületbővítés, 2006-ban és 2010-ben. A 2006-os, a Szentkirályi utcai szárnyat bővítő hozzáépítés során az iskola egy új tanárral, két nyelvi teremmel és egy kisebb kémiateremmel bővült. Az építkezés a korábbiakhoz képest kevésbé formálta át az épület arculatát.

A 2010-es bővítés ezzel ellentétben sok tekintetben átalakította az iskola képét. Ebben az évben a Trefort utcai szárnyat bővítették az udvar beugrójának beépítésével (ld a képen). A bővítés által öt helyiséget nyert az iskola. A beugró beépítése során minden szinten az egykori udvar felé eső falak váltak az új termek belső falaivá: ezeket meghagyták az eredeti, nyers téglafalaknak, ezzel legalább részben megőrizve azokat.

Mivel az építkezés során új falfelületek keletkeztek, a harmadik emelet fényellátására új megoldásként tetőablakokat alakítottak ki. Ennek hatására a 60-as években épült emelet szögletessége, szűkössége némileg oldottabb lett.

Az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola mindenkori felelős vezetőinek köszönhető, hogy a gimnázium épülete 125 éven át, a sokszor nehéz körülmények és a többszöri bővítés ellenére megőrizte rendeltetésének megfelelő jellegét, ugyanakkor tiszteletet parancsoló komolyságát is.

Szilágyi Krisztina

Irodalomjegyzék

Kiss Istvánné [1987]: A Trefort utcai „Minta” – Az ELTE Ságvári Endre Gyakorlóiskola története az épület fennállásának 100. évfordulójára, Budapest.

Fehérvári Gyula – dr. Makay Gusztáv – dr. Solti Jánosné (szerk.) [1972]: Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Ságvári Endre Gyakorlóiskolájának centenáriumi emlékalbuma (1872-1972), Budapest.

Ladislav Petró [2003]: Jan Nepomuk Bobula, Budapest.

Iskolai értesítők, évkönyvek: [1887/88], [1888/89], [1900/01], [1901/02], [1906/07], [1907/08], [1908/09], [1963/64], [1972/73].

Építkezünk! [2006]: TrefortUtca – az ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola lapja, 4. szám.

A gyakorló gimnázium épülete [1922], (ELTE levéltár)

125 éves iskolánk épülete

A KEZDETEK

1872. október 7-én indult meg a tanítás iskolánkban – melynek ekkor még nem volt önálló épülete –, korabeli nevén a Magyar Királyi Tanárképző Intézet Gyakorló Főgymnasiumában. Az iskola két szerény szobában, minden taneszköz nélkül – hiszen nem volt többje, csak két falitáblája – kezdte meg működését a Hatvani utca (ma Kossuth Lajos utca) 1. szám alatti bérházban. Az egyik tanteremben 17, a másikban 8 tanuló fért el. A tantermekben pad nem volt, asztalok mögött székeken ültek a tanulók. A körülményeknél sokkal díszesebb volt a tanári kar. Az első igazgató Bartal Antal volt, akinek egyik munkatársa az iskola pedagógiai programját kidolgozó Kármán Mór, a filozófia és pedagógia tanára volt.

A méltatlan helyszínt hamar elhagyta az iskola, és 1874. május elsejétől a következő tanév végéig a Hal tér 6. szám alatt működött. A tér ma már nem létezik, a Molnár utcának az Irányi utca és a Duna utca közötti része volt, beépítették. Itt már három osztály működött. A vándorlás következő állomásai: 1875 ősztől az Egyetemi Könyvtár Reáltanoda utcai szárnya, majd 1881 ősztől a Kerepesi (ma Rákóczi) út 8. szám alatti bérház II. emelete. Az osztályok száma (1876 ősztől) négy volt, évenként felváltva az I., III., V., VII., illetőleg a II., IV., VI., VIII. osztályok indultak.

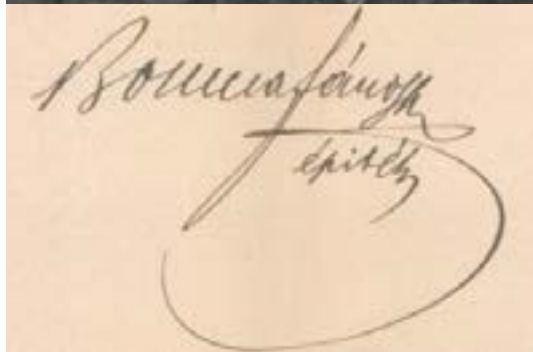
A hely szűkösége állandó nehézséget okozott, ezért is maradt évekig alacsony az osztályok létszáma. Pedig a szülők mind nagyobb számban szerették volna fiaikat a gyakorlóiskolába íratni. Az 1875/76. tanévben javult a helyzet, mert a férőhelyek növekedésével nőtt az induló osztályok létszáma, ami előbb a harmincat, később a negyvenet is meghaladta. A helyhiányra felhívta az igazgató a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium figyelmét az 1879 decemberében küldött felterjesztésében.

„Minden jóra való még legszegényebb intézetnek is van egy igazgatósági és egy tanári szobája, csak a gyakorló iskola az, mely az egy ablakos szobácskájában az igazgatót, a tanárokat és számtalan tanárjelöltet kénytelen magában fogadni.” Neheztelés érződik a levél egy további mondatából is: „Már többször felírtam ezen ügyben, de mindannyiszor hasztalan.” A helyhiány mellett nyomasztó gond volt a pénzhiány, alig kapott pénzt az iskola könyvek, szemléltetőeszközök beszerzésére. Bartal Antal kitartóan küzdött a minisztériummal az iskola felszerelésének és könyvtárának gyarapítása érdekében. Arról panaszkodott, hogy számos fővárosi és vidéki iskola felszerelése különb, mint a gyakorlóiskoláé. A könyvtár és a szertár adományoknak köszönhette a gyarapodását. Az Értesítők mindig tartalmazták azok nevét és adományait, akik a könyvtár és a szertár gyarapításához hozzájárultak. 1883 májusában az igazgató közvetlenül a miniszternek címezte levelét: „A látszat mellett szól, mintha éppen ez az intézet a magas kormánynak mostoha gyermeke volna, csak 11 év alatt már a negyedik, a czélnak

sehogysem megfelelő bérházban sinlődik.” Ígéretet a körülmények megváltoztatására 1884 őszén kapott az iskola Trefort Ágoston minisztertől és 1887 őszén már el is foglalhatta mai helyét. Az épületet Trefort személyes felkérésére Bobula János, a korszak sokat foglalkoztatott és elismert építésze tervezte.

BOBULA JÁNOS, AZ ÉPÜLET TERVEZŐJE ÉS KIVITELEZŐJE

Bobula János 1844. március 15-én született egy liptói kis faluban, amely ma Liptóújvár része. Apja, aki a faluban jómódúnak számított, csizmakészítéssel és gazdálkodással foglalkozott. A család Komáromba küldte a fiút gimnáziumba, aki tanulmányait

megszakította, kőműves segéd, majd kitanult kőműves lett. 1861-ben Pestre költözött, befejezte a gimnáziumot, és érettségi vizsgát tett. Építőmesteri oklevelet szerzett 1863-ban és jelentkezett a műegyetemre. Négy éven át szorgalmasan látogatta az előadásokat, majd nyugat-európai tanulmányútra ment. 1867-ben megnősült, később két fia született.

Sokoldalú ember, mindenekelőtt azonban építész, tervező, kivitelező volt. Már fiatalon bekapcsolódott a közéletbe, először a helyi politikában vállalt szerepet, létrehozta a Terézvárosi Klubot, amelynek elnöke is volt. Tagja lett Terézváros, majd Budapest, képviselőtestületének, 1892-97 között országgyűlési képviselő is volt. Írt, fordított, szerkesztett, nyomdát és kiadót alapított. Bobula Jánost a 80-as években az ország nyolcvan leggazdagabb vállalkozója között tartották számon.

Építészeti munkássága a XIX. század végi Budapest részévé vált. Szerepet játszott az Andrássy út kiépítésében, ahol a legjelentősebb alkotása a 62. szám alatt álló palota (Bobula-palota,

ezt önmagának szánta), és a 68. szám alatti palota (Zichy-palota), amelyet apósának építtet. Az építtetők ekkoriban többnyire polgárok, az építők vállalkozók voltak, akik

munkájuk során a megelőző idők építészeti stílusai közül választottak (pl. eklektikus stílus).

Építészeti karrierjében fontos szerep jutott építészársának, Weber Antalnak. Szakmai barátságuk az Ádám-palota (VIII. Bródy Sándor utca 4.) építése során alakult ki (1875-76) és életük végéig tartott. (Ezt a palotát Weber Antal tervezte, Bobula az épület kivitelezője volt.) Ezt követően több Weber által tervezett épületnek volt Bobula a kivitelezője. Új fejezet kezdődött barátságukban és Bobula építészeti tevékenységében, amikor Weber a minisztérium főépítésze lett, mert ezt követően sorra kapott megrendeléseket oktatási intézmények tervezésére és kivitelezésére. Iskolánk mellett ő tervezte és ő építtette a Barcsay utcai Madách Gimnáziumot és az Üllői úti Sebészeti Klinika épületét. Több mint egy tucat, zömében ma is álló budapesti bérháznak volt kivitelezője, többségüknek tervezője is. Megtervezte a kispesti téglagyári munkás kolóniát és a VIII. kerületi Tisztviselő telepet, és irányította az ott folyó építkezést. Élete utolsó éveiben építésvezetőként dolgozott a Parlament építkezésein. Gyakorlati építészeti munkája mellett jelentős volt a szervező tevékenysége, alapító szerkesztője volt az Építészeti Szemle című szaklapnak. Az 1885. évi országos általános kiállítás szervezéséért és tervező munkájáért a királytól „Ferenc József rend lovagkeresztje” kiüntetést kapott. Bobula János 1903. november 15-én halt meg.

AZ ISKOLAÉPÜLET

Tizenöt évet kellett várni arra, hogy az iskolának saját épülete legyen. Először megfelelő és megfizethető telket kellett találni. A telek kiválasztásában minden bizonnyal fontos szempont volt az egyetemi épületek közelsége, és az a körülmény, hogy a Múzeum körúton kívül építkezők tízévi teljes adómentességet élveztek.

1868-ban a Nemzeti Színház (ami a Rákóczi út, Múzeum körút sarkán állt) szomszédságában nagyszabású egyetemi építkezések kezdődtek. A Füvészkert elköltöztetése után – a mai Trefort-kertben – a tudományegyetem és a műegyetem számára emeltek itt épületeket. (Bobula János ezekben nem kapott megrendelést.) Az 1883-ban elkészült „A” épületet (VIII. Múzeum krt. 4.) Weber Antal tervezte. A telek Eszterházy (ma Puskin) utcai frontján is az egyetem számára építkeztek. Itt – a Fővárosi Közmunkák Tanácsának jóváhagyásával – létrehoztak volna egy új utcát az Eszterházy utcától a Vas utcáig (azokra merőlegesen). A tervrajzon ez a név olvasható: Nyitandó utca. Az Ősz (ma Szentkirályi) utca és a Nyitandó utca sarkán vásárolt a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium 1885 januárjában egy 480 négyszögöles telket az iskola számára. (A Nyitandó utcában a szomszéd telket is meg akarta vásárolni a minisztérium tornacsarnok számára, az egyezség a tulajdonossal azonban nem jött létre.) A Nyitandó utcának végül csak az Eszterházy (ma Puskin) és az Ősz (ma Szentkirályi) utca közötti 137 méteres szakasza készült el 1887-ben, amit az említett tanács (nem tudjuk, hogy

pontosan mikor) Trefort utcának nevezett el. A 129 négyszögöles telek megvásárlására csak 1889-ben került sor, beépítésére – pénzhiány miatt – közel két évtizedet kellett várni. (1906-ban épült a fizika előadót és a tornatermet tartalmazó traktus.) Az Ősz utcában, a szomszéd telken középfokú ipari szakiskola (a pesti köznyelvben „cérnaegyetem”) működött, amelyben kétéves képzés keretében polgári iskolát végzett lányoknak adtak szakmát a szabás-varrás és az ehhez tartozó iparágak köréből.

Az épület leírásában két forrás állt rendelkezésemre. Az egyik a tervrajz, amelyet Budapest Főváros Levéltárában találtam meg, a másik Kolbenheyer Gyula építészeti tanárnak, az Építészeti Szemle című havi szaklap első számában (1892) megjelent írása az iskolaépületről. Tőle idézek: „A mintagymnasiumnak már a telke is – a körülményekhez képest – elég szerencsésen van megválasztva. A csekély forgalmú Szentkirályi utca (az Ősz utca 1887-ben kapta ezt az új nevet) és a csendes Trefort utca sarkán lévő épület eléggé meg van óva a túlságos utcai zajtól és portól.” Megállapítja, hogy „a homlokzat az épület rendeltetéséhez képest komoly, és igen egyszerű formában van tartva... A kivitelre azonban a nálunk dívó malter architektura kizárásával, az architektikus csakis teljesen szolid anyagokat, követ és szintéglát alkalmazott.” A homlokzat a kor elterjedt stílusának, az eklektikának a jegyeit viseli magán. Az épület kétemeletes, ebből csak két szintet foglalt el az iskola. A földszinten a Közoktatási Tanács és a Tanárvizsgáló Bizottság működött, itt kapott elhelyezést az iskolaigazgató és a Közoktatási Tanács titkárának lakása, valamint a porta. A főlépcsőt nagyon szépnek, a folyosókat világosnak, ám nem elég szélesnek találta a kritikus. Az első emeleten volt az igazgatói iroda. A két emeleten négy tanterem volt, továbbá fizika-, természetrajz-, kémia-terem szertárakkal, laboratóriummal, rajzterem, tanári szobák, tanárjelölti szoba, a tanulók számára pedig ruhatárak. Az épület ékessége a II. emeleti díszterem (aula) volt, amely a cikkíró szerint kitűnően van megvilágítva, és „amely szép arányaival és diszkrét díszítésével rendkívül kedvező benyomást gyakorol.” A pincében két szolgálati lakás, három fűtőkamra és több raktár volt. A kritikus a forróvíz-fűtés alkalmazásáért dicséri a tervezőt, amely nem csupán a tantermekre, szobákra, lakásokra szorítkozik, hanem fűtve vannak a folyosók és a mellékhelyiségek is. Villanyvilágítás az épületben még nem volt, nem is lehetett, áramszolgáltatás 1893-ban indult meg a fővárosban. Kolbenheyer Gyula – mintegy összegezve mondanivalóját – megállapítja: „Ami végül az épület architektúráját illeti, dicsérettel legyen kiemelve, hogy a kultuszminisztérium szűk pénzviszonyaihoz mérten az architektikus minden hiábavaló pazarlástól tartózkodott.” Olyannyira, hogy az országgyűlés által megszavazott keretszámot fel sem használta, ezért Bobula János dicséretet és újabb megrendelést kapott. „Mindezek után a legnagyobb elismeréssel mondhatjuk ki, hogy a budapesti mintagymnasium a főváros legsikerültebb iskolaépületei közé tartozik” – fejezi be írását a szerző az Építészeti szemlében. Az újonnan megnyílt utcában hamarosan két új palotát emeltek. 1890-ben az Esz-

terházy és Trefort utca sarkán (jelenleg szálloda) és 1892-ben a Trefort utca 3. alatt (Hunyadi-palota).

Az épület 1887 tavaszára elkészült. Így az 1886/87. évi Értesítő már a Trefort utcába hívta a beiratkozókat. Az avató ünnepségre 1887. október 2-án, az iskola fennállásának 15. évfordulóján került sor, erről az iskolai Értesítője mellett a sajtó is beszámolt.

A Fővárosi Lapok a színhelyről így tudósít: „Az új palota az Ősz utca és az újonnan nyitott Trefort utca sarkán emelkedett.” Másutt: „A tegnapi ünnepélyre az épületre nemzeti szín selyem-zászlót tűztek, a folyosókat és a dísztermet pedig drapériával díszítették.” Az ünnepélyen „díszes és szépszámu közönség gyűlt egybe” – olvashatjuk az iskolai Értesítő beszámolójában. Jelen volt Trefort Ágoston miniszter, Berzeviczy Albert államtitkár, a minisztérium más képviselői, a főváros polgármestere, Kamermayer Károly, alpolgármestere, Gerlóczy Károly, tankerületi főigazgatók, tanfelügyelők, tizenkét egyetemi tanár, valamennyien akadémikusok, és a tantestület tagjai, közöttük ketten voltak az MTA tagjai, négyen pedig később lettek azok. Ennyi tudós

férfiú egy időben azóta sem gyűlt össze iskolánk falai között. Néhány név a jelenlévő akadémikusok közül: Bartal Antal klasszika-filológus, Budenz József nyelvész, Eötvös Loránd fizikus, Gyulai Pál irodalomtörténész, Thán Károly kémikus, Trefort Ágoston közgazdász.

Megnyitó beszédet az iskola igazgatója, Bartal Antal mondott. Ebben visszatekintett a tanárképző intézet és a gyakorlóiskola alapítására, az iskola vándorlásának állomásaira, a hányatott viszonyok ellenére elért eredményekre, majd feltette magának és tanártársainak a kérdést: „meg fogunk-e majd felelhetni a magasabb igényeknek, melyeket változott szerencsésebb körülményeink között tőlünk várhatnak?” A tanári kar nevében Kármán Mór, az iskola pedagógiai vezetője mondott ünnepi beszédet. Ő azokról az oktatási-nevelési elvekről beszélt, amelyeknek megvalósítása a gyakorlóiskolai munka feladata a tudomány és a köznevelés szolgálatában. Beszéde után Csengeri Jánosnak, az iskola egyik tanárának Gyakorló-iskolánk felavatása című alkalmi verse hangzott el. A volt tanárjelöltek nevében Finácz Ernő köszöntötte az egybegyűlteket. Hálával emlékezett az iskolára, tanáira. Feltette a kérdést: „S vajjon minők voltak azok az elvek, melyeknek követésére az iskola ösztönzött bennünket? A tanári tisztelettel járó kötelemek komoly méltatása és a tanári felelősség tudatának meggyökereztetése, a tanítás néhez munkájához szükséges odaadó egyszerűségnek, s ha kell, önfeláldozásnak elsajátítása, a tudomány rendszerének a középiskola színvonalára való tapintatos leszállítása, az eszme szabadságának a rend keretén belül való érvényesítése, s mindezek révén egy nemes értelmű nemzeti műveltség létesítése, ez volt, amit mindennap hallottunk és tapasztaltunk ez volt mit megszilárdulva magunkkal vittünk...” Zárszót Stoczek József, a tanárképző intézet igazgatója tartott, amelyben köszönetet mondott azoknak, akiknek szerepe volt „a díszes palota” felépítésében, és a megjelent közönségnek. „Az ünnepély után a vendégek megtekintették az új épületet” – írja a Fővárosi Lapok, majd, „a Nemzeti Szállodában vidám lakoma következett, melyen sem tósztokban, sem üdvözlő táviratokban nem volt hiány” – olvashatjuk a Vasárnapi Újságban.

Az első tanév a Trefort utcában, egyben az iskola 16. tanéve négy osztállyal (II., IV., VI., VIII.), 116 beiratkozott tanulóval. Huszonkét tanár tanított, közülük tízen voltak vezetőtanárok, mellettük tizenkilenc tanárjelölt gyakorolt. A tanítás télen reggel 8-kor, nyáron 7-kor kezdődött. Néhány név a tanulók és tanárjelöltek névsorából: az épületet tervező Bobula János két fia: Titusz (II. osztály) és János (VIII.), Heim Pál (IV.), Schulek János (VI.), Kandó Kálmán (VIII.), a tanárjelöltek között a mai diákok körében a két legismertebb Arany Dániel és Kürschák József, nevüket ma egy-egy matematika verseny őrzi. Milyen eredménnyel zárták a tanulók a tanévet? A legtöbb jeles osztályzat vallástanból és mennyiségtanból született, a legtöbb elégséges és elégtelen tornából. A tornaórákat – nem lévén az épületben tornaterem – a Nemzeti Torna Egylet tornacsarnokában (a Szentkirályi utcában) tartották a délutáni órákban. A tantárgy tananyagát – eltérően a többi tantárgytól – nem ismerteti az iskolai Értesítő. Miért született sok elégséges (52), illetve elégtelen (5) tornából az iskolában?

Tudjuk, hogy akkor a „tornásztatásnak” inkább fegyvelmező célja volt, mintsem testnevelő jellege. A tanórák egyhangú oktatásanyaga nem elégítette ki a diákok mozgásigényét. Elmozdulás a testnevelés felé a XX. század első évtizedeiben történt. A VIII. osztály minden tanulója (szám szerint 25) „érettnek nyilvánított”. Legtöbben jogi szakra jelentkeztek. A végzős osztály tanulói hálájuk jeléül szeretett osztályfőnöküknek, Volf Györgynek díszes kivitelű fényképalbumot adtak át minden diák arcképével és aláírásával. Ebből az albumból való a 19 éves Kándó Kálmánt megörökítő kép. A fényképalbum az MTA Könyvtárának Kéziratárában őrzött Volf György hagyatékban található. 1890-től – Bartal Antal nyugdíjba vonulása után – Volf György lett az iskola igazgatója, aki nyelvész volt, az MTA tagja.

Iskolaépületünk Trefort Ágoston és Bobula János munkásságának közös és maradandó műve. Emléküket őrzi és ápolja az utókor. Trefortról utcát neveztek el még életében, életnagyságú szobrot állítottak 1904-ben a róla elnevezett kertben, és az ő nevét vette fel iskolánk 1991 januárjában. Bobula János emlékét a magyarországi szlovákság is őrzi. A Józsefvárosi Szlovák Önkormányzat 2003 novemberében kétnyelvű emléktáblát helyezett el iskolánk falán az építész halálának 100. évfordulóján. A Terézvárosi Szlovák Önkormányzat az Andrássy út 62. számú ház falán avatott emléktáblát, felkutatta és rendbe hozatta sírját a Fiumei úti sírkertben, és megjelentette Petró László Bobula életéről és munkásságáról szóló kétnyelvű könyvét, amelyre magam is támaszkodtam.

Vörös László

Az iskola jubileumi ünnepségei

Az alábbiakban áttekintést adunk arról, hogy az elmúlt 140 év során iskolánk mikor és milyen módon emlékezett meg alapításáról. Látni fogjuk, hogy hosszú évtizedeken keresztül május 16-át tartották az iskola úgymond születésnapjának, másrészt, hogy az 1887-ben elkészült épület jubileumának megünneplésére először lényegében a centenárium alkalmával, 1987-ben került sor.

A gyakorlóiskola létrejöttét a Pesti Tudományegyetem Bölcsészeti Karához tartozó Tanárképző Intézet 1870-es alapítása előzte meg, ebben Eötvös József közoktatásügyi miniszternek volt igen jelentős szerepe. Az intézet a tanárjelöltek módszertani és tudományos képzését tartotta feladatának. A Tanárképző Intézet tanári kara 1871. decemberében javaslatot készített egy gyakorló iskola felállításáról, melynek feladata az volna, hogy „olyan mintaszerű iskolai életnek adja képét, melyben a tanítványok erkölcsi és értelmi haladása az egész tantestület közös gondjának tárgyát képezi, és mely a tanárjelölteknek buzdító például, a tanároknak lelkesítő emlékül szolgáljon.”¹ „A javaslatot a képző intézet tanári kara [...] megerősítés végett a közoktatásügyi minisztériumhoz fölterjesztette. A magas minisztérium 1872. május 16-án kelt 6351. sz. a. kelt leiratában el is fogadta azt, s végrehajtásával Bartal Antalt, a m. kir. tanárképző intézet igazgatóját bízta meg.”² „Így született meg iskolánk, mint az egyetemi tanárképző intézet pedagógiai szakosztályának gyakorlóiskolája, amelyben – mint a szabályzat indoklása kifejti – a pedagógia terén az elméletnek és gyakorlatnak oly módon történő egyesülése eszközrendő, mint ez az egyetem körében az orvosi kar számára a klinikák, a természettudományok érdekében a megfelelő laboratóriumok által történik. Itt készüljön elő a tanárjelölt oly tevékenységre, mely megfelel a nevelés- s oktatástan követelményeinek, itt találjon útmutatást és segínyt a szaktanárok vezetése mellett a folytonos, közvetlen érintkezés kedvező behatása alatt gyakorlati kiképeztetésére.”³

A minisztérium 1872. augusztus 28-án kinevezte az első öt vezető tanárt, s október 7-én megkezdődött a tanítás.

„A gyakorlóiskola teljesen újszerű intézmény volt a korabeli Magyarországon. Létrejöttében nagyon nagy szerepe volt Eötvös József pártfogoltjának, a magyar nevelésügy legjelentősebb újkori képviselőjének, Kármán Mórnak. [...] Kármán a modern pedagógiai kísérletek színhelyének tekintette a gyakorlógimnáziumot, eleven szellemű alkotóműhelynek, mely példájával, az onnan kikerülő tanárjelöltek révén ösztönzően tud hatni az ország többi középiskolájára is.”⁴

1 1872/1880. évi értesítő 7. oldal

2 Uott.

3 Részlet Badics Ferenc igazgatnak 1910. május 23-án, Bartal Antal emlékének szentelt közgyűlésén elmondott beszédéből. (1909/1910. évi értesítő, 5. oldal)

4 Kiss Istvánné: Az ELTE Ságvári Endre Gyakorlóiskola története (Budapest, 1987)

10 ÉV

Bartal Antal 1872-től tizennyolc éven át volt iskolánk igazgatója. A korabeli értesítőben így ír az iskola tízéves fennállásának megünnepléséről: „Az 1881/82. évben ünnepelte a gyakorló-iskola volt tagjainak is lelkes részvételével fennállásának tízedik évét. Mindenünnen, ahol volt jelöltjeink gyakorlatban érvényesíthetik az anyaintézet kebelén nyert okulást, a hálás visszaemlékezés hangján kerestek fel az ünnep alkalmából, és közmegegyezéssel elhatározottak, hogy az intézet (azaz a gyakorlóiskola – a szerk.) alapításának napját (május 16.) a gyakorló-iskola tanári-növendékei ezentúl évről-évre hű megemlékezéssel megünnepelik.”¹ Arról, hogy ez valóban így történt, egy harminc évvel később elhangzott kijelentés tesz tanúságot. Badics Ferenc igazgató az iskola fennállásának 40 éves jubileumán, 1912-ben elmondott beszédében ezt mondta: „Tulajdonképpen ez a nap iskolánk születésnapja, s erről évtizedek óta minden évben meg is szoktunk emlékezni.”²

20 ÉV

Az első igazgató 1890-ben nyugdíjba vonult, helyét egykori tanítványa, de ekkor már az iskolának régi tanára, Volf György foglalta el. „A tanári testület egyrészt saját kívánságának megfelelően, másrészt alkalmat akarván adni volt tanárainak, tagjainak és növendékeinek, hogy szeretett volt igazgatójuktól elbúcsúzhassanak, s neki szíves istenhozzádot mondhassanak, az intézet megnyitásának huszadik évfordulóján³ iskolai ünnepet rendezett. Ez ünnep 1891. október 11-én, vasárnap nagy közönség jelenlétében az intézet nagy termében folyt le.”⁴

Beszédet mondott Volf György, majd Csengeri János Bartal Antalnak címzett ünnepi költeménye hangzott el. Ezt követően egy régi tanár és egy egykori diák mondott felemelő beszédet Bartal Antalról, aki „mélyen meghatva mondott köszönetet a meleg megemlékezésért azzal a biztosítással, hogy nyugalomba vonulva is változatlan szeretettel csüng az intézeten, melynek híven fog osztozkodni ezentúl is minden örömeiben és bajában.”⁵

25 ÉV

A 25 éves jubileum előkészítése már 1896-ban megkezdődött. „Iskolánknak budapesti régi tagjai a tanári karral és a mostani tagokkal május 16-án, mint intézetünk születése

1 1872/1880. évi értesítő 48. oldal

2 1912/13. évi értesítő, 5. oldal

3 Valójában a huszadik tanév kezdetén, ami lényegében a tanítás megindulásának 19. évfordulójára esett (a szerk.)

4 1891/92. évi értesítő 3. oldal

5 Uott, 10. oldal

napján, az idén is közös értekezletre gyűltek. Ez alkalommal iskolánk 25 éves jubileumának megünnepléséről tanácskoztunk, és lelepleztük dísztermünkben kedves volt igazgatónk, Bartal Antal kir. tanácsos arcképét, melyet [...] Beöthy Zsolt tanárképző intézeti igazgató festetett [...] Kis ünnepünkön az ünnepelt nagy szerényen nem jelent meg, hanem szeretett intézetünk születésének huszonnegyedik évfordulóján a tanári könyvtárnak egy igen értékes klasszika-filológiai könyvsorozatot ajándékozott.”¹

1897. június 12-13-án voltak a negyedszázados megemlékező programok.² Június 12-én este „színielőadással és szavalatokkal üdvözölték ekkor aulánkban jelenlegi növendékeink a fővárosból és vidékről is nagy számmal egybegyűlt vendégeinket.”³ A diákság bemutatta Várad Antalnak, az iskola egykori tanárjelöltjének *Elmúlhatatlan* című „drámai alakú alkalmi költeményét.”⁴ Június 13-án az új városháza dísztermében folytatódott a nagyszabású ünnep. A padosorokban régi tanárok, tanítványok és ez utóbbiak szülei foglaltak helyet, továbbá „számosan az iskolai hatóságaink és tudományos intézeteink vezető alakjai közül.”⁵

Az ünnepen Volf György igazgató bevezetője után Szuppán Vilmos, a volt tanárjelöltek nevében mondott beszédet. Többek között ezt mondta: „Itt megtanulhatja a kezdő tanár a pedagógia művészetét a pedagógiai tudomány útmutatása szerint. Szemlélhet és megérthet egy pedagógiai rendszer elvei szerint berendezett és vezetett iskolai organizmust s tervszerűen bevezettetik ezen organizmus működése apró mozzanatainak megértésébe. Keresztülvezetetik a jól előkészített és feldolgozott tapasztalatoknak egy összefüggő sorozatán.”⁶

Apáthy István pedig az egykori tanítványok nevében mondott beszédet. Ezeket követte Kármán Már hosszú előadása, melyben „megvilágította az intézet belső életét.”⁷ Egy akkori tanárjelölt és egy diák mondott még köszöntőt.

Az ünnepség berekesztése után Gyulai Pál elnöklete alatt rögtön megkezdődött egy másik, „a külön Kármán-jubileum,”⁸ «amelynek lelkes lefolyása» – egy előkelő napilapunk szerint – «megindító tanúsága volt annak a szeretetnek, amellyel Kármánt tanítványai, barátai, tisztelői egyaránt körülveszik.»” A beszédek után egy hatszáz oldalas emlékkönyvet kapott az ünnepelt, melynek szerzői Kármán egykori tanítványai voltak. Beöthy Zsolt így fogalmazott: „Rád mutathatunk nemzetünk előtt, mint példára: hogy kell negyedszázadon át híven és lankadatlanul küzdeni egy célért. Hass

1 1895/96. évi értesítő 47. oldal

2 Érdekes megemlíteni, hogy miért éppen június 13-án volt ez a megemlékezés. „E nap első igazgatónk, Bartal Antal nevenapja és iskolánk régi hagyományai szerint örömnapja. Evvel is hálánkat akartuk bebizonyítani iskolánk kezdeteinek tanúi, első tanárai iránt.” (1896/97. évi értesítő 5. oldal)

3 1896/97. évi értesítő 5. oldal

4 Uott

5 Uott, 9. oldal

6 Uott, 12. oldal

7 Uott, 10. oldal

8 1897-ben Kármán Mór 25 éve volt az iskola tanára és pedagógiai vezetője

oda példával és szavaddal, hogy a te pályádnak kimagasló erényei magyar erényekké legyenek.”¹ Kármánnak még egy őt magát ábrázoló, Székely Bertalan által festett arcképet is átnyújtottak.

1897. június 13-án délután ünnepi ebéd következett, melyen kb. kétszázan voltak jelen. „Másnap, június 14-én rendes nyári multságukat tartották jelenlegi növendékeink a Zugligetben, és evvel a különben hagyományos örömnappal kivették ők is részüket örömünkből, és ezzel bezáródott ünnepünk.”²

40 ÉV

A negyedszázados jubileumi ünnepségen, 1897. június 13-án határozták el az iskola egykori tanulói és tanárai, hogy meg fogják alapítani a Gyakorló Főgimnáziumi Egyesületet (ma így mondanánk: öregdiák egyesületet). Erre végül 1903. május 16-án került sor, az egyesület feladatának pedig ezt szánta: „... fenntartani és ápolni tagjai sorában a meggyőződések és törekvések közösségének érzetét és nemzeti közművelődésünk érdekében gyámolítani és hathatósabbá tenni anyaintézetünk működését.”³ Az egyesület ettől kezdve minden év május 16-án, vagy egy ehhez közel eső napon ünnepi közgyűlést tartott. Az 1912. május 15-én tartott közgyűlésén már szó esett a negyven éves ünnepség előkészítéséről, melyet október elejére terveztek, az azonban későbbre tolódott. Halottak napján, november 2-án, az iskola tanárai felkeresték az egykori igazgatók és tanárok sírjait, „majd az 1912. december 21-én tartott házi ünnepélyen hálás érzelmekkel emlékeztünk meg iskolánk megalapításáról s későbbi küzdelmes életéről.”⁴

Ezen Badics Ferenc igazgató (1898–1914) tartott hosszú, szép megemlékező beszédet, melyben részletesen ismertette a negyven év történetét. Mondandója azért is lehetett hiteles, mert – bár csak 1898-ban került az iskolába – már a hetvenes évek végén kapcsolatba került Bartal Antallal, 1880-tól két éven át az iskola tanárjelöltje volt, így több mint harminc év sikereiről és viszontagságairól személyes emlékei is voltak. „Iskolánk születése napjának évfordulóján pedig régi tanítványaink egyesületének közgyűlésén lelepleztük iskolánk első szervezőjének s huszonöt éven át pedagógiai vezetőjének, dr. Kármán Mórnak művészi kivitelű s egyik jeles tanítványától, Körösfői Kriesch Aladár festőművészről származó tempera festésű arcképét.”⁵ A közgyűlés az arckép leleplezését összekapcsolta Eötvös József születésének centenáriumával. Az egyesület elnöke is és Császár Elemér is nagyszabású emlékbeszédet mondott az

1 Uott, 30. oldal

2 Uott

3 1899/1900. évi értesítő, 78. oldal

4 1912/13. évi értesítő, 120. oldal

5 Uott

egykori vallás- és közoktatásügyi miniszterről, az akadémia korábbi elnökéről. Badics Ferenc részletezte, miért ünnepli az iskola és az egyesület egy napon Eötvöst és Kármánt, mi a közös kettőjükben. „Kármán Mór meghatottan köszönte meg az őt üdvözlő szép és bensőséges szavakat. Nagyobb megtiszteltetés, úgymond, nem érhetne, mint az, hogy együtt ünneplik Eötvös Józseffel, minden idők legnagyobb közoktatásügyi miniszterével.”¹

50 ÉV

1922. május 16-án tartotta az iskola fennállásának 50 éves ünnepségét a tornateremben, melyet „ez alkalomra Rónay Kázmér tervei szerint [...] drapériákkal és dísznövényekkel ékesítettek fel. Az ünnepélyen dr. Békefi Remig zirci apátúr, a Tanárképző intézet tanácsának elnöke foglalta el az elnöki széket.”² A Himnusz és a megnyitó beszéd után részlet hangzott el a Bánk bánból és Kéler Rákóczi-nyitányából, utána egy volt tanárjelölt és egy régi tanár mondott köszöntő beszédeket. Zárásként a Nemzeti himnusz énekelt el a diákság. Az ünnepségen jelentős számú magas beosztású férfiú, sok egykori tanítvány, és több régi tanár, közöttük az egykori igazgató, Badics Ferenc is részt vett. Dr. Petz Gedeon, a Tanárképző Intézet igazgatója így fogalmazott: „Nem szabad csüggednünk, nekünk sem, nektek sem, hinnünk és remélnünk kell, hogy jobb és boldogabb idők fognak ránk virradni, bízunk abban, hogy bár hazánkra most sötétfelhős éjszaka borult, a felhők fölött mégiscsak ott vannak az örökfényű csillagok... A kitartó munkával azonban másnak is kell párosulnia, erkölcsi érzésnek... a hanyatlott erkölcsöt tisztultabb erkölcsi felfogásnak kell felváltania. A ti szívetekben is éljen hát az istenfélelem, az igazságszeretet, az önzetlenség, a feljebbvalók iránti tisztelet, és a hűség és hála érzete azok iránt, akik otthon a családban s itt az iskola körében a ti javaitokért fáradoznak.”³

75 ÉV

Az 1947/48-as tanév elején alakult meg az a bizottság, amely az őszi ünnepségeket volt hivatott előkészíteni. Ennek elnöke az 1947 nyarán kinevezett új igazgató, dr. Újhelyi Sándor, tagjai pedig négy diák egy tanár voltak. Az ünnepséget 1947. november 23-án rendezték. Szép számmal érkeztek régi tanítványok minden évfolyamból, még az 1894-ben érettségizett egykori diákok közül is többen megjelentek. „Megható és fel-emelő volt az a ragaszkodás, amellyel a nehéz időket megélt volt diákok jöttek vissza a régi iskolába. Egy iskola munkájának, eredményeinek legbiztosabb értékmérője a régi, az élet iskoláján és vizsgáin keresztülment tanítványainak ragaszkodása és szeretete.

1 Uott, 133. oldal

2 1921/22. évi értesítő, 8. oldal

3 Uott, 6. oldal

A volt tanítványok nevében dr. Sebestyén Pál (1902–1910) rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter megkapó beszédben tett hitet az iskola régi hagyományainak, igazán demokratikus szellemének fennmaradásáról. Közvetlen, de szíveinkbe markoló szavakkal mutatta be azt a képet, melyet mint diák szerzett és szeretettel őrzött iskolánkról, és azt a jellemzést, amelyet később, mint iskolánkban érettségizett két fiúnak az apja a szülő szemén keresztül nyert az intézet (az iskola – a szer.) életéről” – írta Újhelyi Sándor.¹

A tanévnek a 75 éves évfordulós megemlékezésekhez hasonló jelentőségű eseményei voltak az 1848/49-es forradalom és szabadságharc centenáriumi ünnepségei.

90 ÉV

„Az 1962/63-as tanév legkiemelkedőbb ünnepi eseménye iskolánk alapítása 90. évfordulójának megünneplése volt” – ezek az évkönyv első szavai. Itt esik szó először az épület jubileumáról is, az épület ekkor volt 75 éves.

„1962. október 7-én reggel 8 órakor az iskolarádióban megemlékeztünk a 90 év előtti első tanítási napról. Igen jól sikerült, hangulatos, színes hangjátékot írt erre az alkalomra két III. osztályos tanulónk. A hangjátékban a «gyakorlóiskola szelleme» elbeszélgetett a mai tanulóinkkal, röviden felidézte iskolánk történetét, és felhívta a diákjainak figyelmét iskolánk haladó hagyományainak ápolására. E hangjátékot később átvette a Magyar Rádió is, és ez képezte a 90 éves jubileummal kapcsolatos rádióriport egy részét. A Magyar Televízió, a Népszabadság, a Köznevelés és a Pedagógusok Lapja is foglalkozott ünnepségünkkel.”² A december elsején, az Egyetemi Színpadon megrendezett ünnepség iránt igen nagy volt az érdeklődés az egykori tanítványok körében, az 1913 előtt érettségizettek közül százan vettek azon részt. Az ülésen beszédet mondott Fehérvári Gyula igazgató (1959–1981) és dr. Kárteszi Ferenc rektorhelyettes, továbbá dr. Trencsényi-Waldapfel Imre egyetemi tanár a régi tanárjelöltek nevében, és Krisztinkovich Béla (1896–1904) az öregdiákok képviselőjében. Ez utóbbi egyik fontosabb gondolata ez volt: „Elsajátítottuk játszva, szinte magától értetődően az életnek azt a szinte felbecsülhetetlen előkészítését, amelyet a legkiválóbb pedagógusok nyújtottak nekünk mérhetetlen tudásukkal és önfeláldozó oktatásuk révén. Olyan általános műveltség, tudományos érdeklődés, szellemi és erkölcsi magatartás jutott nekünk ez önfeláldozó oktatás révén birtokunkba, hogy képessé váltunk a haladó értelmiség kötelező és nem mindig tövistelen hivatását betölteni.”³

Az iskola akkori névadójának, Ságvári Endrének az édesanyja is jelen volt, aki megható sorokat írt az iskola emlékkönyvébe. Jankovich Ferenc költő felolvasta ez alkalomra írt versét, majd a diákság nevében Legeza Ilona KISZ-titkár köszöntötte a

1 1947/48. évi évkönyv, 5. oldal

2 1962/63. évi évkönyv, 5. oldal

3 Uott, 13. oldal

résztvevőket. Az ünnepség után a tanulók műsort adtak, melyen Händel, Ady Endre, Schumann, Chopin, Liszt művei hangzottak el. Ezt követően a vendégek elsétáltak az iskola 75 éves épületébe, azt végigjárták, és megtekintették az iskolatörténeti kiállítást. Az öregdiákok Lukács Ágnes, rajz szakos vezetőtanárnak a jubileum alkalmára készített linóleum metszetét vehették át.

100 ÉV

Már jóval az 1972/73-as tanév kezdete előtt megindult a centenáriumi ünnepségek előkészítése. Szeptember végére elkészült a Centenáriumi emlékalbum. A hónap közepétől gyakran láttak napvilágot cikkek, megemlékezések különböző újságokban a Mintáról. Október 7-én, szombaton reggel a Rádió reggeli krónikája hosszan méltatta iskolánk múltját és jelenlegi szerepét a közoktatásban. A Televízió esti híradója riportot közölt a centenáriumi díszünnepségről, az iskolatörténeti kiállításokról, a Kármán Mór emléktábla leleplezéséről és az öregdiákok érettségi találkozóiról. Az ünnepi ülés az ELTE aulájában volt. Jelen voltak a minisztérium képviselői, az egyetem vezetői, a kerületi tanács, a kerületi párt- és KISZ-bizottság titkárai, az Akadémia korábbi és akkori elnöke és több közéleti személyiség. Az öregdiákok közül helyszűke miatt csak az 1922 előtt érettségizettek lehettek jelen. A Himnusz és egy Ady-vers elhangzása után az ünnepi beszédek következtek, melyekben a felszólalók – több más gondolat mellett – különböző oldalakról méltatták az iskola múltját.

Dr. Szász István akadémikus 1909-től 1917-ig volt a Mintagimnázium diákja. Az öregdiákok nevében mondott beszédében Erdey-Grúz Tiborra hivatkozva ezt mondta: „... iskolánk tanítási és nevelési rendszerét az jellemezte, hogy a tanáraink túlnyomó többsége nem előadást tartott, hanem jól átgondolt kérdésekkel vezetett rá minket az új ismeretekre. Szinte észrevétlenül adagolták azokat a tényeket, amelyekre másképp nem lehetett rájönni. Ügyszólván minden óra izgalmas szellemi torna volt, és óránként ismételtelen részesültünk a felfedezések örömeiben. A felnőttek számára közismert dolgok és összefüggések nagy része úgy került a tudatunkba, mintha mi fedeztük volna fel őket.”¹

Az ünnepségen dr. Polinszky Károly miniszterhelyettes kitüntetésekkel nyújtott át, többek között a Munka Érdemrend arany, ezüst és bronz fokozatát adta át az iskola egyes tanárainak.

Az iskolában több kiállítást rendeztek: könyv- és iskolatörténeti tárlatot, régi térképeket, régen használt tankönyveket és kísérleti eszközöket felvonultató kiállítást, és bemutatták a száz év tanárainak tollából megjelent könyveket illetve a diákok legszebb rajzait is. 1972. október 7-én 12 órakor került sor a bejáratnál Kármán Mór emléktáblájának leleplezésére. Október 8-án a diákság „műsoros emlékünnepelet” rendezett

1 1972/73. évi évkönyv, 19. oldal

az Egyetemi Színpadon. Ennek első részében Honti Mária rendezésében a következők hangzottak el: a Himnusz, egy Ady-vers, egy összeállítás az iskola történetéből, egy Képes-vers, egy Lassus-darab, a magyar művelődéstörténet nagyjainak gondolatai az iskoláról, két Kodály-mű, részletek magyar íróknak és költőknek a tanári pályára vonatkozó megnyilatkozásaiból. Második részében „A Trefort tegnap, ma és holnap” címmel egy erre az alkalomra dr. Makay Gusztáv által írt vidám paródiát adott elő a diákoknak mintegy hatvanfős csoportja.

AZ ÉPÜLET CENTENÁRIUMA

Az 1987/88-as tanévben ünnepelte az iskola az épület átadásának centenáriumát. Erre az alkalomra írta meg Kiss Istvánné az iskola történetének első száz esztendejét feldolgozó könyvét.

Április 29-én 10 órakor a tantestület ünnepi közgyűlést tartott az ELTE aulájában, ennek keretében dr. Felkai László Eötvös József munkássága és a gyakorlógimnázium, dr. Mann Miklós Oktatáspolitikai és tanárképzési dualizmus első évtizedeiben címmel tartottak előadást. Az ülésen megjelentek a korábbi igazgatók közül dr. Újhelyi Sándor (1947–50), Fehérvári Gyula (1959–1981), akik „Az iskoláért” emlékérmeket vehettek át Honti Máriától (1981–1990) igazgatónőjétől. Ugyanekkor „Szocialista kultúráért” kitüntetésben részesült Kiss Istvánné és Vörös László. Április 29-én 15 órakor került sor Kármán Mórnak 15 évvel korábban, a bejáratnál felállított emléktáblájának megkoszorúzására. Ebből az alkalomból az iskola kórusa a lépcsőházat betöltve adott műsort. A koszorúzást az iskolatörténeti emlékkiállítás megnyitója követte.

Április 30-án délelőtt a Zeneakadémia nagyterme adott helyet az ünnepi megemlékezésnek és a kórus hangversenyének. Honti Mária a záró szám előtt így szólt a megjelentekhez: „Először történt meg iskolánk történetében, hogy tanárok és diákok együtt énekeltek a kórusban. Úgy gondoltuk, ezzel fejezzük ki talán a legszebben és legméltóbban azt, hogy az iskola a mi kettőnk együttese, közös és megbonthatatlan léte. Azért választottuk záró számnak Bárdos tanár úr Láng és fény című kompozícióját, mert ennek a címe is, de még inkább a mű lelke kifejezi azt, ami – remélem – iskolánk sajátja: láng, mert meleg otthont akar adni mindenkinek, aki hozzá tartozik, és fény, mert messze világító tudást és erkölcsi erőt akar adni mindenkinek, aki ebből meríteni tud.”¹ Ezen a napon délután 15 és 18 óra között a Mintagimnázium 1951 előtt érettségizett diákjai, és valaha volt egykori tanárai számára szervezett az igazgatóság találkozót az épületben.

1 Részlet a centenáriumi ünnepséget bemutató fényképalbumból

125 ÉV

1997. november 7-én jubileumi emlékülés keretében emlékezett az iskola az ötnegyedszázados jubileumra. Ezen Honti Mária, az iskola egykori igazgatója A jubilálás ethosza: felelősség a gyakorlóiskola múltjáért és jövőjéért, Klinghammer István, az ELTE rektorhelyettese A gyakorlóiskola szerepe az egyetemi képzésben, és Mann Miklós történész Trefort Ágoston és kora címmel tartottak előadást. Ezt a Trefort Ágoston emléktáblák átadása követte. A hallgatóság soraiban a tanárok, diákok és a fenntartó, az egyetem képviselői foglaltak helyet. Később az iskola tanulóinak közreműködésével ünnepi hangversenynek is helyet adott az ELTE díszterme, melyen hangszeres számok és egy Purcell-mű hangzott el. A XIX. század végének hangulatát elevenítették meg a korabeli stílusban tartott biológia-, fizika-, kémia- és testnevelés-órák. Ismét volt ugyanakkor öregdiák találkozó.

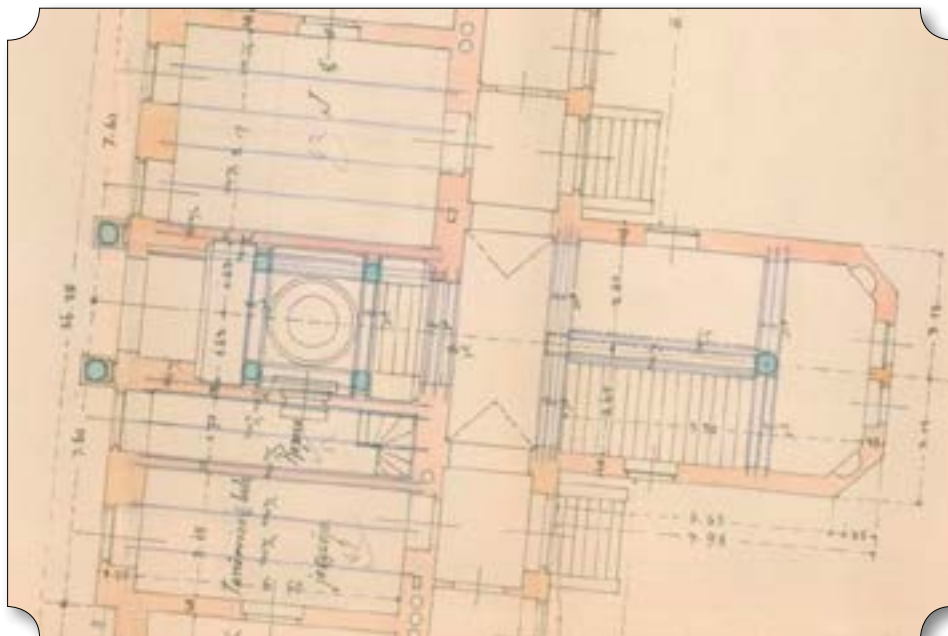
Befejezésül Kosáry Domokos (1913-2007), iskolánk egykori diákjának gondolataiból idézünk, aki ugyan egészségi állapota miatt nem tudott jelen lenni a 125 éves megemlékezésen, de levélben köszöntötte az összegyűlteket. „Pár évvel ezelőtt, még elnökségem alatt a Magyar Tudományos Akadémia körkérdést intézett a külföldön élő és ott tudományos karriert befutott tagjaihoz, hogy mi volt az, aminek a hazulról hozott momentumok közül a legtöbbet köszönhettek. A válasz szinte egyhangú volt, hogy a régi magyar középiskola. És ezek sorában a Mintagimnázium mindig az első három között foglalt helyet. A másik tanulság, hogy az iskolának állandó, jó, saját hagyományokkal kell rendelkeznie. A mi iskolánk esetében ezt [...] az emberi hangú beszélgetés, a szabad vitára serkentés, a gondolkodás ösztönzése adta meg. [...] A harmadik tanulságom az, hogy [...] az iskolának úgy kell a fiatalokat az életre felkészíteni, hogy megfelelő erőfeszítéseket tudjanak tenni a nehézségek leküzdésére, a konfliktusok megoldására, és hogy a jó ügy szolgálatára mindenkor kész legyenek. [...] Az iskolánk egy 66 évvel ezelőtt érettségizett diákja [...] azt szeretné, ha ezek a hagyományok mindig megújulva, de megőrizve az értékeket, a továbbiakban is meghatároznák az iskola, a tanárok és növendékek szellemét. Ehhez kívánok őszinte szívvel mindannyiuknak sok sikert, egyelőre a következő 125 esztendőre.”¹

Az iskola most száznegyven esztendő.

Mohay Péter

1 1997/98. évi évkönyv, 1-2. oldal

AZ ISKOLA ALAPRAJZA

I. em. 6. 9. b	I. em. 7. Rajz, ének terem	I. em. 8. Rajz, ének tanári	I. em. 9. 9. a	I. em. 10. 11. a	I. em. 11. 12. c	I. em. 12. Info I.	I. em. 13. Fizika terem	Fizika labor	
I. em. 5. 7. b									
I. em. 4. 7. a	Fiú WC	Lépcső		Lift	Büfé	"A" nyelvi terem	Leány WC	Fizika tanári	Fizika szertár
	Tört. tanári								
	„B” nyelvi terem								

ELSŐ EMELET

Igazgató	Nagy tanári				Felvételi előkészítő	Bejárati	Mate- matika tanári	II. nyelv tanári	Pszichológiai és isk.	Testnevelés tanári	Könyvtár	Autóbérlő	Öltözők
Titkárság													
Ig. helyettes													
Másoló	irat- tár												
Ig. helyettes	irat- tár												
Info II.		Magyar tanári											

FÖLDSZINT

